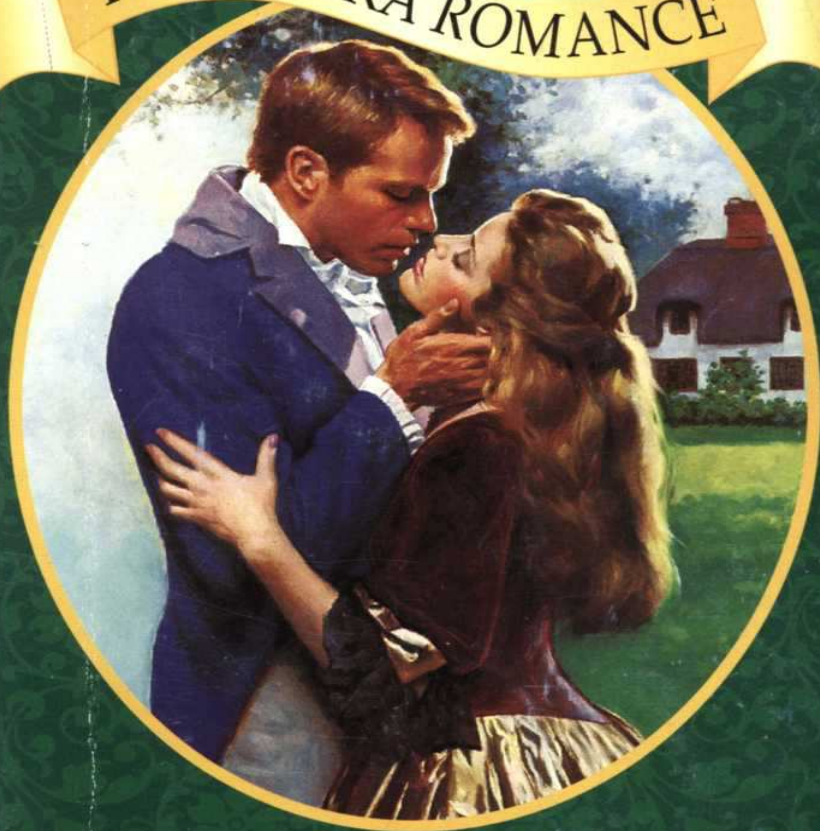

HARLEQUIN®

24
Z 04/00

HISTORICKÁ ROMANCE

Anne Ashleyová
LÉKAŘ
LADY JANE

vyhrajte 5x!

Lady Jane Beresfordová s radostí přijímá pozvání od své sestřenice, Elizabeth Knightleyové, aby u ní strávila pár týdnů. Seznamuje se u ní i s doktorem Thomasem Carringtonem, který sice neoplývá vybranými společenskými způsoby, zato však je pohledný a čestný. To si však Jane uvědomí až na cestě od Elizabeth do Bathu, kam se vydává poštovním dostavníkem pouze se svou komornou. Tehdy ještě netuší, jaké dobrodružství ji na této cestě potká...

Milá čtenářko,

jistě máte ještě v dobré paměti moji poslední Historickou romanci o půvabné lady Elizabeth Knightleyové a jejím tajemství. Víte tedy, že díky Elizabeth se její přítel z mládí, doktor Thomas Carrington, přestěhoval na její panství do Hampshiru, kde si otevřel venkovskou praxi.

Jistě ale netušíte, že Elizabeth má neméně půvabnou sestřenici Jane, která k ní přijíždí na návštěvu. Setkává se tady s Thomasem, ovšem její mínění o mladém lékaři není zpočátku příliš lichotivé. Thomas si o Jane myslí, že je to nafoukaná bohatá slečinka a dává jí to nepokrytě najevo. Zbytečně se ovšem neříká, že co se škádlívá, rádo se mívá...

Příjemný výlet do Anglie dvacátých let minulého století Vám přeje

Váš Harlequin

Všechno, co chcete vědět o knížkách nakladatelství Harlequin, najdete na našich internetových stránkách na adrese:

<http://www.harlequin.cz>

pod odkazy

• NOVINKY • VYŠLO •
HOROSKOP •• Z VAŠICH DOPISŮ •
AUTORSKÉ PROFILY •

HARLEQUIN®
Makes any time special™

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu: Lady Jane's Physician

První vydání: Mills & Boon, 1999

Překlad: Daniel Hofbauer

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 1999 by Anne Ashley

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2000

Tento titul vychází v edici Historická romance,

ISSN 1212-8511.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: UEBERREUTER PRINT, s.r.o., Pohořelice

Adresa redakce: Kubánské nám. 11, 105 00 Praha 10

Telefonní spojení:

sekretariát: 71730486

distribuce: 71732417

produkce: 67311348

redakce: 67310099

CENA 130 Kč

ISBN 80-241-0502-0

Anne Ashleyová

LÉKAŘ LADY JANE

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

1819

Vzhledem k tomu, že jí byly už odmala vštěpovány přísné zásady společenského chování, jimiž se museli řídit ti, kteří patřili k nejvyšším společenským kruhům, lady Jane Beresfordová nedala najevo své pocity hlasitým výkřikem radosti, když její zrak padl na milník, jenž prozrazoval, že se její cesta blíží ke konci, ale spokojila se pouze s mírným úsměvem.

Většina členů její společenské vrstvy by takovou ukázkou sebeovládání jistě přijala s patřičným oceněním. Jakékoliv spontánní hlasité projevy pocitů byly považovány za něco nanejvýš nevhodného. Takové chování bylo přijatelné pouze pro neurozené. Jak jim tuhle výsadu Jane záviděla! Život chudých byl mnohdy těžký a neradostný, ale aspoň jim bylo dopřáno dávat naplno průchod svým pocitům, kdykoliv se jim zachtělo. Zatímco ona...

Ze rtů jí vyklouzlo tiché povzdechnutí. Nikdy by se nesnažila popřít, že ona, dcera hraběte z Eastbury, byla od malička rozmazlována a hýčkána a že jí bylo dopřáno vše, na co si jen vzpomněla. Stačilo jen říct, a jakékoliv drahé šaty či nádherný šperk byly její; odkud se tedy brala její stále hlubší nespokojenost s jejím údělem? Proč cítila stále naléhavější touhu zbavit se všech společenských přitěží a omezení, jež s sebou přinášel život urozených, a snažila se vymanit z vlivu jistých členů rodiny, jejichž jediným zájmem v uplynulých

čtyřech letech bylo hnát ji z jedné společenské události na druhou v bezhlavé snaze najít jí za každou cenu vhodného ženicha?

Zabraná do svých neradostných úvah Jane nepatrně zavrtěla hlavou. Sama přesně nevěděla, v čem její rostoucí nespokojenost vlastně vězí. Jasně si však uvědomovala, že chce od života něco víc než jen sňatek s nějakým čestným a hodným mužem, kterému se bude starat o dům a vychovávat děti. A pokud se tato její představa neměla naplnit, pak věděla, že ji čeká bezútešná a skličující budoucnost.

Náhle si vzpomněla, jak se dokázala vzepřít rodičům, když s nimi odmítla jet do Itálie. Trochu si tím pozdvihla sebevědomí, protože si uvědomovala, že to byl její první velmi důležitý krok k vytoužené nezávislosti. A příští měsíc, kdy konečně dosáhne plnoletosti, bude navíc i finančně nezávislá, takže si bude moct zařídit vlastní domácnost, a mimoto už nebude potřebovat souhlas rodičů k případnému sňatku. Dosud nebyla úplně rozhodnutá, co přesně udělá, rozhodně se jí však nechtělo zůstat v jejich domě v Kentu. I když bylo jejich rodinné sídlo značně rozlehlé, i tak jí občas připadalo poněkud přelidněné. Obzvlášť tehdy, když přijel její bratr se svou ženou na jednu ze svých četných a značně dlouhých návštěv nebo když se tam objevila některá z jejich starších vdaných sester s celou rodinou.

Kočí přibrzdil spřežení, aby kočár bezpečně projel mezi dvěma masivními kamennými sloupy. Jane to vytrhlo ze zasnění a obrátila se ke své osobní komoře, jež po většinu cesty mlčky hleděla z okna kočáru. „Únor asi není nejvhodnější měsíc na nějaké velké cestování,

přesto jsem moc ráda, že jsem dala na tvou radu, Latimero, a to pozvání jsem přijala.“

„Bylo na vás vidět, že se vám nechce zůstat ani doma v Kentu, ani u žádné z vašich sester, má paní,“ odvětila její komorná, která na ni pak vrhla téměř kradmý pohled. „A o lady Knightleyové jste vždycky mluvila s takovým nadšením. Takže mi to připadalo jako nejschůdnější řešení vašeho dilematu, kam se vypravit, když vaše rodiče odjeli na kontinent.“

„To ano, ale nezapomeň, že v Hampshiru strávíme jenom pár týdnů. Potom se musíme vypravit za mou tetou, lady Templehurstovou, do Bathu.“

Služebná na to neřekla ani slovo.

„Doufám, že tě to cestování příliš neunavuje, Latimero, nebo snad ano?“

„Vůbec ne, má paní.“

A tím je to vyřízené, pomyslela si Jane sklesle.

Ani jediné zbytečné slovo. Její komorná opět řekla jen to, co bylo nezbytně nutné, jako obvykle. Snad kromě jediné výjimky, kdy jí Latimera navrhla, aby přijala pozvání Knightleyových do jejich domu v Hampshiru, nepadlo mezi oběma ženami náraz víc než pár vět. Jak jí jen chyběla její stará dobrá Fenwicka! S tou si mohla aspoň pořádně popovídat. Zadumaně pohlédla na svou novou komornou. Ne, Latimeru by si za svou osobní služku nikdy nevybrala. Na to se jí však při rozhodování nikdo neptal.

Když bývalá komorná musela před časem opustit její služby pro svůj pokročilý věk, Jane si tehdy velmi přála, aby její místo zaujala některá z mladších otcových služek, ale paní Beresfordovou to ani v nejmenším

nezajímalo. Etiketě muselo být učiněno zadost, a aniž by se o tom poradila se svou nejmladší dcerou, hraběnka se sama ujala hledání náhrady za Fenwicku.

Janeiny hezké oči se mírně přivřely, když zamyšleně pohlédla na půvabnou siluetu své nové komorné. Ačkoliv Latimera byla v jejích službách už něco přes dva měsíce a za tu dobu už prokázala nesmírnou pracovitost, Jane se u ní z nějakého nevysvětlitelného důvodu stále nedokázala dopracovat podobného téměř přátelského vztahu, jaký měla se svou bývalou služkou. Zároveň však nedokázala říct, co jí na Latimeře vlastně vadí, protože komorná svědomitě plnila všechny své povinnosti, nehledě na to, že k ní přišla s těmi nejlepšími referencemi od lady Fairfaxové, u níž pracovala přes deset let.

Z jejího chování však přesto čišela jistá odtazitost, která, jak se zdálo, občas hraničila až s odporem.

„Tak, a jsme tady!“ prohodila Jane s úlevou, když pronajatý kočár konečně zastavil před branou rozlehlého šlechtického sídla.

Aniž by čekala na odpověď, v kterou tak jako tak příliš nedoufala, chvatně vystoupila z kočáru. Poté věnovala zběžný pohled působivému průčelí velkolepého kamenného sídla a hbitě vykročila ke dveřím, které se před ní otevřely ještě před tím, než k nim dorazila, díky pohotovosti mladého sluhy oděného do elegantního tmavého livroje.

Sotva stačila podat svůj kožešinou lemovaný plášť sluhovi a trochu se porozhlédnout, a už se z jednoho z pokojů vynořila lady Knightleyová, která k ní chvatně přicupitala a radostně si ji přitiskla na hrud'

Nikomu, kdo je kdy viděl vedle sebe, nemohlo uniknout, jak jsou si navzájem podobné. Jejich vlasy, oči i postava byly jasným důkazem toho, že jim v žilách koluje stejná krev. Zároveň se také nedala přehlédnout jejich hluboká vzájemná úcta a upřímné přátelství, což mezi příslušníky šlechty nebylo zrovna obvyklé. A to se v dětství vídaly pouze příležitostně při setkáních celé rozvětvené rodiny Beresfordových. Vlastně až v posledních třech letech se začaly navštěvovat častěji, a tehdy se mezi nimi vytvořilo pevné přátelské pouto.

Jane o tom velmi často uvažovala, protože si moc dobře uvědomovala, že toho se svou sestřenicí nemá příliš společného. Elizabethin život se točil výhradně kolem jejího manžela, jejích dvou malých dětí a milované neteře, zatímco Jane trávila téměř všechen čas ve společnosti, na různých slavnostech a plesech, mezi smetánkou anglické aristokracie.

Když ji lady Knightleyová konečně propustila ze svého přátelského objetí, se zalíbením se zahleděla na její dlouhé elegantní šaty. „Zelená ti úžasně sluší, drahá Jane, ale ty jsi vždycky moc dobře věděla, v čem vypadáš nejlépe.“

Jane si na oplátku prohlédla slušivé šaty své sestřenice a pomyslela si, že i ona má velmi vytržbený vkus. Přitom jí neuniklo, že Elizabethina postava je teď stejně štíhlá jako dříve, což bylo velmi pozoruhodné, vzhledem k tomu, že to byly sotva tři měsíce, co lady Knightleyová věnovala svému drahému manželovi už druhý důkaz své lásky. Tentokrát to byl syn, jenž byl předurčen k tomu, aby zdědil toto honosné venkovské sídlo stejně tak jako i lví podíl otcova majetku.

„Vypadáš velmi spokojeně, Elizabeth, takže bych si dovolila předpokládat, že Luisa i malý Stephen jsou v pořádku a že i tvé milované neteři Julietě se daří dobře, nebo se snad mýlím?“

Jane se při každé zmínce o Julietě nedokázala ubránit vzpomínce na to hrozné ráno před čtyřmi lety, kdy si v novinách přečetla smutnou zprávu o tragické smrti sira Charlese Knightleye, jeho ženy a jejich malého syna při dostavníkovém neštěstí. Julietu, jež byla ještě příliš malá, tehdy naštěstí nechali u příbuzných, což jí zachránilo život. A od té doby zůstala v péči svého strýce. Richard se bez řečí ujal své povinnosti a brzo se ukázalo, že jí otce dokáže skvěle nahradit. Byl vskutku laskavým a obětavým poručníkem a Jane věděla, že on i Elizabeth se k malé Julietě chovají s takovou láskou, jako by to byla jejich vlastní dcera.

Při zmínce o dětech se lady Knightleyová celá rozzářila. „Ano, všem se díkybohu daří skvěle! Během své návštěvy budeš mít ještě spoustu příležitostí zajít se na ně podívat, proto teď odolám pokušení a nebudu tě nutit, abys se mnou hned zašla do dětského pokoje.“

„Jestli se ovšem nenachladí natolik, že pak nebude moct vytáhnout paty z postele, což se může lehce stát, pokud ji budeš ještě dlouho zdržovat v téhle studené hale.“ Jane se otočila za tím mírně sarkastickým, ale velmi přitažlivým mužným hlasem, který jí nečekaně zazněl za zády, aby její zrak dopadl na manžela sestřenice, jehož urostlá postava se teď rýsovala ve dveřích.

Sir Richard Knightley byl jedním z mála mužů, v jehož společnosti se Jane cítila naprosto uvolněně. Bez

nejmenšího zaváhání mu tedy s úsměvem na rtech vykročila vstříc, aby se vzápětí ocitla v jeho přátelském objetí.

Oblíbila si ho hned při jejich prvním setkání, pár měsíců po jeho svatbě s Elizabeth, a nijak se nenechala zviklat ani zlomyslnými historkami, jež tehdy kolovaly mezi smetánkou londýnské společnosti, totiž že jeho ukvapené manželství byl dokonalý krach. Stačil jí jediný pohled na novomanžele, aby na rozdíl od závistivých drben, kterých bylo ve společnosti vždy víc než dost a jejichž jediným zájmem bylo roztrušovat různé pomluvy plné zášť, okamžitě rozpoznala, že sir Richard Knightley byl do své krásné mladé ženy velmi zamilovaný, a v následujících letech jejich společného života se nestalo ani to nejmenší, co by její první dojem dokázalo narušit.

Když ji sir Richard konečně propustil ze svého objetí, Jane radostně pohlédla do jeho hezké, usměvavé tváře. Byl to nepochybně velmi přitažlivý muž, jeho pohledná tvář a urostlá postava jistě dokázaly rozbušit srdce každé mladé dívky, ale Jane na něm přitahoval spíše jeho důvtip a přirozený šarm. To, že byl ženatý, ho však samozřejmě vyřazovalo z té skupiny mužů, kterým v duchu říkala *lovci*. Tento druh mužů se jí doposud dařilo udržovat v bezpečné vzdálenosti. Ačkoliv se jí během posledních tří sezón dostalo mnoha nabídek od spousty urozených džentlmenů, vůbec jí to nezamotalo hlavu, což by se jiné, ne tak bystré mladé dáme mohlo jistě lehce stát. Ba právě naopak, její ohromný úspěch u mužů způsobil spíše to, že při každé rozmluvě se svými citeli byla až trochu přehnaně cynická a odtažitá.

Bohužel, její odměřené chování k ctitelům způsobilo, že se záhy začalo šuškat o její neslýchané přezíravosti. Jistá část společnosti dokonce považovala její chování za projev domýšlivosti a nadutosti, ale sir Richard moc dobře věděl, že to není pravda. Z jeho pohledu byla Jane tou nejdružnější a nejveselejší ženou z rodu Beresfordů, s nanejvýš vytríbeným chováním.

Galantně jí nabídl rámě a doprovodil ji ke křeslu, které stálo poblíž krbu v útulném, elegantně zařízeném přijímacím pokoji. „Určitě se u vás doma nic nestalo?“ zeptal se, když jí podával sklenku madeiry, načež usedl na pohovku vedle své ženy. „Musím se přiznat, že jsem byl velmi překvapen – i když, samozřejmě velmi mile –, když nám přišel tvůj dopis s tím, že naše pozvání přijímáš. Elizabeth a já jsme byli pevně přesvědčeni, že podleheš svodům radovánek, jaké skýtají Benátky a Řím.“

„To jste mě opravdu měli za tak povrchní stvoření? Tak, teď aspoň vidíte, jak moc jste se mýlili,“ odvětila Jane s úsměvem, když vtom si náhle povšimla, jak slavnostně jsou Knightleyovi oblečení. „Vy jste se ale vystrojili! Rozhodně se mě nepokoušejte přesvědčit, že jste si všechnu tu parádu oblékli kvůli mně. Určitě čekáte ještě nějaké další hosty, nemám pravdu?“

„Přesně tak, ty jedna prostoreká uličnice!“ opáčil Richard pobaveně.

„Bude to jen takový malý večírek. Nic velkého, slibuju,“ vložila se do toho Elizabeth, dřív než se sestřenice stačila pustit s jejím manželem do jedné z jejich obvyklých škádlivých půtek. „Začala jsem to zařizovat ještě předtím, než jsme tě pozvali. Je to vlastně

poprvé od narození Stephena, kdy se znovu objevím ve společnosti, a musím přiznat, že se na to velmi těším. V žádném případě však nechci, aby ses do něčeho nutila. Richard a já samozřejmě pochopíme, když nám řekneš, že se na to necítíš nebo že jsi příliš unavená po cestě.“

„Propána! Copak si opravdu myslíš, že jsem tak chatrné stvoření, které dokáže zničit několikahodinová jízda kočárem? Samozřejmě že se vašeho večírku s radostí zúčastním!“

„Jsem tak ráda!“ zvolala Elizabeth s upřímnou radostí v hlase. „Víš, pozvala jsem i lorda Pentecosta a jeho matku. Nemohla jsem je opomenout už kvůli tomu, že jsou to naši nejbližší sousedé,“ pokračovala mírně zvýšeným hlasem, aby přehlušila nesouhlasné zabručení svého manžela. „Lady Pentecostová není v okolí zrovna moc oblíbená. A já se obávám, že ubohý Perry se po smrti svého otce stáhl tak trochu do sebe. A tak mě napadlo, pokud by ti to ovšem nevadilo, že bych ho posadila vedle tebe. Vždycky jste si spolu tolik rozuměli.“

Jane se na chvíli mlčky zahleděla do sklenice s vínem a před očima se jí náhle začaly míhat nejasné obrazy z jejího dávného dětství, ve kterých s nynějším lordem Pentecostem zrovna páchali nějakou tu rošťárnu. „Neviděla jsem drahého Perryho od té doby, kdy se stal lordem. Moc se na něho těším.“

Po očku pak pohlédla na Richarda a z jeho zarputilého výrazu usoudila, že není zrovna nadšený vyhlídkou na to, že nový lord Pentecost a jeho matka se dnes mají stát jejich hosty. „Vy oba zajisté dobře víte, že lady Pentecostová je přítelkyní mé matky, a Perry, když

byl ještě malý, k nám často jezdíval na návštěvu. Možná ale netušíte, že má drahá mamá jednu dobu vážně uvažovala o tom, že bych se mohla za Perryho provdat.“

Richardovo temné obočí se mírně pozdvihlo a výraz jeho tváře jasně prozrazoval, že tu myšlenku, stejně tak jako Jane, považuje za nanejvýš nesmyslnou. Věděl totiž, že ti dva se k sobě prostě nehodí.

„Matka mívá občas trochu zvláštní nápady, Richarde,“ prohodila Jane s chabým úsměvem na rtech. „K tomuhle ale tak jako tak nikdy nemohlo dojít. Nejenom proto, že já jsem něco takového ani na okamžik nezvažovala, i když mám Perryho velmi ráda, ale také proto, že můj otec by tenhle sňatek nikdy nepřipustil.“

Povzdychla si a v jejích něžných šedozelených očích se na okamžik objevil záblesk smutku. „Papá, stejně tak jako mnoho dalších lidí, mylně považuje chudáka Perryho za slabomyslného. To, že si o něm lidé myslí, že má o kolečko víc, je vůči němu hrozně nespravedlivé, věřte mi. Je jen přespříliš plachý a schází mu trocha zdravého sebevědomí, ale rozhodně to není žádný blázen. Navíc je nutné si uvědomit, že když se dostane z dosahu své panovačné matky, je úplně jiný.“ Na okamžik se odmlčela, neboť jí neuniklo, s jakým zaujetím ji teď její hostitelé sledují. „Věřte mi, že existuje jen málo lidí, vedle kterých bych při té večeři seděla radši.“

Jelikož se ukázalo, že slavnost začíná velmi brzy navečer – lady Knightleyová totiž od té doby, co se s manželem usadili v Hampshiru, přísně dbala na dodržování venkovských zvyklostí i času –, Jane se příliš nezdržovala prohlídkou své přepychové ložnice v patře, kterou jí Knightleyovi nechali připravit, a místo toho se

chvatně převlékla do svých elegantních večerních šatů. Pak se rychle vrátila dolů ke svým hostitelům.

Jelikož Jane byly již od útlého věku vštěpovány přísné zásady vytríbené společenské konverzace, Richard ani Elizabeth vůbec nepochybovali o tom, že ji mohou nechat o samotě, zatímco se budou věnovat hostům, kteří se právě začínali sjíždět. Netrvalo dlouho a sál se naplnil lidmi, jejichž hlasitý hovor se sléval do jakéhosi neurčitěho hučení. Elizabeth se zrovna rozhodla opustit své místo poblíž dveří, když se v nich objevil vysoký, asi třicetiletý muž s mírně přerostlými světle hnědými vlasy, který vzápětí rázným krokem vešel dovnitř. Elizabeth si jeho příchodu nestačila všimnout, protože mezitím vykročila vstříc svému manželovi, ale cizinec ji vmžiku dohonil, přitáhl si ji do náruče a vlepil jí na tvář polibek, až to mlasklo.

Elizabeth, již ten neuhlazený způsob přivítání nevyvedl ani na okamžik z míry, vzhlédla k opozdilci s upřímnou radostí v očích. „No tohle! Zázraky se zřejmě dějí! Nemohu říct, že bych se odvážila doufat, že pocítíte naši skromnou slavnost svou vznešenou přítomností, doktore Carringtone,“ prohlásila škádlivě.

„Ty uličnice! Dobře víš, že vaše pozvání nikdy neodmítnu, pokud k tomu nemám opravdu dobrý důvod,“ odvětil s až neomalenou přímostí, z níž se dalo usuzovat, že je k sobě poutá velmi pevné přátelství.

Otočil hlavu a Elizabeth sledovala pohled jeho bystrých šedých očí, které se teď zkoumavě rozhlížely po sále. Zнала doktora Carringtona už mnoho let a pohlížela na něj jako na milovaného staršího bratra. To však neznamenal, že by byla slepá k jeho určitým

nedostatkům. Tomovy způsoby byly odjakživa poněkud obhroublé, což se rozhodně nedalo přehlédnout, a občas hraničily až s otevřenou drzostí. Jeho jazyk byl navíc ostrý jako meč, a on se nikdy nenamáhal jeho břit trochu otupit, dokonce ani v přítomnosti něžného pohlaví. Naopak, většinou to byly právě ženy, komu se podařilo probudit v něm jeho prchlivost, obzvláště pak ty, které se dokázaly donekonečna zaobírat různými malichernostmi.

Jeho neomalené chování rozhodně jeho pověsti mezi dámami neprospívalo, ale ty ženy, které měly někdy dobrý důvod požádat ho o pomoc, byly s jeho službami bez výjimky nanejvýš spokojeny a mnohé by nestrpěly, aby se o tomto muži, jenž byl všeobecně považován za vynikajícího lékaře, řeklo jediné křivé slovo.

Žil ve zdejším kraji skoro stejně dlouho jako ona, takže znal valnou většinu jejích hostů. Proto jí neuniklo mírné zachmuření, jež na okamžik zkrabatilo jeho vysoké, inteligentní čelo, když jeho zrak dopadl na cizinku uprostřed sálu.

„Kdo je tamta žena, co se baví s Pentecostovými?“ Ačkoliv ho Elizabeth často kárala za jeho zdánlivou lhostejnost k ženám, jeho pátravému pohledu málokdy něco uniklo, a stejně tak jako každého mladého muže, i jeho dokázala zaručeně uchvátit půvabná tvář a hezká postava mladé dívky. „Tvá příbuzná?“ dodal, protože si vzápětí povšiml jisté podoby mezi ní a Elizabeth.

„Ano, má drahá sestřenka, lady Jane Beresfordová. Nevzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěla, že k nám má přijet na návštěvu?“

„Ne, na to si tedy nevzpomínám,“ řekl zvolna. „Další aristokratka, co? Myslím, že Francouzi měli dobrý nápad,

vyčistit svou zem od té metly. Ačkoliv,“ pokračoval, aniž by se pozastavil nad hrozivým pohledem, jakého se mu za tu nemístnou poznámku dostalo, „člověk by se na to měl dívat objektivně, a když se nad tím tak zamyslím, ty a sir Richard nejste zase tak špatní.“

Elizabeth se na tváři objevil shovívavý výraz. Slyšela jeho nelichotivé názory na společenskou vrstvu, k níž patřila, už tolikrát, že se jí z toho, co řekl, mohlo sotva co ještě dotknout. A upřímně vzato, některé jeho názory jí byly velmi blízké. Ale co si o doktoru Carringtonovi asi pomyslí její bezvadně vychovaná sestřenice? Lady Jane Beresfordová byla učiněným ztělesněním urozené dámy, zvyklé pouze na nanejvýš vytříbené chování svého okolí. A o Tomovi se nedalo zrovna tvrdit, že by se vždy dokázal chovat jako dokonalý kavalír. Nepamatovala se, že by se někdy krotil v tom, co říká, a to ani když se zrovna nacházel v té nejvybranější společnosti.

Naštěstí jí však prozatím bylo dopřáno vyhnout se tomu riskantnímu kroku seznámit přímočarého doktora s její pohlednou sestřenicí díky příchodu majordoma, který oznámil, že se bude podávat večeře. Elizabeth té příležitosti pohotově využila a požádala doktora, aby ji doprovodil do jídelny. Stěží však mohla zabránit svému spontánnímu příteli, který si na nějaké formality nikdy příliš nepotrpěl, aby si nedopřál aspoň mírné porušení etikety tím, že kývl Jane na pozdrav, když přecházela kolem něj, zavěšená do svého přítele z dětství lorda Peregrinea Pentecosta. Odpověděla mu na to poněkud nepřítomným pohledem. Ani na okamžik se přitom nezastavila a pokračovala podél dlouhého stolu ke své

židli, doprovázená doktorovým silně podmračeným pohledem.

„Namyšlená slečinka!“ zamumlal Tom, když se usadil po pravici lady Knightleyové. „Možná je mezi vámi nějaká podoba, drahá Lizzie, ale jenom fyzická. Ta malá koketka by zasloužila pár pohlavků, aby nezapomínala na slušné vychování.“

Elizabeth se málem zajíkla. „Nemyslím, že zrovna vy jste v pozici toho, kdo by mohl její způsoby nějak kritizovat, doktore Carringtone,“ poznamenala rázně na obranu své sestřenice. „Sám zrovna neoplýváte přemírou vytríbeného chování.“

Jeho souměrné obočí se mírně pozdvihlo a na tváři se mu usadil přemrštěně překvapený výraz. „A ty mi snad chceš tvrdit, že jsem byl někdy k někomu nezdvořilý, a neměl k tomu dobrý důvod?“

„Samozřejmě! A kolikrát!“ odvětila bez okolků. „Zatímco má drahá sestřenice je zdvořilost sama, což je vidět hlavně na jejím chování k lidem, kteří neoplývají přemírou majetku. Nikdy jsem neslyšela, že by s někým z chudých lidí jednala povýšeně, ani ke svým sloužícím se nechová nijak nadřazeně.“

„To ji ovšem cítí,“ prohodil Tom upřímně a vzápětí, předstíraje, že se chce natáhnout pro sklenku vína, se mírně vyklonil, aby věnoval sestřence své přítelkyně, která v tu chvíli právě nepřítomně hleděla na jednoduchou, ale vkusnou květinovou výzdobu stolu, usměvavý pohled. Jejich pohledy se na okamžik střetly, a než Jane stačila odvrátit hlavu stranou, její nádherně klenuté obočí se stáhlo do temné zamračené linky nad kořenem jejího drobného aristokratického nosu.

Ačkoliv to doktor Carrington nemohl tušit, její nepřívětivý pohled nebyl odezvou na jeho chování. To ji koneckonců spíše pobavilo než pohoršilo. A to, že kolem něj předtím prošla bez povšimnutí, bylo tím, že si jeho kývnutí na pozdrav prostě nevšimla. Popravdě řečeno, momentálně na něj neměla myšlenky, protože byla ponořená do úvah o svém příteli z dětství, jehož chování ji poněkud zneklidňovalo.

Elizabeth zřejmě vůbec nepřeháněla, když se předtím zmínila o tom, že se lord Peregrine Pentecost za poslední rok velmi změnil. Právě před rokem Perry zdědil titul po svém zesnulém otci. Tehdy mu bylo dvacet tři let a každý očekával, že jeho nové postavení mu zajisté pozdvihne sebevědomí. Nic takového se však, bohužel, nestalo. Právě naopak, už po prvním krátkém rozhovoru s ním si Jane uvědomila, že je snad ještě uzavřenější než kdy předtím, jako by odmítal opustit jakýsi vlastní svět, který si sám vytvořil.

„Co se to s tebou děje, Perry?“ otázala se mírně a jeho prudké škubnutí, při němž málem upustil vidličku, ji příliš neuklidnilo. „Něco tě trápí?“

Zdálo se, jako by sváděl jakýsi tuhý vnitřní boj, ale pokud tomu tak opravdu bylo, trvalo to jenom chvilku. Potom zřejmě zapudil myšlenku, že by se jí mohl svěřit, a jednoduše odvětil: „Ne, nic mi není.“ Ale úsměv, jenž doprovázel jeho ujištění, se vůbec nepřiblížil jeho laskavým modrým očím. „Naopak, moc mě těší, že si s tebou po tak dlouhé době můžu zase popovídat. Nevěděl jsem, že se chystáš navštívit Hampshire.“

„Jenom na pár týdnů, Perry. Mohla jsem samozřejmě odjet k některé z mých sester, zatímco jsou hrabě s

hraběnkou pryč, nebo jsem mohla zůstat se svým bratrem, který k nám zase jednou přijel na návštěvu i se svou ženou, jenže, jak víš, přehnaná péče celé mé rodiny o mou osobu mě občas tak trochu leze na nervy.“

Po jejích posledních slovech se mu po tváři rozlil rozpustilý úsměv, což ji aspoň na okamžik uklidnilo. „Ano, jasně si vzpomínám, že když jsi byla ještě malá holka, celá vaše rodina se k tobě chovala, jako bys byla z porcelánu, což bylo docela legrační, když se na to teď dívám s odstupem času. Bylas tak nebojácné stvoření a žádná rošťárna ti nikdy nebyla cizí. Přesto si myslím, že je zcela přirozené, že o tebe tví sourozenci mají starost, už proto, že jsi o tolik mladší. Přál bych si mít bratry a sestry, jako máš ty.“

„Vždycky jsem myslela, že mě považuješ za svou sestru, Perry.“

Na okamžik se zamyslel. „Ano, do jisté míry... Rozhodně jsi mou drahou a věrnou přítelkyní. Jsi jedna z mála lidí, jejichž přítomnost mě ani v nejmenším neuvádí do rozpaků. Jsi tak otevřená a upřímná a vždycky mi řekneš všechno na rovinu; i když si nevzpomínám, že bys někdy někomu řekla něco, čím bys ho záměrně zranila nebo zesměšnila. Přesně taková je i Hetta.“

„Myslím, že my dva se známe dost dlouho, abychom k sobě mohli být upřímní.“ Věnovala mu zkoumavý pohled. „A mimochodem, kdo je Hetta?“

Jane si povšimla ostražitého výrazu, jenž se vzápětí usadil na jeho ušlechtilé aristokratické tváři, jako by říkal, že tentokrát byla trochu moc zvědavá. Raději tedy prozíravě změnila téma a během poměrně krátké doby se

jí podařilo dosáhnout toho, že se s ní její přítel bavil stejně srdečně jako předtím.

Elizabeth neušlo, jak uvolněně mladý baron při večeři působil, a hned jak se dámy odebraly zpět do sálu, zatímco pánové zůstali v jídelně na nezbytnou sklenku portského, vzala si Jane stranou, aby jí poděkovala, že se tak skvěle postarala o hosta, jehož uzavřenost byla ostatním občas trochu na obtíž.

Jane však pouze odmítavě mávla útlou ručkou. „Jak jsem říkala: Perry je v pořádku, když je z dosahu své *laskavé* matky.“ Načež vrhla kradmý pohled na nadutou lady Pentecostovou a mírně se přitom zamračila. Ani v dětství tu ženu neměla nijak ráda a nikdy nedokázala pochopit, jak její matka může tu pomlouvačnou pletichářku považovat za svou dobrou přítelkyni.

Potom letmo přehlédla ostatní přítomné dámy, z nichž naprostou většinu vůbec neznala. „Je tady nějaká Hetta?“ otázala se, když zavadila pohledem o štíhlou, asi sedmnáctiletou dívenku, jejíž zlatavé kadeře se roztančily kolem její půvabné tváře, kdykoliv pohnula hlavou, a jejíž zářivě modré oči se pod každým delším pohledem plaše sklopily k zemi.

„Ne, drahoušku. Nikdo toho jména tady není. Vlastně jediná Hetta, kterou znám, je slečna Henrietta Dilbeyová, neteř místního zemana. Přestěhovala se k němu před pár měsíci, krátce po smrti své matky.“

Jane se upřeně zahleděla na sestřenici. „A pročs je nepozvala? Něco ti na nich snad vadí?“

Elizabeth se nad tím nevybíravým vyzvídáním neubránila úsměvu. Chování lady Jane ve společnosti bylo nanejvýš uhlazené, naproti tomu, jak se předtím

zmínil lord Peregrine, když mluvila s lidmi, které považovala za své velmi dobré přátele, nijak se nesnažila otupit případné ostny svých slov. „Nic takového! Zeman požívá v okolí velké úcty a jeho neteř je okouzlující mladá dáma. Naneštěstí ho teď chudáka sužuje dna a Hetta mi poslala omluvný dopis, v němž naše pozvání zdvořile odmítla. A teď, když jsem ukojila tvou zvědavost, sestřenko, tak bys pro mě mohla něco udělat, co říkáš? Co kdybys nám zahrála něco na klavír, než nám přinesou čaj.“

Jane jejímu přání vyhověla; ne že by z toho byla vyloženě nadšená, ale rozhodně jí to nijak nevadilo. Koneckonců, nebylo to zdaleka poprvé, co byla takhle vyzvána, aby předvedla svůj neobyčejný talent.

Od jejích deseti let, kdy se začalo projevovat její neobvyklé hudební nadání, ji hraběnka z Eastbury často žádala, aby předvedla své umění při různých rodinných oslavách. A pro Jane nebylo brzo žádnou zvláštností předvádět svou hru i při mnohem slavnostnějších příležitostech, kdy se do jejich rodinného sídla sjela smetánka z celé země. Mimoto pak také hrávala výběr venkovských tanců, když se mladší členové rodiny Beresfordů chtěli trochu pobavit.

Proto když sluha odtlačil servírovací stůl s prázdnými šálky od čaje, ani se příliš nebránila naléhání přítomných dam, které ji horlivě přemlouvaly, aby jim ještě něco zahrála. Opět tedy usedla ke znamenitému nástroji, který stál v rohu místnosti, aby zahrála nejoblíbenější skladbu večera, a souhlasila i s tím, že doprovodí Elizabeth v duetu.

A zrovna když byly sestřenice, jež prokazovaly značné pěvecké nadání, uprostřed jakési jímavé balady, vrátil se do sálu sir Richard, následován ostatními pány. On byl tou výsadou, slyšet Elizabeth s Jane zpívat, poctěn poměrně často, ale doktor Carrington, který se zvolna vlekl kousek za ostatními, neměl takové štěstí, a snad i proto byl tím nádherným vystoupením tolik uchvácen.

Tom nezřídka utrousil nějakou nelichotivou poznámku k tomu, co nazýval nudnou společenskou zábavou. Naslouchání mnohdy marným snahám kultivovaných mladých dam o předvedení alespoň průměrné hry na klavír či na harfu, totiž příliš neodpovídalo jeho představám o příjemně stráveném večeru. Obvykle se takovým věcem vyhýbal jako čert kříži, ale teď, ke svému nemalému překvapení, zjistil, že od té úchvatné dvojice v rohu vkusně zařízeného sálu nedokáže odtrhnout zrak.

Elizabeth s její souměrnou postavou a neobyčejně hezkou tváří vždy považoval za znamenitou představitelku něžného pohlaví, ale jeho pozornost tentokrát upoutala žena, jejíž prsty se hbitě a s lehkostí pohybovaly po klaviatuře vzácného nástroje.

Podobnost mezi oběma sestřenicemi byla zřejmá na první pohled, když se však zadíval pozorněji, přece jen si všiml několika nepopíratelných odlišností: světle hnědé vlasy lady Jane byly přece jen o trochu světlejší než kadeře její sestřenice, její velké něžné oči byly malinko více do zelena a její rty byly nepatrně plnější, zatímco nos měla naopak o poznání menší. Obě ženy byly obdařeny nezvykle něžnou tváří a jistá podobnost se dala

vystopovat i v jejich jemně zaoblených bradách. Přesto by však rozhodně nebylo správné tvrdit, že se podobají jako vejce vejci, pomyslel si nakonec.

Když jejich vystoupení skončilo, Elizabeth s Jane zdvořile odmítly veškeré prosby o přídavek a vzdálily se od klavíru, aby tak daly prostor i ostatním k ukázce jejich hudebního umění. Elizabeth se právě chystala, že svou sestřenici nasměruje ke sluhovi, který nesl na stříbrném podnose sklenky s vínem, když si náhle všimla, že se k nim blíží její starý dobrý přítel doktor Carrington.

Kdykoliv jindy by Elizabeth nejspíš uvažovala o tom, co asi přimělo jejího přítele, který se nikdy příliš nehrnul do společenské konverzace, aby sám usiloval o seznámení s mladou šlechtičnou, s níž si měl tak jako tak sotva co říct. Sama se předtím několikrát pokoušela upoutat jeho pozornost některou z mladých dam, která by v něm snad dokázala probudit zájem o manželství, ale veškerá její dobře míněná snaha vyšla pokaždé naprázdno.

Časem proto došla k závěru, že doktor Carrington patří do skupiny nepolapitelných mužů, kteří jsou již od narození předurčení k staromládeneckému životu, a teď jen doufala, poté, co je s Jane vzájemně představila a odešla konverzovat s ostatními hosty, že aspoň protentokrát Tom potlačí svou vrozenou uštěpačnost a bude se chovat jako dokonalý džentlmen. Příliš velké naděje si však raději nedělala.

Jane, která neměla potuchy o mírných obavách, s nimiž ji její sestřenka před chvilkou opustila, vytáhla ruku z mužného sevření, jež bylo pevné a zároveň překvapivě něžné, aby zjistila, že se nachází pod

uhnančivým pohledem temně šedých očí, orámovaných hustými černými řasami.

Z paměti se jí náhle vynořila nejasná vzpomínka na to, jak se jí Elizabeth jednou zmínila o jakémsi doktorovi, k němuž chovala vřelé přátelství. „Slyšela jsem, že se s mou sestřenicí znáte už pěknou řádku let, doktore Carringtone, je to pravda?“ otázala se, aby přerušila nepříjemné ticho, jež zavládlo po odchodu jejich hostitelky.

„Ano, je to tak, madam,“ odvětil přitažlivě hlubokým hlasem. „Žili jsme spolu v Bristolu pár let před tím, než se vdala za Richarda.“

Jane jen ohromeně zamrkala a vzápětí ji napadlo, jestli si uvědomuje, jak by si jeho slova mohla vyložit. Samozřejmě že znala svou sestřenici natolik, aby ani na okamžik nezapochybovala o tom, že se mezi ní a tímhle mladým doktorem nic nepřístojného nestalo, a pouze její dobré vychování jí zabránilo, aby nad tak nevídanou konverzační neobratností nevyprskla smíchy.

„Ano... jistě. Vzpomínám si, že má sestřenka tam bydlela u své babičky, bylo to krátce po smrti jejího otce. Předpokládám, doktore Carringtone, že jste se tam v tu dobu musel také zdržovat.“

Tom si ji přeměřil pohledem, jako by právě začínal pochybovat o jejím důvtipu. „Copak jsem to právě neřekl?“ poznamenal hlasem, v němž zazněla jistá netrpělivost, a Jane, jež nebyla na takové jednání zvyklá, zachvátil vzácný nával podrážděnosti.

„Ne, pane. To jste neřekl. To, co jste ve skutečnosti řekl, vyznělo, skoro jako byste vy a má sestřenice –“ na poslední chvíli se zarazila a na okamžik nevěděla, jestli

by se měla cítit pobavena, anebo spíš pohoršena tím, že se málem nechala strhnout a vyslovila něco tak nemístného.

„Ano, ano, je to tak,“ zakončila trochu zmateně svůj proslov, a teď už vůbec netušila, co si má o přáteli své sestřenice vlastně myslet.

Aspoň v tomhle byli dokonale zajedno, protože Tom zase netušil, co si má myslet o ní. Nedalo se popřít, že je výjimečně krásná, ale to, jak se obával, byla zřejmě její jediná přednost. Všechny ty roky vzájemných sňatků mezi vysokou šlechtou musely nakonec nutně vést k jistým tragickým následkům. Už dávno nebylo žádným tajemstvím, že mnohá venkovská panská sídla mají svůj tajný, pevně uzamčený pokoj, kde skrývají jistého člena rodiny před dotěrnými zraky okolí. Ani na okamžik ho sice nenapadlo, že by lady Jane mohla strávit zbytek života někde pod zámkem, přesto však z jejich dosavadního rozhovoru usoudil, že toho v hlavě zřejmě moc nemá.

„Jak dlouho hodláte zůstat u Knightleyových?“ zeptal se nakonec, když usoudil, že bude lépe držet se pouze jednoduchých témat.

„Do poloviny března. Potom se chci vypravit do Bathu.“ Jane na to měla podobný názor – i ona byla přesvědčena, že bude lépe mluvit jen o obecných věcech. „Moc ráda cestuji po naší zemi, a co vy, pane?“

„Někdy rád a někdy nerad,“ odvětil neurčitě. „Ale neřekl bych, že tahle roční doba se svým příšerným počasím je zrovna nejlepší na cestování křížem krážem po celé zemi, madam. Když už se ptáte, tak podle mě je to učiněné bláznovství!“

Jane ta neslýchaná drzost na okamžik vyrazila dech. Jak se jen tehle člověk mohl opovážit kritizovat její činy? Nevzpomínala si, že by někdy předtím pocítila takovou nevraživost k naprostému cizinci, a téměř se až zaradovala, když si všimla, že se k nim blíží obávaná vdova Pentecostová.

„Á! Jane, drahoušku, vidím, že ses už stačila seznámit s naším skvělým doktorem,“ poznamenala vdova, která své pověsti zlomyslné drbny rozhodně nezůstávala nic dlužná. „V okolí ho zná už úplně každý.“

Jako nevychovaného otravu, nepochybně, pomyslela si Jane jízlivě. Ale léta lekcí slušného chování se nedala jen tak zapomenout, takže se spokojila pouze s medově sladkou poznámkou.

„O tom vůbec nepochybuju.“

Tomovy oči se mírně přivřely, ale vdova si toho patrně nevšimla, protože se jí na tenkých rtech vzápětí objevil falešný úsměv, který Jane odjakživa nesnášela.

„Ujišťuju tě, drahá Jane, že ať se tu člověk hne kamkoliv, všude na něj slyší jen samou chválu.“

„Přeháníte, madam,“ namítl Tom a tón jeho hlasu přinejmenším jedné z jeho společnic prozradil, že mu není po chuti buď dané téma, anebo společnost, ve níž se shodou okolností právě ocitl.

„Kdyby naším rodinným lékařem nebyl už po léta ctihodný Clarence Fieldhouse, další velmi schopný lékař v kraji,“ pokračovala lady Pentecostová, aniž by doktorově známce věnovala sebemenší pozornost, „ani na okamžik bych se nerozpakovala požádat tady pana Carringtona o jeho služby.“ Na rtech se jí znovu objevil ten neupřímný podbízivý úsměv. „Já však, milá Jane,

narozdíl od mnohých, které tu dnes vidíš, zachovávám věrnost lidem, kteří vždy poctivě sloužili mé rodině.“

„Vzdávám hold vašemu jemnocitu, madam,“ poznamenal Tom v okamžiku, kdy se odmlčela, aby nabrala dech k další větě. „Věrnost je rozhodně chvályhodná vlastnost. Člověk ji ovšem nesmí zaměňovat s bigotní zaslepeností.“ S těmito slovy a nepatrným pokývnutím hlavou se pak otočil na podpatku a zanechal za sebou ohromenou vdovu Pentecostovou, téměř přetékanou pobouřením, spolu s nejmladší dcerou hraběte z Eastbury, která stále nevěděla, co si o něm má myslet.

Jane pak chvilku sledovala jeho dlouhý elegantní krok, kterým se rychle blížil k jejich společné hostitelce, a nedokázala přitom potlačit záchvěv nevítaného obdivu. Chování doktora Carringtona sice občas hraničilo až s neurvalostí, na druhé straně se mu však nedala upřít odvaha pustit se do otevřeného slovního souboje s lady Pentecostovou, která byla postrachem celého okolí, a co víc – on z toho souboje vyšel jako jasný vítěz! Musela připustit, že si tím u ní přece jen trochu napravil reputaci, v žádném případě však nedokázala odhadnout, jestli je to dostatečný důvod k tomu, aby si ho případně mohla alespoň trochu oblíbit.

DRUHÁ KAPITOLA

„Je skvělé vidět tě tak brzo ráno takhle čilou, Jane,“ pronesla lady Knightleyová radostně, když její očividně odpočatá a jako vždy bezvadně ustrojená sestřenice vešla následující ráno do jídelny. „Doufám, že se ti u nás spalo dobře a že ses zotavila ze všech včerejších útrap. Byli jsme s Richardem doslova ohromeni, že jsi včera dokázala vydržet až do konce.“

Jane věnovala své sestřenici mírně pobavený pohled, načež usedla ke stolu naproti ní a zamyslela se, jestli život na venkově nemá na uvažování její drahé sestřenky nějaký neblahý vliv.

„Má drahá Elizabeth, jednodenní jízda kočárem a účast na večírku, který skončil brzy po půlnoci, mohly sotva udolat někoho tak zběhlého v podobných záležitostech, jako jsem já. Já se totiž mnohdy dostanu do postele až po čtvrté hodině ráno.“

Elizabeth se neubránila úsměvu. „Ano, máš pravdu, občas prostě zapomínám, jak se tvůj životní styl liší od toho mého,“ připustila. „A někdy opravdu nechápu, odkud bereš všechnu tu energii, drahoušku. Mně úplně stačí dva týdny v Londýně, a už se nemůžu dočkat, až se vrátím zpět k nám na venkov, abych se z toho společenského kolotoče trochu vzpamatovala.“

Elizabeth se natáhla pro konvici a nalila své sestřence šálek voňavé černé kávy. Minulý večer neměla mnoho příležitostí si s ní pořádně popovídat, její povinnosti hostitelky ji plně zaměstnávaly, a i když moc dobře

věděla, že Jane dokáže s lehkostí konverzovat i s naprosto cizími lidmi, přesto teď pociťovala jistou zvědavost, jak se její vzorně vychovaná sestřenka dokázala vypořádat s chováním jistých hostů.

A nakonec ji ta zvědavost přece jen přemohla, když jakoby mimochodem poznamenala: „Jsem si jistá, že někteří z našich včerejších hostů ti museli připadat tak trochu svérázní. Třeba takový doktor Carrington? Asi jsem ti říkala, že je to náš velmi dobrý přítel, ale já vím, že jeho chování je občas, řekněme, tak trochu zvláštní.“

Díky létům přísné výchovy dokázala Jane i v téhle situaci zachovat klid a bez velkých potíží v sobě potlačila i zlomyslný úšklebek, jenž se jí dral na rty. Nevzrušeně se napila ze svého šálku. *Zvláštní* bylo sotva to pravé slovo, jak popsat doktorovo chování. *Neurvalé*. To by bylo mnohem příhodnější! Ale vzhledem k tomu, že šlo o dobrého přítele jejích hostitelů, nechala si svůj postřeh raději pro sebe a zvolila jakousi neutrální odpověď, po níž diskrétně změnila téma, když zdvořile požádala, zda by jí mohli půjčit koně, aby se mohla porozhlédnout po okolí.

Ráno slibovalo hezký den a neznámý kraj přímo vybízel k projížďce. Věděla však, že Elizabeth se už nemůže dočkat, až jí konečně bude moct předvést své ratolesti, takže se nejdříve poslušně vypravila do dětského pokoje na první z mnoha příslibených návštěv. Díky tomu uplynula dost dlouhá doba, než se dostala zpět do svého pokoje, kde si pak oblékla jezdecký kostým a konečně vyrazila na malou projížďku.

Jelikož nehodlala zajíždět příliš daleko, odmítla doprovod podkoního a sama vyrazila přes park ke kraji

blízkého lesa. Ačkoliv bylo mrazivo a krajinou pofukoval studený východní vítr, obloha byla jako vymetená a chabé paprsky únorového slunce se ze všech sil snažily rozjasnit ponurou zimní krajinu. Přesto však bylo patrné, že ani sebevětší park nevypadá v toto roční období zrovna nejlépe. Holé stromy neskýtaly zrovna nejúchvatnější pohled a těch pár jehličnanů, které si zachovaly svou zeleň, nedokázalo příliš zmírnit ponurý ráz zalesněné krajiny, která se před ní rozprostírala.

Když potom pobídla Elizabethinu klisnu, aby překročila mělký potok, a chystala se přejet zpátky na cestu, která zřejmě vedla do odlehlejší části Richardova panství, náhle se k ní donesl zvonivý ženský smích, doprovázený hlubokým mužským hlasem.

Zjevně tedy nebyla jediná, kdo se to ráno potuloval po lese. Nejspíš tu však šlo jen o nevinnou procházku dvou místních mladých lidí, kteří tuhle cestu Richardovým panstvím používaly jako zkratku. Mnozí vesničané, kteří žili v okolí panství jejího otce, dělali přesně totéž, a nikdy to ničemu neuškodilo. Její otec proti tomu samozřejmě nic nenamítal a Jane nepochybovala, že ani dobrosrdečný Richard by proti tomu nic neměl.

V žádném případě nechtěla, aby to vypadalo, že se ty dva pokouší špehovat, takže raději pobídla svého koně, aby už byla pryč, když vtom k ní náhle dolehl dobře známý hlas: „Ach Hetto! To je ta nejlegračnejší věc, jakou jsem kdy slyšel!“

A v příštím okamžiku se z lesa vynořil lord Pentecost, doprovázený jakousi mladou dámou, jejíž štíhlou postavu halil dlouhý šedý plášť. Konečně vedli za sebou a zdáli se být natolik zabráněni do vzájemného rozhovoru, že jim

zcela uniklo, že už nejsou sami. Jane je tedy na chvilku mohla nepozorovaně sledovat. Byla od nich sice dost daleko na to, aby jim viděla přímo do obličeje, ale přesto se dalo snadno uhodnout, díky výbuchům upřímného smíchu, jenž narušoval ponuré ticho zimního lesa, že těm dvěma je spolu moc dobře.

Náhle si připadala jako vetřelec, a jelikož si uvědomila, že už zřejmě nemůže pokračovat ve své cestě, aniž by si jí nevšimli, rozhodla se dát jim svou přítomnost neprodleně najevo. Pobídla tedy svou klisnu do kroku a zvolna vyrazila vstříc šťastnému páru, čímž konečně upoutala pozornost svého dávného přítele z dětství.

„No ne, Janie! To je ale překvapení!“

Lord Pentecost byl zjevně rád, že ji vidí, Jane se však přesto nedokázala zbavit jistého dojmu, že by byl přece jen radši, kdyby se ten den jejich cesty vůbec nezkřížily. V žádném případě se nechtěla svému příteli a jeho společníci jakkoliv vnucovat, obzvlášť když si zjevně přáli být sami, zároveň si však uvědomovala, že by od ní bylo nanejvýš nezdvořilé, kdyby pokračovala v cestě, a nevyměnila si s nimi aspoň pár zdvořilostí. Vytáhla tedy nohu ze třmenu a vzápětí elegantně sklouzla na zem. Rychlým krokem pak překonala těch pár posledních metrů, které ji dělily od mladé dvojice, zatímco Perry nespouštěl zrak z lesa za jejími zády, jako by se obával, že je odtamtud někdo sleduje.

„Jsi tu sama, Janie?“ Po jejím přikývnutí se mu zřejmě ulevilo a bez dalšího otálení ji pak představil své společníci, slečně Henriettě Dilbeyové.

Henrietta jí věnovala zářivý úsměv a vzápětí jí podala útlou ruku. „Perry mi říkal, že máte přijet ke Knightleyovým na návštěvu. Vždy o vás mluvil s takovým nadšením, že jsem si moc přála někdy se s vámi setkat.“

Slova vyřčená tím jemným, zvonivým hlasem se rozhodně zdála být naprosto upřímná a Jane k té okouzující společnici mladého lorda Pentecosta rázem pocítila značné sympatie.

„Jednu věc mi ale zatajil,“ pokračovala, když uvolnila jemné sevření, „neřekl mi, že jste tak půvabná.“

Jane jí tuhle poklonu mohla snadno oplatit. Slečna Dilbeyová byla okouzující stvoření menší postavy a líbezná tvář, jež byla lemována světle hnědými kadeřemi krásných vlnitých vlasů. Na první pohled působila téměř dětsky, ale rozhodný výraz, jenž se zračil v jejích něžných světle hnědých očích, společně s jejím sebevědomým vystupováním utvrdily Jane v přesvědčení, že spolu budou nejspíš přibližně stejného věku.

„Hetta se sem přestěhovala před pár měsíci,“ poznamenal lord Pentecost, čímž upoutal Janeinu pozornost k jemným rysům své hezké aristokratické tváře.

Ti dva se k sobě výborně hodili, uvědomila si Jane. Perry byl štíhlý a přiměřeného vzrůstu a Jane si dokázala velmi dobře představit, jak se půvabná hlava drobounké slečny Dilbeyové láskyplně opírá o jeho rameno.

„Ano, už si vzpomínám, zrovna včera jsem o tom mluvila se svou sestřenicí,“ prohodila Jane a opět obrátila

pozornost na Perryho půvabnou přítelkyni. „Pokud se nemýlím, žijete teď u svého strýce, je to tak?“

„Ano. Bylo to od něj velmi laskavé, že mi nabídl, abych se k němu po smrti své matky přestěhovala...“ její něžná ústa se na okamžik roztáhla do křehkého úsměvu, „...ačkoliv by bylo asi přesnější říct, že mi to přikázal. Usoudil totiž, že jsem si už vytrpěla svoje, jednak prý kvůli otcově pošetlosti a potom kvůli matčině tvrdohlavosti, a nechtěl ani slyšet o tom, že bych si mohla najít nějakou přiměřenou práci, třeba jako vychovatelka.

Papá byl hodný člověk,“ dodala na vysvětlenou, když potom společně kráčeli po lesní cestě, „ale v obchodních záležitostech se mu příliš nedařilo. A mamá zas byla velmi hrdá, proto po jeho smrti odmítala přijmout jakoukoliv finanční výpomoc. Prodala tedy náš velký dům, aby uhradila značné dluhy, jež nám otec zanechal, a nám pak nezbývalo než si najít nějaký skromný podnájem. Stejně jsme si už nemohly dovolit žádné početné služebnictvo. Místo toho jsme omezily výdaje na minimum, a jediné díky tomu se nám dařilo jakžtakž vyžít.“

„Obdivuju tě, že ses přes to všechno, co se ti stalo, dokázala tak statečně přenést,“ prohlásil Perry, jenž teď sledoval slečnu Dilbeyovou se zjevnou úctou, ale ona se proti tomu s úsměvem ohradila.

„Nesmysl, Perry! Můj život je mnohem snazší než život většiny ostatních. Mnoho urozených dam se dnes musí zabývat nějakou přiměřenou prací, aby si zajistily živobytí, ale já mám to štěstí, že se mě ujal můj

přelaskavý strýček. Příšerně mě rozmazluje a já musím ke své hanbě přiznat, že si to moc ráda nechám líbit.“

Jane pocítila k přímočaré slečně Dilbeyové mnohem víc než jen pouhý záblesk sympatií a zároveň ji napadlo, jestli by se sama přes podobně svízelnou situaci dokázala přenést se stejnou lehkostí jako Henrietta.

Nejspíš ne, přiznala si v duchu, když se nad tím hlouběji zamyslela, a to zjištění ji vůbec nepotěšilo. Po smrti svého otce, se Henrietta, ne vlastní vinou, ocitla v značně svízelné situaci, a přesto si dokázala uchovat optimismus a radost ze života - zatímco ona, lady Jane Beresfordová, dcera zámožného hraběte, která v životě nepoznala nic jiného než přepych a bohatství, byla již delší dobu se svým pohodlným a ničím nerušeným životem trochu nepochopitelně nespokojená.

Měla bych se stydět, napadlo ji náhle a zoufale se přitom snažila potlačit nenadálou skleslost. Co se to s ní jenom dělo? Od malička měla všechno, nač si jen vzpomněla, tak kde se v ní poslední dobou brala ta stále sílící nespokojenost? Co jí v jejím pohodlném životě mohlo tolik scházet?

S obtížemi potlačila hluboký povzdech a zvolna se vrátila zpět do přítomnosti. Brzo si pak povšimla, že její přítel z dětství dnes vypadá nezvykle spokojeně. Nepamatovala se, že by kdy Perryho slyšela mluvit s takovou lehkostí a jistotou. Najednou to vypadalo, jako by z něj byl úplně jiný člověk – sebevědomý mladý muž, jenž je spokojený se svým životem. Záhy se však ukázalo, že je to pouhé zdání.

„Tady se s vámi budu muset, bohužel, rozloučit,“ řekl, když došli k jakési úzké cestě na kraji lesa. „Slíbil

jsem matce, že ji doprovodím na návštěvu k jednomu našim sousedům, takže bych si měl radši pospíšet, abych nepřišel pozdě. Byl bych moc rád, Janie,“ obrátil se pak přímo na ni, „kdyby ses o našem dnešním setkání nikomu nezmiňovala. Jistě by se to doneslo mé matce, a ona by mě pak pokaždé, když bych někam šel, vyslýchala, kam mám namířeno.“ Povzdechl si. „V mém životě je jen málo radostí, a ty bych si rád uchoval tak dlouho, jak jen to půjde, chápeš?“

Jane to rozhodně nechápala, ani v nejmenším, přesto ho však ujistila, že o jejich dnešním setkání nikomu neřekne. Perry se pak elegantně vyšvihl do sedla a vyrazil k rodinnému statku.

„Vypadáte trochu rozpačitě,“ poznamenala Henrietta s mírným úsměvem na rtech. „A pokud je to kvůli tomu, že tak skvělý jezdec, jako je Perry, jede na takové herce, pak nemohu říct, že by mě to překvapovalo. Kdybych do toho měla co mluvit, tak bych se ho v první řadě snažila přimět, aby si pořídil koně hodného jeho jezdeckých kvalit.“

Janeino předchozí zamyšlení sice zapříčinilo něco docela jiného, nicméně když si teď to nebohé zvíře prohlédla, musela dát Henriettě za pravdu. „To ano, má rozpačitost ale nesouvisí s Perryho koněm, slečno Dilbeyová,“ řekla na rovinu. „Zarazila mě Perryho představa, že by mu jeho matka měla věčně zasahovat do života.“

Následovala chvilka ticha, po níž Henrietta poznamenala: „Měla jsem za to, že vy, má paní, jelikož znáte Perryho rodinu už mnoho let, dokážete tyto věci posoudit mnohem lépe než já. Žiju tu teprve půl roku a s

paní Pentecostovou jsem se za tu dobu setkávala jen zřídka, ale i to mi stačilo, abych zjistila, že je to ta nejnejpříjemnější a nejdespotičtější žena, jakou jsem kdy potkala.“

„Ano. Vždycky byla taková,“ přitakala Jane s odevzdaným mávnutím ruky. „Ale Perry už není žádné dítě. Brzo už mu bude čtyřadvacet... a jistě už musí být pánem ve svém vlastním domě.“

„Myslíte, má paní?“

Na tváři slečny Dilbeyové se v tu chvíli objevil tvrdý, téměř znechucený výraz, který v Jane probudil jakousi nejasnou obavu. Takže, když se jí pak její společnice zeptala, jestli se s ní nechce trochu projet, ani na okamžik se nerozpakovala její pozvání přijmout. Henrietta byla zjevně zasvěcená do jistých věcí týkajících se mladého lorda Pentecosta a Jane rozhodně nebyl osud jejího dobrého přítele z dětství lhostejný; naopak, velmi ji zajímalo, co asi Perryho tolik sužuje. A Henrietta její zvědavost dlouho nenapíjala.

„Perryho otce jsem vlastně nikdy nepoznala,“ začala opatrně. „Zemřel pár měsíců před tím, než jsem se nastěhovala ke svému strýci, ale podle toho, co se mi doneslo, soudím, že byl v mnoha věcech stejný jako jeho syn, plachý a uzavřený. Nejraději prý pobýval ve své knihovně a sousedy a známé příliš nenavštěvoval. Výjimkou byl pouze můj strýc, u něhož byl častým hostem. Strýček Silas mi prozradil, že lord Pentecost hrával skvěle šachy. I v tom se mu Perry podobá.“ Na okamžik se odmlčela a zahleděla se přímo před sebe, aby pak zaskočila Jane otázkou, jestli není nějak hlouběji obeznámena s minulostí rodiny Pentecostových.

„Obávám se, že v tom vám příliš nepomůžu. Pokud si vzpomínám, Lord Pentecost se ženil dost pozdě. Bylo mu už něco přes čtyřicet. A ani lady Pentecostová už tehdy nebyla zrovna nejmladší, v každém případě však do manželství přinesla značné věno, které mělo být, podle mého, alespoň malým odškodněním za její příšernou povahu.“

Slečna Dilbeyová se nad tou mírně škodolibou poznámkou rozpustile usmála, čímž dala Jane najevo svou spřízněnost, potom však opět zvažněla. „Zaslechla jste někdy zmínku o tom, že by se v Perryho rodině projevila duševní choroba? Je to pravda, že bratr zesnulého lorda Pentecosta byl, řekněme, vyšinutý?“

„Perryho otec měl bratra, to ano,“ připustila Jane s mírným překvapením v očích. „Zemřel velmi mlád, ale já si nevzpomínám, že bych kdy zaslechla, že by byl duševně chorý.“ Věnovala slečně Dilbeyové zkoumavý pohled. „Kdo vám něco takového řekl?“

„Sám Perry. Nejsem si ale jistá, od koho to má,“ přiznala Henrietta. „A teď ho přirozeně trápí otázka, jestli se ta duševní choroba časem neprojeví také u něj. Dnes byl ve výjimečně dobré náladě, má paní, ale já už ho mnohokrát zažila tak skleslého, že ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo.“

Na několik okamžiků Jane přemohlo naprosté ohromení a chvíli jí trvalo, než si všechno srovnala v hlavě. „Ale Perry přece není žádný blázen, je jen trochu plachý a... nesmělý.“

Henrietta přikývla. „A není divu,“ poznamenala a v hlubinách jejích hezkých hnědých očí se přitom rozhořel jasný plamínek vzdoru. „Jak by také mohl být

sebevědomý a rázný, když je po celý život pod vlivem své panovačné matky, která se vysmívá všemu, co Perry udělá, pomlouvá ho před ostatními a neustále ho jenom sekýruje? A jeho otec mu také příliš nepomohl. Jak ho jen mohlo napadnout sepsat tak nesmyslnou závěť?“

Jane nepřítomně hleděla na neznámou cestu před sebou a snažila se trochu si to utřídit v hlavě, ale zmínka o zesnulém lordu Pentecostovi, který, jak dobře věděla, nedal na svého jediného potomka nikdy dopustit, ji rázem vytrhla ze zamyšlení.

„Nechcete tím snad říct, že Perryho vydědil? Vždyť mu přece patří rodinný statek.“

„Ach, ano. Půda a titul jsou zcela po právu Perryho. Z otcových peněz ale nedostane ani penny, a to až do svých třiceti let, nebo dokud se neožení.“ Výraz slečny Dilbeyové prozrazoval hluboké zaujetí. „A z toho, co mi Perry řekl, jsem pochopila, že výběr jeho budoucí ženy nebude záležet jenom na něm. Pokud chce opravdu získat to dědictví, pak jeho manželka musí pocházet výhradně z vyšších kruhů, a navíc se ten sňatek musí uskutečnit s matčiným plným požehnáním.“

Ze rtů jí vyklouzlo mírné povzdechnutí. „Vzhledem k tomu, že lord Pentecost měl prý svého syna opravdu rád, dá se předpokládat, že jednal s těmi nejlepšími úmysly, přesto mu však neprokázal moc velkou službu, když trval na tom, aby k jeho sňatku byl zapotřebí také souhlas lady Pentecostové.“

„To tedy ne,“ souhlasila Jane, když konečně pochopila, v jak prekérní situaci se její přítel z dětství ocitl. Vrhla na svou společnici zamyšlený pohled.

„Vidím, že vám Perryho osud rozhodně není lhostejný, slečno Dilbeyová. Patrně ho máte velmi ráda.“

„Ano, mám,“ doznala Hetta bez okolků, „ale zoufale se snažím být rozumná a nedovolit, aby to přerostlo v něco hlubšího.“ Jane už předtím došla k závěru, že Henrietta i přes svou zdánlivou křehkost rozhodně není z těch, kteří by neunesli přímé jednání, proto bez okolků poznamenala: „Protože si myslíte, že by Perryho volba nebyla jeho matce zrovna po chuti?“

Henriettin upřímný smích byl dostatečně výmluvnou odpovědí ještě předtím, než řekla: „Jak už jsem se předtím zmínila, lady Pentecostová a já jsme se dosud setkaly jen párkrát, ale i to stačilo, aby se mezi námi projevila – jak to mám nazvat? – jistá rozdílnost názorů. Rod Dilbeyů je sice starý a vážený, i kdybych však byla také zámožná, přesto si nemyslím, že by ve mně našla zalíbení. Už proto, že nejsem žádná ušlápnutá puťka, která by sebou nechala vláčet ode zdi ke zdi.“

Jane ani v nejmenším nepochybovala o Henriettině upřímnosti. Její poslední poznámka ji však trochu zaskočila. Nebylo to přece tak dávno, kdy se v obou rodinách uvažovalo o sňatku mezi ní a Perrym. A Jane by o sobě jen stěží řekla, že je poddajné povahy. Ačkoliv byla pravda, že ve všech ostatních ohledech by náročným představám lady Pentecostové nejspíš vyhovovala.

Mírně přimhouřila oči, ve snaze přesně se rozpomenout na tu chvíli před dvěma lety, kdy se jí matka jednoho poklidného večera v rodinném sídle zmínila o svém přání spojit obě rodiny sňatkem. Tenkrát to rázně odmítla a od té doby už o tom nikdy nemluvily.

Ani na okamžik tehdy nepochybovala o tom, že hraběnka prostě respektovala její přání. Kdyby ovšem lady Pentecostová měla na tom sňatku opravdový zájem, přijala by její odmítnutí tak snadno? Když se teď nad celou tou záležitostí zamyslela, něco se jí na tom nezdálo. Možná to tehdy nebyla lady Pentecostová, komu na tom sňatku tak záleželo, ale její manžel, který by vzhledem k svému chřadnoucímu zdraví rád svého syna oženil.

„Takže vy si myslíte, že lady Pentecostová by si raději přála snachu, kterou by mohla ovládat stejně tak jako svého syna?“

„Ano, občas si myslím přesně tohle, i když na druhé straně...“ Henrietta potřásla hlavou a ve tváři se jí usadil rozpačitý výraz. „Nedaleko odtud žije jedna velmi zámožná rodina – Boddingtonovi. Jejich nejstarší dcera Luisa je hezká a zároveň poslušná – člověka by napadlo, že v očích vdovy Pentecostové je to ta nejvhodnější nevěsta pro Perryho, přesto jsem si nikdy nevšimla ani neslyšela, že by lady Pentecostová sebestmínila usilovala o to, aby se ti dva vzali. Spíše naopak, při jednom večíрку jsem zaslechla, jak před ní o svém synovi říká něco velmi hanlivého, jako by se snažila Perryho postavit do toho nejhoršího světla.“

Popravdě řečeno, nevím, co má ta příšerná ženská vlastně za lubem. Vůbec by mě ale nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že nechce, aby se její syn vůbec oženil. Koneckonců, je to ona, kdo ve skutečnosti vládne statku Pentecostových. A dokud Perry zůstane svobodný, tak v tom bude moci nerušeně pokračovat.“

Náhle se hlasitě rozesmála. „No tohle, slyšela jste to? Vždyť já už mluvím jako Perry, všechno to podezírání...“

Perry je například přesvědčen o tom, že ho služebnictvo ze statku špehuje. Nevím, jestli je to pravda nebo ne, vím však, že krátce po smrti svého manžela poslala lady Pentecostová většinu služebných do penze a zcela bezostyšně je nahradila služebnictvem, které si vybírala bez ohledu na Perryho přání.“

Jane dobře věděla, jak dokáže být vdova Pentecostová panovačná, takže ji ta záležitost s obměnou služebnictva ani nepřekvapila. „Opravdu?“ otázala se proto spíše ze zdvořilosti.

„Ano. A podle toho, co Perry říká, soudím, že jsou jí zcela oddaní. Musí to pro něj být hrozné, žít v tom domě, kde je každý jeho krok bedlivě střežen. Vůbec mě nepřekvapuje, že vás požádal, abyste se o našem dnešním setkání nikomu nezmiňovala. Svě chvílky volnosti, kdy se mu podaří uniknout ze statku, si musí střežit jako oko v hlavě.“

„Ale o to právě jde, slečno Dilbeyová, on vlastně není nikdy svobodný. Je připoután ke své matce nešťastnou otcovou závětí a vlastními temnými obavami... Každá pouta se však přece dají přetrhat.“

Jane se na okamžik odmlčela, a pak zamyšleně dodala: „Zmínil se Perry o svých obavách ohledně svého zdraví ještě někomu? Třeba svému doktorovi?“

„Nejsem si jistá, ale možná že ano. Bohužel, doktor Fieldhouse je dobrým přítelem vdovy Pentecostové. Takže pokud se s ním o tom Perry skutečně radil, určitě se to dozvěděla.“ Henrietta si povzdechla a na tváři se jí na okamžik objevil rozhořčený výraz. „Byla bych moc ráda, kdyby Perry zašel za doktorem Carringtonem.“

Všichni ho tu považují za skvělého lékaře, což se o doktoru Fieldhouseovi rozhodně říct nedá.“

„To jsem si všimla,“ odvětila Jane s tak okázalým nezájmem, že Henrietta, jež dokázala vždy spolehlivě vycítit sebemenší změnu v chování lidí kolem sebe, jí věnovala zkoumavý pohled.

„Nebyl snad náš dobrý doktor náhodou na včerejším večírku lady Knightleyové?“

Janein podmračený výraz mluvil za vše a Henrietta se neubránila úsměvu. „Ale ale. Vidím, že na vás neudělal zrovna nejlepší dojem. Doktor Carrington léčí i mého strýce, takže jsem měla možnost několikrát se s ním osobně setkat. Nepopírám, že jeho chování občas působí trochu neotesaně, ale já mu to nezazlívám. Někdy je sice až příliš přímočarý, rozhodně je to však důvěryhodný muž, a hlavně, jak už jsem řekla, je to skvělý lékař.“

„Ano, to všechno jsem už stačila zjistit,“ odvětila Jane se zdráhavým úsměvem na rtech a chvatně se zahleděla na cestu před sebou. Potom, aby zavedla řeč k původnímu tématu, zvolna řekla: „Nemám ve zvyku míchat se do věcí, které se mě přímo netýkají, ale Perry je můj přítel a já se k němu nemůžu jen tak obrátit zády, když teď tolik potřebuje něčí pomoc. A to, co jste mi řekla, ve mně probudilo opravdu vážné obavy.“

Myslím, že nejdřív je třeba zjistit něco víc o Cedricu Pentecostovi. Přestože si je Perry zřejmě jistý, že jeho strýc zemřel na duševní chorobu, já si tím zdaleka tak jistá nejsem. Mám totiž takový matný dojem, že jsem o té věci už někdy něco zaslechla. Jistě však nebude snadné zjistit, jak to tehdy doopravdy bylo. Od smrti Cedrica

Pentecosta už uběhlo mnoho let, přesto snad v okolí žijí nějací lidé, kteří se na něj pamatují.“

Henrietta přikývla. „Ano, přesně o tom jsem uvažovala, zároveň jsem si ale říkala, že by nejspíš působilo dost divně, kdybych se já, naprostá cizinka, začala vyptávat na někoho zdejšího, kdo je navíc už čtvrt století po smrti. Kromě toho nechci zklamat Perryho důvěru, s jakou mi všechno vypověděl. Opravdu bych nechtěla zavdat důvod k různým zvěstem o Perryho potížích. On má už tak dost co dělat sám se sebou, i bez zlomyslných lidských řečí za svými zády.“

„Svatá pravda! Můžete si být jistá, že ode mě se nikdo nic nedozví,“ prohlásila Jane. „Přesto, pokud byste proti tomu nic nenamítala, možná by nebylo na škodu zasvětit do toho Knightleyovy. Má sestřenice Elizabeth rozhodně není žádná klepna, a navíc má Perryho velmi ráda.“ Raději pomlčela o tom, že sir Richard zálibu své ženy v mladém baronovi příliš nesdílí, ale i on by se snad nechal přemluvit, aby jim pomohl s hledáním pravdy o Perryho strýci.

Náhle si uvědomila, že už jedou dost dlouho. Richardovy lesy zůstaly daleko za nimi a cesta, po níž teď ujížděly, protínala jakési rozlehlé pole. Když pak dorazily na rozcestí, Henrietta zastavila svého koně a obrátila se k ní s omluvným úsměvem na tváři.

„Tady se nejspíš budeme muset, bohužel, rozloučit. Nezlobte se, že jsem vás obrala o tolik času. Určitě vám připadá divné, že se vám někdo úplně neznámý takhle svěřuje, ale já už jsem prostě nevěděla jak dál. Byla jsem v koncích. Díky bohu, že jste se tu objevila.“

„Nerada bych ve vás vzbuzovala plané naděje, slečno Dilbeyová. Nevím, jestli vám můžu nějak pomoci, rozhodně se ale vypravím za paní Pentecostovou a pokusím se promluvit i s Perrym.“ Rozhlédla se kolem sebe po neznámé krajině. „Teď však můžete pomoci vy mně, když mi ukážete nejkratší cestu ke Knightleyovým. Myslím, že není třeba zdůrazňovat, že nemám ponětí, kde jsme.“

Henrietta jí ochotně vyhověla, přátelsky si pokynuly na pozdrav a Jane vyrazila na zpáteční cestu. Ujela však sotva pár set metrů, když zjistila, že její kůň mírně kulhá. Vytáhla tedy nohu ze třmenu a elegantně sklouzla na zem. Podkova se zdála být neporušená, přesto však bylo zřejmé, že něco není v pořádku. Rozhodla se tedy ulehčit své klisně tím, že ji přes pastvinu, kterou podle slečny Dilbeyové přetínala cesta vedoucí přímo k hlavní bráně sídla Knightleyových, raději jenom povede.

Když kráčela napříč pastvinou, neustále po očku sledovala klisnu, aby věděla, jestli se to nehorší, a zároveň uvažovala o tom, v jak svízelné situaci se její přítel Perry ocitl. Byla natolik zabrána do svých myšlenek, že si vůbec nevšimla, že pole je doslova poseto zaječími norami, což nemohlo skončit jinak, než že skončila natažená v mokré trávě.

Když potom opatrně vstala, proklínajíc vlastní nemotornost, ukázalo se, že se ta nehoda neobešla bez následků. V pravém kotníku cítila při každém našlápnutí ostrou bolest a stálo ji to hodně sebezapření, než se dobelhala ke vzdálenému okraji pole.

Milník usazený v trávě u cesty přímo lákal k odpočinku, a ona si tak mohla aspoň v klidu promyslet,

co podnikne. Dům Knightleyových odtud nebyl zřejmě daleko, moc dobře si však uvědomovala, že dojít tam pěšky by nebylo vůbec snadné. Zrovna uvažovala o tom, jestli má zatnout zuby a bez ohledu na bolest pokračovat v cestě, anebo jestli má zůstat tam, kde je, s chabou nadějí, že Richard, jenž se brzo ráno vypravil na trh do nedalekého městečka, se tudy bude brzo vracet zpátky, když náhle zaslechla vzdálený dusot koňských kopyt.

Jezdec byl ještě příliš daleko, aby dokázala rozpoznat, o koho jde, a ačkoliv to byl vysoký, urostlý muž, rozhodně to nebyl Richard, který, jak jí ráno řekla Elizabeth, odjel ve svém kočáře. Rozhodně se nehodilo, aby oslovila naprosto cizího muže, navíc na tak opuštěném místě, občas však bylo lépe na přísná pravidla pro chování mladých, nezadaných dam raději zapomenout. A taková chvíle právě nadešla, usoudila Jane bez zaváhání, zatímco jezdec se rychle blížil. Vtom však s úlevou zjistila, že ten muž v sedle není úplný cizinec.

„Dobré ráno, doktore Carringtone,“ odvětila chvatně na jeho zdvořilé smeknutí klobouku a vzápětí ji přepadl nepříjemný pocit, že se kolem ní chystá jednoduše projet a ponechat ji jejímu osudu. „Obávám se, že jsem byla natolik neopatrná, že budu potřebovat vaši pomoc.“

Teprve po těchto slovech přitáhl svému koni otěže a konečně zastavil. Potom mrštně seskočil na zem a chvíli si zkoumavě prohlížel půvabné črty její zdravím překypující tváře. „A co se vám stalo, madam?“ otázal se s tak okázalým nezájmem, že mu málem odsekla, aby se neobtěžoval a klidně pokračoval v cestě, ale rozum nakonec přece jen zvítězil nad rozbouranými emocemi.

„Poranila jsem si pravý kotník. Určitě je to jenom vyvrtnuté, ale dost to bolí,“ vysvětlovala, zatímco se snažila potlačit vztek, jenž v ní probouzel jeho netečný pohled. „Elizabethina klisna začala kulhat, a tak jsem se rozhodla, že ji povedu. Přitom mi však naneštěstí uvízla noha v zaječí noře.“

Neochotně před ni poklekl a s nezastíranou lhovostí začal rozvazovat tkaničky její pravé boty. „Zdá se, že jste s Elizabethinou klisnou dobře seštrádaná,“ utrousil polohlasem. „Párek pěkných nemotorů!“

Jane, jež nebyla na takové jednání vůbec zvyklá, to na okamžik vyrazilo dech, a když si v duchu konečně zformulovala patřičně kousavou odpověď na jeho neslýchanou poznámku, doktor už byl plně zaměstnán zouváním její kožené boty, takže se musela spokojit s tím, že ho zpražila ledovým pohledem, který však zůstal zcela bez povšimnutí. Musela ale uznat, že jakkoliv bylo chování doktora Carringtona neurvalé, jeho dotek při vyšetřování jejího kotníku nemohl být jemnější.

„Ano, je to pouze vyvrtnuté,“ řekl nakonec, „přesto však budete muset příštích pár dnů zůstat v naprostém klidu.“ Zvolna se narovnal, a dokonce se obtěžoval pohlédnout do jejích rozkošných šedozelených očí, v nichž se na okamžik objevil záblesk vzdoru, který zřejmě pramenil z toho, že bude nucena příštích pár dnů setrvat v domácím vězení.

Z jakéhosi nepochopitelného důvodu – rozhodně se totiž nepovažoval za zlomyslného člověka – pocítil jisté zadostiučinění, že její svoboda teď bude drasticky omezena, třebaže jen na několik dnů. Jako většina lidí z jejích společenských kruhů byla i ona nepochybně zvyklá

dělat si, co se jí zlíbí, a Tom byl přesvědčen, že jí vůbec neuškodí, když si uvědomí, že pokaždé nemůže být po jejím. Koneckonců, aspoň si ta rozmazlená slečinka zapamatuje, že si musí dávat pozor, kam šlape, napadlo ho a jen stěží přitom potlačil samolibý úsměv, deroucí se mu na rty. Potom se obrátil k poraněné klisně.

„Není to nic vážného, stejně jako u vás,“ poznamenal, když zvířeti pozdvihl nohu, aby zkontroloval podkovu. „Má tam zaklíněný kamínek. Bohužel tu ale nemám nic, čím bych ho mohl vypáčit –“ zhluboka si povzdechl, „– takže to vypadá, že mi nezbude nic jiného než vás odvézt na svém koni.“

Nezbude nic jiného...? Jane nemohla uvěřit vlastním uším. Vždyť on jí tu dával jasně najevo, že je mu jenom na obtíž!

Cítila, jak se v ní vzdouvá vztek, což se jí nestávalo příliš často. Tentokrát se ale neubránila, aby na jeho nezdvořilou poznámku neodpověděla stejným tónem: „Prosím, vůbec se kvůli mně neobtěžujte, doktore Carrington. Já už se zpátky nějak dobelhám...“

„Nepochybuj u, že byste to zvládla,“ přitakal s klidem, jenž ji doháněl k zuřivosti, „ale jistě uznáte, že by to byl holý nerozum, nemluvě o tom, že by od vás bylo nanejvýš nezdvořilé, kdybyste odmítla pomoc, kterou jsem vám tak laskavě nabídl, co říkáte?“

Přes svůj narůstající hněv mu Jane dovolila, aby jí pomohl vstát, a právě když přemítala o tom, jestli to od něj je záměrná provokace, anebo jestli je skutečně natolik natvrdlý, že nedokáže rozpoznat ironii, znovu se mu ji podařilo zaskočit tím, že ji bez varování popadl do náručí. Na prchavý okamžik pocítila naprostou bezmoc,

když se její nohy ocitly ve vzduchu, a vzápětí už seděla na koni, přičemž si ohromeně uvědomila, že jí Tomův dotyk nebyl vůbec nepříjemný.

„Jenom se, proboha, uklidněte, děvče!“ nabádal ji Tom svým obvyklým přímočarým způsobem, když se vyšvihl za ni do sedla a jednou rukou objal její útlý pás, aby mohl uchopit otěže svého koně, zatímco druhou držel uzdu Elizabethiny klisny. „Nebojte se, nenechám vás spadnout.“

Jeho ujištění však ani v nejmenším nedokázalo umlčet ten zvláštní znepokojivý pocit, který se v ní před chvilkou probudil. Ať už byl Thomas Carrington váženým mužem a uznávaným lékařem, Jane na něj přesto nedokázala pohlížet s patřičným odstupem, obzvlášť když se jeho silná, svalnatá noha dotýkala jejího stehna a jeho široká hrud' se tiskla na její útlá záda. Téměř se přitom neodvažovala dýchat, aby snad nezaslechl prudké bušení jejího srdce. Nebylo pochyb, že doktor Carrington patřil mezi ty neodolatelné, nebezpečně přitažlivé muže, kterým bylo lépe se vyhnout.

Janein tep se za tu milosrdně krátkou zpáteční cestu sice nezklidnil, ale z tváří jí alespoň vymizela ta potupná červeň, celou tu dobu prozrazující její značné rozpaky. Takže pak mohla bez obav přijmout Tomovo rámě, které jí nabídl, když vykročili k domu.

„Je tvá paní doma, Medwayi?“ zeptal se Tom, když pak společně vešli do prostorné haly.

„Ano, pane. Je v dětském pokoji,“ odvětil sluha se soucitným pohledem k lady Jane.

„V tom případě buď tak hodný a uveď nás do ložnice lady Jane, a potom zajdi za svou paní a vyříd' jí, že se její sestřenici stala malá nehoda.“

Tom pak zřejmě usoudil, že jeho pacientka nemůže pokračovat po svých, takže ji bez varování uchopil do náruče a vykročil za sluhou. Ačkoliv Jane byla štíhlá a nikde na sobě neměla ani špetku přebytečného tuku, nemohlo se mu jít úplně lehce. Když však došli do jejího pokoje a Tom ji konečně položil na její širokou postel, nevšimla si, že by byl nějak udýchaný.

Nic neříkala, když usedl na postel vedle ní a jemně jí vyzul koženou botu, ale když jí pak, aniž by se alespoň dovolil, vyhrnul sukni, aby jí stáhl punčochu, to už na ni bylo trochu příliš.

„Nebud'te směšná!“ nabádal ji, když jí odstrčil ruku, kterou se mu snažila zabránit v jeho počínání. „Jsem přece lékař a můžu vás ujistit, že na takovýhle pohled jsem za ta léta zvyklý.“

„To je možné, doktore Carrington, ale já se domnívám, že by bylo nanejvýš vhodné, aby tu během vašeho vyšetřování byla Elizabeth nebo aspoň má komorná,“ namítla v poněkud marné snaze přimět ho, aby si uvědomil trapnost celé té situace.

„Nepochybuju o tom, že se tu některá z nich brzo objeví,“ odvětil, pobaven tou rozkošnou ukázkou panenské cudnosti, která však pro něj z pochopitelných důvodů postrádala na významu. „Do té doby se však budete muset spokojit s mým ujištěním, že vaše počestnost je v naprostém bezpečí. Nemám ve zvyku zmocňovat se nevinných panen, alespoň ne před obědem, nebo když vykonávám svou lékařskou praxi.“

Z rozezleného pohledu, jaký mu věnovala, bylo patrné, že není zvyklá, aby si z ní někdo utahoval. Ať už se mu na to však chystala říct cokoliv, náhlý příchod paní domu, jež ladně vplula do pokoje a okamžitě se zajímala, co se stalo, jí to znemožnil.

„Ještě štěstí, žes jel zrovna kolem, Tome!“ pronesla Elizabeth s upřímnou vděčností v hlase, když se v krátkosti seznámila se strastiplným příběhem své sestřenice. „Jinak tam mohla chuděra uvíznout i několik hodin. Po té cestě skoro nikdo nejezdí.“

Při bezděčné upomínce, že mu za to dosud ani nepoděkovala, se v Jane probudily výčitky svědomí. Už už se chystala svou chybu napravit, když v ní její zachránce rázem zadusil i ten zbytek vděčnosti, který snad předtím mohla pociťovat.

„Ano, měla opravdu velké štěstí!“ přitakal Tom. „Myslíš ale, že to ocenila...? Ani náhodou! Celou zpáteční cestu na mě nepromluvila ani slovo a od té doby, co jsme tady, se na mě mračí jak uražené skvrně. Kdepak, nevděk vládne světem! Člověk se snaží pomoci bližnímu svému, a nikde ani špetka vděčnosti.“

Tom stěží potlačil úsměv, který se mu dral na rty pod jejím běsnícím pohledem, a zvolna vstal z postele. „Dej jí na to studený zábal, Elizabeth. Není to nic tak hrozného, ale pár dnů si poleží. I když,“ dodal na rozloučenou, „pár dnů v posteli jí jenom prospěje. Aspoň si bude moci prostudovat příručku slušného chování.“

Jane se musela už při jejich prvním setkání velmi ovládat, ale teď měla co dělat, aby nepukla vzteky. „No tohle!“ vybuchla hned, jak se za ním zavřely dveře. „On má ještě tu drzost tvrdit, že potřebuju lekci z etikety!“

Nevzpomínala si, že by ji kdy předtím dokázal někdo takhle nadzdvihnout, a snad poprvé v životě se rozhodla dát naplno průchod svému vzteku. „Možná že je to tvůj přítel, Elizabeth, ale já ti přesto musím říct, že je to ten nejneurvalejší člověk, jakého jsem kdy ke své smůle potkala!“ prohlásila rozezleně a její rozladěnost se ještě prohloubila, když jedinou odpovědí její sestřenice byl neutuchající, rozpustilý smích.

TŘETÍ KAPITOLA

Tom zamyšleně sledoval mihotavé stíny na nízkém stropu ložnice, a pak se mu pohled svezl k ženě, která ležela vedle něj. Její lesklé, tmavě hnědé vlasy, které lemovaly její hezkou tvář, teď působily trochu neupraveně, zatímco její zavřené oči budily dojem, že usnula. On však vycítil, že nespí.

Nebylo divu, že po jejich předchozí příjemné činnosti v posteli zůstaly přikrývky značně zmuchlané a jedna z nich byla dokonce jakoby náhodou ovinutá kolem oblých boků té zdánlivě spící ženy. Vůbec se nesnažila zakrýt svou nahotu; koneckonců, proč taky? Neměla se za co stydět. Její souměrná postava a bujné poprsí byly naprosto dokonalé. A za posledních pár let mu odhalila své vnady tolikrát, že už nemělo smysl snažit se před ním něco skrývat. Nedalo se popřít, že mu po celou tu dobu byla skvělou milenkou, jak vášnivou, tak i oddanou, ale

po tom, co mu téhle noci řekla, bylo jasné, že jejich oboustranně uspokojivý vztah musí skončit.

Tiše si povzdechl. Margareta, chudá vdova s malým synkem, rozhodně neměla lehký život, ačkoliv by se dalo říct, že měla přece jen o trochu víc štěstí než ostatní. Statkář Dilbey, dobrosrdečný muž přísných zásad, ji po smrti jejího manžela nejenže nevypudil z jejího domu, což by většina příslušníků venkovské šlechty nepochybně udělala, ale ještě jí snížil nájem.

Tom si jasně vybavoval, že poprvé se s touhle přitažlivou mladou vdovou setkal díky své profesi. Margareta na tom tehdy byla dost zle kvůli těžké chřipce, kterou zrovna prodělala, a její malý synek Ben, který o ni měl přirozeně strach, tehdy ušel čtyři míle do Melchamu, aby přivedl lékaře, jehož služby si se svou chudou matkou mohli jen stěží dovolit. Ben tehdy splatil doktorovy služby tím, že pak v Tomově pronajatém domě vykonával různé příležitostné práce. I když mu tehdy bylo teprve jedenáct, brzo se ukázalo, že je to šikovný a velmi pracovitý chlapec, a Tom mu od té doby často dával vydělat při různých pracích v domě i na zahradě.

I to, jak předpokládal, však velmi brzo skončí, jestliže se Margareta skutečně provdá za kováře. Pokud to udělá, rozhodně tím prospěje svému synovi. A kovář, vdovec se dvěma malými dcerami, zase postrádal ženu, která by se starala o domácnost. Ben by se u něj mohl vyučit poctivému kovářskému řemeslu a jeho matka by už nemusela šít dlouho do noci jako doposud, aby vydělala aspoň trochu peněz na jejich skromné živobyty.

Tom na ni opět pohlédl, a tentokrát se mu v očích objevil jakýsi zvláštní smutek. Margareta Ryanová rozhodně nebyla žádná lehká žena, i když se k ní tak v posledních několika letech zřejmě choval, když navštěvoval její domek, kdykoliv se mu zachtělo, a za rozkoš, kterou mu poskytovala, jí pokaždé nechal na stole několik mincí. Ačkoliv ji měl skutečně rád, do jisté míry to přece jen byla pouhá obchodní transakce. Zároveň však nebylo pochyb, že jí se ta trocha peněz navíc pokaždé velmi hodila. Možná to od něj bylo sobecké, že ji takhle využíval, ale na tom se teď už nedalo nic změnit, uvědomil si s náhle probuzenými výčitkami svědomí.

Tiše spustil nohy na chladnou podlahu, chvatně na sebe natáhl svršky, jež byly rozházené všude kolem, a téměř neslyšně pak přešel ke dveřím. Tam se na okamžik zastavil a bezděky zasunul ruku do náprsní kapsy, aby vytáhl měšec s penězi, když vtom si náhle vzpomněl na její přání, a okamžitě se zarazil.

„Tentokrát jenom z lásky,“ řekla toho večera, před tím, než přitiskla svá plná ňadra na jeho mužnou hrud' a stáhla ho k sobě do postele. Tom sice pochyboval, že ty vášnivé chvíle, které pak následovaly, měly s tímto citem opravdu něco společného – alespoň z jeho strany –, rozhodně se jí však nechtěl dotknout tím, že by jí za to i přes její výslovné přání zaplatil. Potichu se tedy vytratil ven, aniž by se s ní rozloučil, neboť podvědomě vycítil, že o žádné loučení nestojí.

Venku se důkladně zahalil do svého pláště, který ho měl chránit před mrazivým nočním vzduchem, vyvedl ze

stáje svého koně, ještě jednou se ohlédl a zvolna vyrazil k domovu.

Moc dobře si uvědomoval, že mu bude Margareta chybět. Pokud se však rozhodla dát přednost bezpečí manželského svazku, bylo by od něj nanejvýš sobecké, kdyby se jí teď stavěl do cesty. Koneckonců, on sám si ji vzít nikdy nechtěl. Po fyzické stránce ho sice vždy dokázala plně uspokojit, nikdy v něm však neprobudila žádný hlubší cit. To se však dosud nepodařilo žádné ženě, připomenul si v duchu. Žádná v něm nedokázala rozdmýchat ten prudký neuchopitelný plamen, dokonce ani Elizabeth, jíž si vždy cenil ze všech žen nejvíc.

Když pak dorazil k cestě vedoucí k domu Knightleyových, instinktivně přitáhl svému koni uzdu a vzpomněl si na dnešní náhodné setkání s Elizabethinou sestřenicí. Jak se mu jen podařilo rozčeřit tu její aristokratickou namyšlenost! A vzpomínka na ten vražedný pohled, který mu věnovala před tím, než opustil její pokoj, ho i teď dokázala pobavit. Náhle si však uvědomil, že se pod slupkou její chladné odměřenosti skrývá spalující žár – žár, který dokonce předčí i její výjimečnou krásu. A právě tohle zjištění ho přimělo k tomu, aby si poopravil svůj původní názor. Byl si teď naprosto jistý, že tahle žena by dokázala podnítit i jeho city.

Ačkoliv to na sobě nedával nijak znát, ten hubatý miláček si hned od začátku získal jeho sympatie. Věděl však, že by nemělo smysl, aby se ji pokoušel získat. Byla pro něj příliš nedosažitelná... stejně tak, jako byl on nedosažitelný pro Margaretu.

Ach bože, jak jen nenáviděl všechna ta nesmyslná společenská pravidla! Zbytečně stavěly mezi lidi nepřekonatelné překážky, zároveň však nemělo smysl předstírat, že neexistují. Lady Jane Beresfordová patřila k smetánce společnosti, zatímco on byl v jejích očích jistě jen ubohým venkovským doktůrkem, s nímž byla ochotná ztratit nanejvýš pár slov. Ne, nemělo by smysl snažit se poznat onu půvabnou lady Jane lépe. Jenom by se tím zbytečně užíral, usoudil zamyšleně, načež pobídl svého koně ke klusu a zamířil k domovu.

Následující den se doktor Carrington i přes Janeiny obavy v domě Knightleyových vůbec neobjevil. Její kotník však stále zůstával ošklivě nateklý a Elizabeth na ni celý den naléhala, aby jí dovolila Torna zavolat. Ale Jane o něčem takovém nechtěla ani slyšet. Ujišťovala svou starostlivou sestřenku, že by to bylo jen zbytečné plýtvání jeho drahým časem a že ten otok jistě brzo zmizí, pokud zůstane pár dnů v klidu.

Druhého dne svého nuceného pobytu v posteli však začala pociťovat jisté podráždění, že se doktor Carrington vůbec neobtěžoval zjistit, jak se jí daří. Svou rozladěnost však přičítala také tomu, že se už druhý den nemohla hnout ze svého pokoje.

Třetí den se jí nateklý kotník naštěstí vylepšil natolik, že se dokonce mohla vypravit na kratší projížďku. Během těch dvou dnů nečinnosti měla spoustu příležitostí, aby se aspoň v myšlenkách vrátila k onomu poučnému rozhovoru se slečnou Dilbeyovou. A ačkoliv přitom nikdy ani na okamžik nezapochybovala o Henriettině upřímné starosti, přesto se rozhodla, že si

musí nejdřív promluvit s Perrym, než v té věci začne podnikat nějaké kroky. Ne že by si snad myslela, že to dokáže vyřešit úplně sama, došla však k závěru, že pro začátek bude lépe, když si vše nechá pro sebe a nebude svými obavami zatěžovat ostatní.

Proto také odešla z domu, aniž by komukoliv prozradila, kam má vlastně namířeno. Richard jí tu malou nehodu s manželčinou klisnou ani v nejmenším nedával za vinu, naopak, nepřestával ji ujišťovat, že to byla nešťastná náhoda a že něco takového se může přihodit každému jezdcí; a vůbec se tedy nerozpakoval půjčit jí jednoho ze svých nádherných plnokrevníků, když ho o to ráno požádala. Jediné, na čem trval, bylo, aby si s sebou tentokrát vzala čeledína, což se nakonec ukázalo jako nanejvýš užitečné, protože mladík, jenž měl na starosti Richardovy koně, se výborně vyznal v okolí, takže ji snadno dokázal dovést nejkratší cestou k cíli.

Ačkoliv Perry byl v jejich rodinném sídle častým hostem, Jane navštívila statek Pentecostových jenom jednou. Bylo to asi před osmi lety, kdy se sem vypravila se svou matkou, a příliš si toho z jejich krátké návštěvy nepamatovala. A když se před ní teď vynořil ten ohromný dům obklopený rozlehlým parkem, rázem si uvědomila, že tenhle pohled musí nutně každého uchvátit. Být paní tohoto nádherného sídla muselo být snem snad každé ženy. Pokud se tedy lady Pentecostová opravdu zdráhala vzdát svého postavení, sotva jí to mohl někdo vyčítat, ovšem za předpokladu, že to nebylo na úkor jejího syna.

S pevným odhodláním nazírat na tu záležitost pokud možno nestranně, Jane přistoupila k venkovním dveřím,

v nichž se právě objevil jakýsi podivný muž s bazilišcím pohledem, který ji vzápětí uvedl dovnitř. Pokud to byl jeden z těch sluhů, které lady Pentecostová v poslední době přijala, pak bylo Perryho podezření zřejmě plně oprávněné. Ani jí se ten muž totiž vůbec nezamlouval.

„Je tvůj pán doma?“ zeptala se poté, co se letmo rozhlédla kolem sebe, a když pak opět pohlédla na sluhu, zjistila, že z jeho ostře řezané tváře přímo vyzařuje okázalá neúcta.

„A kterého pána máte na mysli, slečno?“ zazněla jeho rozmrzelá odezva.

V Jane se rázem vzedmula její aristokratická hrdost a zpražila toho neochotného sluhu takovým pohledem, že mírně pobledl a bezděky ustoupil o krok nazpět. „Radím ti, aby sis dával dobrý pozor na to, co říkáš a s kým mluvíš. A teď okamžitě běž a uvědom lorda Pentecosta, že za ním přišla lady Jane Beresfordová!“

„Mladý pán není doma,“ odvětil sluha s přemrštěnou uctivostí v hlase, „ale paní je v salonu.“

Jane mu dala jen okamžik na to, aby ji ohlásil, a vzápětí za ním elegantně vplula do pokoje. Na okamžik zavadila pohledem o mohutného muže, jenž byl rozvalený v křesle vedle krbu a tvářil se, jako by mu patřil celý dům, a hned se její pohled svezl k nebezpečně vyhlížející starší ženě na pohovce.

„No tohle, drahoušku! Jaké příjemné překvapení!“

„Překvapení, madam?“ podivila se Jane, která si moc dobře uvědomovala, že se před ní musí mít stále na pozoru. „Určitě jste přece musela tušit, že mou mamá by ani trochu nepotěšilo, kdybych si neudělala chvilku a

nezašla se podívat na její starou dobrou přítelkyni, když jsem teď na návštěvě u Knightleyových.“

Lady Pentecostové to vysvětlení zjevně zalichotilo, a snad i proto jí unikl podtón, jenž zazněl v Janeině hlase a kterým jako by říkala, že nechápe, podle čeho si její matka vybírá své přátele. Výraz její tváře však nic takového neprozrazoval, dokonce se jí podařilo zamaskovat i značné opovržení, jež pociťovala k rozložitému siru Willoughbymu Wentworthovi, který – když se mu konečně podařilo zdvihnout svůj masivní trup z křesla – jí familiárně potřásl rukou.

„Mého bratra už jistě znáte. Byl tak laskav, že k nám přijel na návštěvu.“

„Ano, už jsme se několikrát potkali, madam,“ odvětila Jane, když se jí konečně podařilo vyprostit ruku z medvědího stisku otlělého baroneta, načež s povděkem přijala nabízené místo na pohovce.

„A máme tu ještě jednoho milého hosta,“ oznámila jí lady Pentecostová se samolibým úsměvem na rtech. „Včera se tu neočekávaně objevil sám ctihodný Simon Fairfax, aby nám vyjádřil své dodatečné kondolence ke ztrátě mého milovaného manžela. Zrovna měl namířeno za svými přáteli do Bristolu, ale podařilo se mi ho přesvědčit, aby u nás pár dní zůstal. Dokonce mi slíbil, že se příští měsíc zúčastní mého velkého jarního plesu. Doufám, že tady tou dobou ještě budeš, má drahá Jane. Moc by mě mrzelo, kdyby ses vrátila k vám do Kentu, aniž bys poctila můj ples svou vzácnou návštěvou. Můžu tě ujistit, že už teď se o tom mluví jako o velkolepé události.“

„Nehodlám se zatím vracet zpět do Kentu, chci se časem vypravit do Bathu a chvilku tam zůstat u své tety, lady Templehurstové. Proto vaše pozvání s radostí přijímám.“ Jakou radost jí však přinese ten slibovaný společenský dýchánek, to se teprve uvidí. Každopádně to však byla skvělá příležitost, jak se co nejvíc přiblížit Perrymu a utvořit si tak jasnou představu o jeho životě tady na statku. „A co vy, sire Willoughby, také se chcete zúčastnit plesu vaší sestry?“

„Ach ano, jistě! Rád nabídnu pomocnou ruku. Taková událost se přece neobejde bez hostitele, jistě chápete...“

„Ne, pane. Obávám se, že nechápu.“ Jane pozdvihla půvabné obočí a s předstíraným překvapením v hlase vzápětí dodala: „Nenáleží snad tato úloha Perrymu, který je pánem tohoto domu?“

„Jistě, za normálních okolností ano,“ vložila se do toho lady Pentecostová. „Mně se však zdá, že drahý Perry není poslední dobou ve své kůži, stále je tak uzavřený a zamlklý. Určitě sis toho musela všimnout na tom večírku u Knightleyových. Bylo by ode mne bezcitné, nutit ho, aby se ujal své společenské povinnosti, když tady jeho strýc byl tak nesmírně laskav a nabídl se, že ho pro tentokrát zastoupí.“

Takže Henrietta rozhodně nepřeháněla, když se jí tehdy při projíždce zmínila, že se na statku děje něco divného. Lady Pentecostová opět prokázala neuvěřitelnou vychytralost, když se předstíranou starostí o svého syna snažila zdůvodnit, proč si nepřeje, aby se při nadcházející významné události ujal své čestné povinnosti. Ve skutečnosti jí však šlo zřejmě jenom o to, aby ještě více nahlodala jeho postavení pána domu.

Koneckonců, Perryho pověsti by rozhodně neprospělo, kdyby se jeho matce podařilo vzbudit dojem, že není schopen ujmout se své čestné povinnosti při jejím jarním plese. A nenaznačovala snad Henrietta, že lady Pentecostová se všemožně snaží prokázat Perryho naprostou neschopnost?

Jane mírně přivřela oči a zamyšleně pohlédla na prohananou vdovu. Snad by ji dokázala přesvědčit, že ani ji to neukáže zrovna v nejlepším světle, když dopustí, aby roli jejího syna převzal někdo jiný. Lady Pentecostová si na své pověsti odjakživa velmi zakládala a právě to, uvědomila si Jane náhle, mohlo být tou potřebnou trhlinou v jejím jinak neprůstřelném brnění.

„Zajisté jsem si povšimla jisté změny v jeho chování, madam.“ Ale pokrčila rameny, „– myslím, že to za daných okolností není nic neobvyklého. Někteří lidé se prostě vyrovnávají se ztrátou blízkého člověka déle než jiní. A pro Perryho byla ztráta jeho milovaného otce velkou ranou, což vy víte jistě nejlépe.“

„To ano,“ přitakala vdova a mírně zpozorněla. „A právě proto, že se s tím dosud nedokázal vyrovnat, se domnívám, že po něm nemohu chtít, aby se ujal role hostitele na mém jarním plese.“

To majetnické *„méíí“* rozhodně nezůstalo bez povšimnutí, Jane se však moudře rozhodla, že to prozatím nechá být. „Vaše ohleduplnost vás velmi ctí, madam. Je přirozené, že se snažíte chránit svého syna.“ Na okamžik se odmlčela a zahloubané pohlédla na stěnu za lady Pentecostovou, na níž visel nádherný portrét bývalé paní statku od sira Joshui Reynoldse. „Bohužel

mezi lidmi se jistě najdou tací, kteří nebudou na vaše bohubilé počínání pohlížet s velkým pochopením.“

„Obávám se, že ti nerozumím,“ odvětila lady Pentecostová trochu podrážděně. „Myslím, že bys mi měla vysvětlit, cos tím chtěla naznačit.“

„Ale no tak, madam! Jistě si vzpomenete, jak ovdovělá lady Merrivaleová předloni trvala na tom, aby se její syn ujal role hostitele na plesu, který sama pořádala. Vikomt, stejně jako Perry, dvakrát nezbožňuje velké společenské akce, ale Perry, na rozdíl od něj, aspoň nekoktá! Nedá se popřít, že vikomtův nesouvislý projev občas vyvolával jisté veselí, ale všichni se pak shodli na tom, že lady Merrivaleová udělala dobře, když přesvědčila svého syna, aby se ujal své čestné povinnosti. A pro vikomta to tehdy bylo mnohem těžší, než by to bylo dnes pro Perryho. Ples lady Merrivaleové byl koneckonců vyvrcholením celé sezóny, bylo tam přes pět set lidí, takže žádné venkovské setkání pro pár sousedů a přátel.“

Na okamžik se odmlčela, aby si lady Pentecostová stačila plně uvědomit, co jí tu právě řekla, a pak dodala: „Jak znám Perryho, jistě se do něčeho takového zrovna nepohne, rozhodně by se o to měl však pokusit a nepřenechávat svou roli někomu jinému. Tím by totiž jenom zavalil příčinu k pomluvám, že jste sobeckou matkou, která ho nechtěla podpořit.“

Ze zachmuřeného výrazu lady Pentecostové bylo zřejmé, že s touhle možností nepočítala. Jane však správně vycítila, že by nebylo moudré tohle téma nadále rozvíjet a riskovat, že tím probudí v té prohnané ženě oprávněné podezření. Proto s povděkem přivítala náhlé

vyrušení, způsobené Perrym a Simonem Fairfaxem, kteří v tu chvíli společně vešli do místnosti.

„Zdravím tě, má drahá Janie. Jsem tak rád, že tě zase vidím!“

„Říkala jsem si, že je načase, abych k vám taky jednou zašla na návštěvu. A krom toho bych si s tebou ráda o něčem promluvila, Perry.“

Vstala z pohovky a, aniž by mladému lordovi jakkoliv osvětlila, o co jde, podala ruku blondatému modrookému adonisovi, který stál vedle něj. Simon Fairfax byl široko daleko považován za nejpohlednějšího mladíka v kraji a rozhodně zcela právem. Jeho vystupování i zevnějšek byly vždy bez nejmenší chyby, přesto ho však Jane z jakéhosi záhadného důvodu nikdy neměla příliš v lásce. Ani v nejmenším mu však svůj odstup nedala najevo a zdvořile se zeptala na jeho rodiče.

„Oběma se daří celkem dobře, ačkoliv, pokud jde o mého otce, nejspíš se o něj zase pokouší dna.“ Mírně se pousmál. „Proto jsem se také rozhodl odjet do Bristolu za svými přáteli. Můj otec totiž nebývá v takových chvílích v nejlepším rozpoložení.“

„A já jsem moc ráda, že jste poctil svou návštěvou také nás,“ dodala lady Pentecostová, jež skutečně vypadala nanejvýš spokojeně, že má ve svém domě tak pohledného džentlmena, jako je on.

„Nemohl jsem přece jenom tak projet kolem, madam, aniž bych vám vyjádřil upřímnou soustrast nad vaší nesmírnou ztrátou.“

Jestliže lady Pentecostová neshledávala na jeho slovech nic zvláštního, pak Jane rozhodně ano. Od smrti Perryho otce uplynul už téměř celý rok. Nebylo tedy

trochu pozdě na projevy účasti nad jeho ztrátou? Mimo to, Fairfaxovi bydleli v Berkshireu a hlavní poštovní cesta z Londýna na západ země vedla dobrých dvacet mil daleko od usedlosti Pentecostových. Simon Fairfax by tedy jen stěží jel kolem, kdyby měl opravdu namířeno do Bristolu.

„Neříkalas, že se mnou chceš o něčem mluvit?“ otázal se Perry, čímž náhle přerušil Janeiny úvahy.

„Ach ano, jistě.“ Věnovala mu zářivý úsměv a v očích jí přitom prokmitl rozpustilý záblesk. „Sir Richard se dnes při snídani zmínil, že se chystá prodat jednoho ze svých ušlechtilých hřebců, a mě napadlo, že bys třeba mohl mít zájem.“

„Snad nechce prodat šedáka, Janie, řekni?“ zajímal se Perry s chlapeckým nadšením v hlase.

„Náhodou jde právě o něj.“

„No tohle! Lepšího koně jsem v životě neviděl! Co říkáš, Janie?“

„To je možné,“ vložila se do toho lady Pentecostová se zjevnou nevolí v hlase. „Sir Richard, jak všichni dobře víme, je v kraji proslulý svým chovem plnokrevníků. Ale já si opravdu nemyslím, že bys potřeboval nějakého dalšího koně.“

Jane si nebyla jistá, co ji popudilo víc – arogantní přesvědčení lady Pentecostové, že její slovo je zákon, nebo Perryho pokorný postoj k matčiným vrtochům. Z jeho schlíplého výrazu bylo jasné, že se ani nepokusí své přání prosadit. Jane však byla z úplně jiného těsta.

„Jaká škoda! Moc by ti to na něm slušelo, Perry. Ačkoliv...“ odmlčela se a nasadila rozpačitý výraz, „...sir Richard by ti toho koně asi stejně nenabídl.“

To hluboce nepravdivé doznání se neminulo účinkem, protože lady Pentecostová vzápětí bojovně pozdvihla hlavu. „A proč, smím-li se ptát?“

„Víte, madam, mám takový pocit, že si myslí, že by Perry toho koně nezvládl.“

„Cože?!“ ozval se sir Willoughby dotčeně a napřímil v křesle mohutný trup. „Můžete ode mě siru Richardovi vyřídit, že jestli si něco takového opravdu myslí, pak je úplně vedle. Můj synovec má spoustu chyb, ale jedno se mu přesto nedá upřít – je to skvělý jezdec.“ Potom se rozzlobeně obrátil na svou sestru. „To máš z toho, že necháš Perryho jezdit na takové herce. Mohla bys dohlédnout aspoň na to, aby měl nějakého pořádného koně!“

„Myslím, že bychom se na toho šedáka mohli zajít aspoň podívat,“ poznamenal Simon Fairfax smířlivě, čímž přerušil ticho, jež následovalo po baronetově neočekávaném výbuchu. „Já sám bych si ten proslulý chov sira Richarda moc rád prohlédl.“

Lady Pentecostová přijala svou porážku se značnou nevolí, když mrzutě prohlásila, že si Peregrine v té věci může dělat co chce, a Jane by v tu chvíli byla Simonu Fairfaxovi nesmírně vděčná, kdyby ji ovšem náhle nepřepadl jakýsi nepříjemný pocit, jenž měl na svědomí Šimonův upřený pohled, kterým jako by jí říkal, že on její hru ihned prohlédl.

„V tom případě jsme domluveni!“ Nedokázala už déle snášet ten pronikavý pohled jeho hezkých modrých očí a raději se rychle obrátila ke svému příteli z dětství. „Je na čase, abych už šla, Perry. Vyřídím tedy siru Richardovi, aby tě očekával zítra ráno.“

Potom se rychle rozloučila s ostatními a požádala Perryho, aby ji doprovodil ke stájím. Pak s radostí opustila dusnou atmosféru pokoje. Když potom společně vyšli před dům, ulehčené si vydechla.

„Myslím, že jsi předtím nemluvila tak úplně pravdu, má drahá Janie.“

„A kdy, Perry?“ zajímala se naoko překvapeně s tím nejnevinnějším výrazem na tváři.

„Když ses zmiňovala o siru Richardovi. Víš, on mi toho šedáka před pár měsíci půjčil, když jsme se náhodou setkali na projížďce. A když jsem mu ho vracel, tak mi pochválil, že jsem skvělý jezdec.“

„Ne, nemluvila jsem pravdu,“ přiznala Jane konečně. „Ale zabralo to, co říkáš?“

„To ano! Proto jsem tě taky neprozradil. Říkal jsem si, že by to mohlo vyjít. Víš, má matka o mně všude vypráví, co se jí zlíbí, ale nemá ráda, když totéž dělá někdo jiný. Má totiž pocit, že se tím ten člověk dotýká naší rodiny, a tedy i jí.“

Jane mlčky přikývla. Ne, s jeho uvažováním rozhodně nebylo nic v nepořádku. Potom zrněla téma a zmínila se o očividné zálibě jeho matky v Simonu Fairfaxovi.

Perryho podmračený výraz byl dostatečně výmluvnou odpovědí ještě před tím, než řekl: „Mně se ten člověk moc nelíbí, Janie. I když ho znám už několik let, nedá se říct, že bychom byli zrovna přátelé.“ Mírně potřásl hlavou. „A to, jak se tu objevil, je dost podivné. Myslím, že k tomu musel mít moc dobrý důvod. Rozhodně nevěřím, že nás navštívil jenom proto, aby nám vyjádřil soustrast nad smrtí mého otce. Něco v tom určitě vězí,

dej na mě! Kdyby ho jen mamá nepožádala, aby se u nás zdržel! Nemám z toho moc dobrý pocit.“

Ne, Perry rozhodně nebyl žádný hlupák, za něhož ho mnozí neoprávněně považovali. Škoda jen, že neprosazoval své názory trochu důrazněji, pomyslela si Jane a vzápětí vyslovila svou myšlenku nahlas.

„Stejně by se tím nic nezměnilo,“ poznamenal lhostejně, což Jane rádně nadzdvihlo.

„Proboha, Perry! Vždyť jsi pánem tohohle nádherného statku a už je načase, abys konečně převzal břímě odpovědnosti, nemyslíš? Dokážeš to přece, a ty to víš.“

„Máš pravdu, vím to. Potíž je ale v tom, že by se mi to mohlo až příliš zalíbit, a až by pak nadešel čas všeho se vzdát...“

Zatímco se jeho tichý hlas zvolna vytratil do ztracena, Jane na něj pozorně pohlédla a zlehka se dotkla jeho ruky, neboť jasně rozpoznala bezmeznou sklíčenost, jež se zračila v jeho laskavých očích. Uvědomovala si, že mu tím vyzradí tajemství, které jí svěřila Henrietta, cítila však, že nemá příliš na vybranou, pokud mu chce nějak pomoci, takže nakonec řekla: „Perry, doufám, že si nemyslíš, že je s tebou něco v nepořádku, pokud jde o tvé duševní zdraví? To je totiž naprostý nesmysl!“

„Opravdu, Janie? A já měl dojem, že právě ty jsi o tom přesvědčená ze všech nejvíc, proč bys jinak tak rázně zavrhl možnost, že bychom se my dva mohli někdy vzít?“ Věnoval jí smutný pohled. „Ach ano, všechno vím. Matka mi to pověděla.“

Jane si uvědomila, že by nemělo smysl zapírat, a rychle se rozhodla, že její nejlepší obranou bude útok,

takže mu odhodlaně pohlédla do očí. „Nesnaž se mi tu namlouvat, že tě mé odmítnutí bůhvíjak ranilo. Sám jsi přiznal, že mě máš rád jako sestru. Vždyť jsme spolu, koneckonců, vyrostli. I já jsem na tebe pohlížela jako na bratra, tak jak bych mohla, proboha, zvažovat náš sňatek? Ne, nikdy jsem o tom neuvažovala, rozhodně to ale nebylo proto, že bych si myslela, že je s tebou něco v nepořádku. A vůbec nedokážu pochopit, jak ti tvá matka mohla něco tak hrozného napovídat!“

„Má matka mi nic nenapovídala... Možná tě to překvapí, ale řekl mi to můj otec.“

„Tvůj... tvůj otec?“ Jane to doznění ohromilo. „A kdy ti to řekl? A co přesně ti řekl?“

„Bylo to pár dnů před tím, než zemřel,“ odvětil Perry s upřeným pohledem na širé lány, jež obklopovaly jeho statek. „Řekl, že má o mě velký strach, protože mu tolik připomínám jeho bratra. Nikdy předtím se přede mnou o strýci Cedricovi nezmínil, proto mě jeho slova velmi vylekala. Také mi řekl, že to pro něj bylo vysvobozením, když tehdy zemřel, protože mu hrozilo, že skončí v ústavu.“

„Ale to přece ještě neznamená, že by si tvůj otec myslel, že jednou skončíš jako tvůj strýc,“ ujistila ho Jane chvatně. „Víš přece, že tvůj otec byl velmi nemocný, když ti to říkal, a možná, že byl už také trochu popletený.“ Úporně přemýšlela, co by ještě řekla, aby ho trochu rozptýlila. „Mluvils o tom ještě s někým?“

„Ano, řekl jsem to Hettě. To od ní ses to dozvěděla, nemám pravdu?“

Jane věděla, že by nemělo smysl snažit se to popírat, proto pouze mlčky přikývla.

„Matka mi jeho slova potvrdila, ale zároveň mě ujistila, že se nemám čeho obávat... slíbila, že se o mě postará.“

Tak o tom nepochybuju! pomyslela si Jane dohřátě. Teď už si byla jistá, že Henriettino podezření, že se vdova Pentecostová snaží využít situace ve svůj prospěch, není zdaleka bezdůvodné.

„Také jsem před pár měsíci mluvil s doktorem Fieldhousem,“ dodal Perry. „A co říkal?“

„Řekl mi, že jsem byl velmi slabé dítě a při horečkách jsem často blouznil.“

„No, a co z toho? Spousta dětí má podobné potíže, ale to přece ještě neznamená, že se u nich v dospělosti musí projevit nějaká duševní vada.“

„Možná máš pravdu, Janie,“ připustil. „Ale pokud chceš být úplně upřímná, pak musíš uznat, že nejsem úplně v pořádku. I matka mi to neustále opakuje. Když se dostanu do společnosti cizích lidí, jsem hned celý nesvůj. Najednou nevím, co mám říkat, a když už něco řeknu, tak to vždycky vyzní jinak, než jsem chtěl.“

Jane se v tu chvíli neubránila úsměvu. „Věř mi, Perry, že tohle není zdaleka jen tvůj problém. Stačí ale, aby ses trochu pocvičil ve společenské konverzaci, a hned bude po problému. A ty sám moc dobře víš, že se chováš úplně jinak, když jsi mezi svými přáteli. Nesnažím se tu samozřejmě popřít skutečnost, že jsi v podstatě uzavřený člověk, to ale neznamená, že by s tebou bylo něco v nepořádku. Právě naopak...“

Jane dělala, co bylo v jejích silách, aby ho o tom přesvědčila, zatímco spolu kráčeli ke stájím. Nebylo to však snadné, když i v ní uvízlo semínko pochybnosti.

Kdyby to byla lady Pentecostová, kdo Perrymu řekl o jeho strýci, tak by v tom Jane okamžitě začala hledat nějaké postranní úmysly, a hned by se mu s tím také svěřila. Ale to, že mu to řekl jeho otec, zcela měnilo situaci. Zesnulý lord Pentecost měl svého jediného potomka až dojemně rád a nikdy by úmyslně neřekl nic, čím by mu ublížil.

Klidně to ale mohlo být tak, jak říkala hned na začátku, totiž že uvažování Perryho otce během jeho posledních dnů bylo trochu pomatené. Nicméně – jak už předtím řekla Henriettě Dilbeyové – o minulosti rodině Pentecostových toho příliš nevěděla, a ještě méně toho věděla o tak složitém problému, jakým byla nemocná duše. Ale pro dobro svého přítele byla odhodlaná zjistit o obou věcech co možná nejvíc!

ČTVRTÁ KAPITOLA

Tom si zpočátku nevšimal neodbytného klepání na venkovní dveře a nadále se věnoval pročítání svých poznámek. Pak si však uvědomil, že jeho hospodyně odešla s jídlem k jedné starší nemocné ženě, která žila nedaleko, a dosud se nevrátila.

Byly doby, kdy klepadlo téměř neutichalo. Tomovi to však nevadilo, mnohem radši totiž zvládal nekonečný příval pacientů, než aby nečinně seděl se založenýma rukama, a nechával tak své lékařské schopnosti ležet

ladem jenom proto, že většina lidí v okolí neměla na zaplacení. Tom se držel zásady nikdy na placení nepospíchat, a tenhle jeho zvyk byl rozhodně ku prospěchu všem chudým v Melchamu i v přilehlém okolí, kteří se nerozpakovali obrátit se na něj s žádostí o pomoc. Zato on dostával za své služby zaplaceno se značným zpožděním, a ne vždy mu byla jeho odměna vyplacena v penězích – nebylo žádnou výjimkou, když na zápraží objevil nějakého toho zajíce, koroptev, nebo dokonce pytel se zeleninou.

Tom i teď, když otevíral dveře, přemýšlel o tom, co ho za nimi asi tentokrát čeká. Podle těch nádherných hnědých vlasů, jež vykukovaly pod lemem elegantního klobouku, však vzápětí okamžitě poznal, kdo se tu tak naléhavě dožaduje vpuštění dovnitř, a to ještě před tím, než ta půvabná dáma odtrhla zrak od rušné hlavní ulice a obrátila se k němu čelem.

„Jakže, lady Jane! To je ale překvapení!“ Odstoupil trochu stranou, aby mohla projít do úzké chodby, a když pak vykročila směrem k jeho ordinaci, okamžitě si povšiml jejího mírného napadání na poraněnou nohu. „Jak vidím, ten kotník vás stále ještě zlobí.“

„Cože...? Ach ne, ani ne. Myslím jen, že jsem ho dnes namáhala trochu víc, než bylo zdrávo. Ale kvůli tomu jsem nepřišla,“ poznamenala a usedla na židli, jež stála vedle stolu. „Ačkoliv to mi připomíná, že jsem vám ještě dlužna za vaše služby, doktore Carrington.“

Tom se usadil naproti ní, upřeně na ni pohlédl a náhle si uvědomil, že z jakéhosi nepochopitelného důvodu na ni nedokáže pohlížet jako na obyčejného pacienta. Ano, byla to výjimečně krásná mladá žena, ale on už se přece

během své lékařské praxe setkal s mnoha krásnými dívkami, a nikdy mu nedělalo potíže pohlížet na ně pouze jako na někoho, kdo potřebuje jeho odbornou pomoc. Čím se tahle žena mohla lišit od těch ostatních?

„S tím si nelamte hlavu,“ řekl po chvíli, když se probral ze svého zamyšlení. „To ráno jsem si prostě hrál na samaritána, takže mi vůbec nic nedlužíte.“

„To je od vás jistě velmi milé, doktore Carrington, ale já, na rozdíl od mnoha lidí, mám na zaplacení a byla bych ráda, kdybyste ode mne ty peníze přijal,“ odvětila rozhodně a v duchu přitom přemítala, proč si ji prohlíží tím zvláštním, zneklidňujícím způsobem. Skoro to vypadalo, jako by se tím pronikavým pohledem snažil odhalit, co je vlastně zač. Nemohla samozřejmě vědět, co přesně se mu honí hlavou, přesto však vycítila, že ho její poslední slova příliš nepotěšila.

„Chápejte, zdá se, že budu opět potřebovat vaši pomoc, doktore, a nemohu po vás přece chtít, aby všechny vaše služby byly bezplatné,“ dodala ve snaze objasnit mu svůj postoj. Nedokázala však odhadnout, nakolik se jí to podařilo, proto se rozhodla přejít rovnou k věci. „Mohla bych se vás zeptat, co víte o duševních poruchách? Setkal jste se už ve své lékařské praxi s nějakými případy nepřičetnosti?“

Ohromeně na ni pohlédl a chvíli netušil, co si o tom má myslet. Na okamžik ho dokonce napadlo, jestli to není nějaký žert, kterým mu chtěla oplatit jeho nemístné poznámky z onoho rána, kdy ji potkal při projížděce. Pochyboval však o tom, že by se tak kultivovaná mladá dáma, jako byla ona, k něčemu takovému snížila. Navíc, její nádherné oči na něj celou tu dobu upřeně hleděly přes

stůl, aniž by její pohled třeba jen na okamžik zakolísal, a jediné, co se v nich dalo vyčíst, byla upřímná starost.

„Za svých studií v Londýně jsem navštívil jeden či dva ústavy pro duševně choré. Během své lékařské praxe jsem však na podobný případ narazil jen zřídka, i když jsem se na druhou stranu často setkával s přirozeným chátráním mozku u starších lidí. Pokud však jde přímo o duševní poruchy, tak v téhle oblasti nemám žádné speciální vědomosti, kromě toho, že dokážu rozpoznat jisté zjevné příznaky.“

V jejích očích se stále zračil ten hluboce ustaraný výraz, a on náhle pocítil silnou touhu uklidnit ji, povědět jí, že ona se rozhodně nemá čeho obávat, ale jelikož netušil, o co tu přesně jde, tak hrozilo, že by tím napáchal víc škody než užitku.

„Co vás přesně trápí, má paní? Trpěla jste snad poslední dobou nějakými prudkými bolestmi hlavy? Nebo se vám snad stávalo, že jste si náhle nemohla vzpomenout, kde jste a jak jste se tam dostala? Slyšela jste neexistující hlasy, nebo jste snad měla nějaké vidiny?“

Jane to natolik ohromilo, že se nezmohla na jediné slovo, a musela se hodně ovládat, aby na něj nezůstala zírat s vyřeštěnýma očima. Důvod jeho nemístných otázek byl nad slunce jasný: on měl tu drzost předpokládat, že tu jde o ni. Ještě nikdy se necítila tak dotčeně, jako právě v tuto chvíli a jenom její upřímná starost o Perryho jí zabránila v tom, aby vmetla tomu drzému chlapovi do očí, co si o něm myslí.

„Zdá se, že jsme si trochu nerozuměli, doktore Carringtoně,“ poznamenala se značným sebezapřením.

„Můj vlastní neklid myslí, mohu-li to tak nazvat, nesouvisí přímo s mou osobou. Možná nám to ušetří další nedorozumění, když se nadále budu vyptávat spíše já.“

Pobavený její očividnou nelibostí nad tím, co považoval za svůj zcela logický závěr, si náhle uvědomil, že čím víc lady Jane Beresfordovou poznává, tím víc se mu líbí. Tušil, že někde hluboko uvnitř to je velmi laskavá mladá žena, kterou si dokázal představit doma u vyšívání nebo nad knihou, stejně jako uprostřed kola na tom nejrušnějším plese. Zároveň také vycítil, že je v ní cosi nedotčeného, a vzápětí se v něm probudila jakási zvláštní touha, aby to byl právě on, kdo odhalí všechny ty vrstvy její uhlazené aristokratické zdrženlivosti a pomůže na svět ženě, jaká se pod tím vším skrývá.

Pohodlně se tedy uvelebil na židli, ochoten uspokojit její zvědavost zodpovězením jakékoliv otázky, kterou mu hodlala položit, ale ještě dřív, než stačila otevřít svou rozkošnou pusu a započít s výsledkem, ozvalo se prudké zabušení na dveře. Téměř to vypadalo, jako by je ten, kdo za nimi stál, chtěl vylomit z pantů.

Jane sebou mírně trhla a s obavou pohlédla na doktora, který vzápětí vyrazil ke dveřím. Dalo se předpokládat, že původce toho nenadálého hluku byl buď opilý, anebo zoufale potřeboval doktorovu pomoc. Z chodby se za okamžik ozvala překotná směsice slov, načež se ve dveřích ordinace objevil doktor Carrington následován ohromným mužem – musel měřit dobré dva metry – držícím v náručí jakéhosi zraněného chlapce.

V ten okamžik na ni doktor úplně zapomněl. Jane rozpačitě vstala a přemýšlela, co má dělat. Za daných okolností mohla jen stěží očekávat, že si na ni Tom udělá

čas. Napadlo ji tedy, že by se možná měla potichu vytratit, potom si však řekla, že by ji tu mohl k něčemu potřebovat.

Tom přes rameno požádal o umyvadlo a pár čistých ručníků. Spíš to řekl tomu hromotlukovi, který si mezitím sundal pomačkaný klobouk a teď ho nervózně otáčel v širokých mozolnatých dlaních. Jane však stačil jediný pohled do mužovy notně pobledlé tváře, aby okamžitě pochopila, že se jeho jistě nemalá tělesná síla při pohledu na krev rychle vytrácí.

„Proč se neposadíte?“ vybídla ho a ukázala na židli, kterou sama před chvilkou uvolnila, za což se jí od něj dostalo vděčného pohledu. „Sedněte si tady na židli, já to umyvadlo přinesu. Doktor Carrington se vás jistě bude chtít na něco zeptat.“

Jane se v domě přirozeně nevyznala, přesto jí to zabralo jenom pár minut, než se jí podařilo objevit kuchyň. Potom rychle posbírala všechno, co bylo třeba, a náhodou při tom objevila i čistou zástěru přehozenou přes opěradlo jedné ze židlí. Rychle si tedy odložila klobouk a plášť, vyhrnula rukávy hedvábné blůzy a natáhla si zástěru. Potom rychlým krokem zamířila zpět do ordinace.

„Kdes ho našel, Same?“ zaslechla doktorovu otázku, právě když vcházela do místnosti.

„Na panství Pentecostových. Jel jsem zrovna kolem se svou károu, něco jsem jim vezl. A malej Ben tam ležel na kraji lesa, musel tam bejt celou noc. Ještě štěstí, že se doplazil až k cestě, jinak bych si ho určitě nevšiml.“

„Ty zatracenej mladej blázne!“ zabručel Tom k chlapci, jehož tvář teď byla zkřivená bolestí, a pak mu

opatrně stáhl botu. „Máš zatracený štěstí, že tě našel tady Sam, a ne hajný.“

Poté, co Jane položila na stůl mísu s vodou a čisté ručníky, pohlédla na chlapcovu ošklivě poraněnou nohu a okamžitě jí bylo jasné, co tohle zranění způsobilo. Její otec byl vždy zapřísáhlým odpůrcem používání pastí na pytláky. Nikdy tenhle hrozný nástroj na svém panství nepoužíval, a když teď Jane viděla následky tohoto nelidského způsobu zastrašování pytláků na vlastní oči, už se svému otci ani v nejmenším nedivila.

„Máš štěstí, mladý muži, že ta past byla špatně vyrobená a úplně se nedovřela,“ prohlásil Tom poté, co opláchl krev z rány a řádně si prohlédl chlapcovo zranění. „Jinak bys měl ten kotník úplně na padrť. I takhle je to ale pěkně ošklivá rána!“

Jane bylo toho chlapce, kterému, jak odhadovala, mohlo být jen něco málo přes třináct, velmi líto. Doktor ho však zjevně příliš nelitoval, a možná že si to Ben opravdu ani nezasloužil. Vůbec nepochybovala o tom, že chlapec tu noc porušoval zákon, ačkoliv to obávané slovo – *pytláctví* – dosud nepadlo.

„Není tu někdo, koho bychom měli uvědomit o tom, co se stalo?“ otázala se a Tom se k ní obrátil se zvláštním výrazem v očích. Skoro to vypadalo, jako by si teprve teď uvědomil, že je ještě tady.

„Ano, musíme to říct Margaretě. Postaráš se o to, Same? Snaž se ji nevyděsit. Ten kotník není naštěstí zlomený, ale stejně bych si tu Bena rád pár dnů nechal, abych na to dohlédl.“

„Jistě, spolehněte se, doktore Carrington.“ Urostlý muž se zvedl ze židle a rázně zamířil ke dveřím. „Až se

ten malej rošťák uzdraví, tak mu pořádně vypráším kožich. Za to, že svý hodný mámě přidělává zbytečný starosti.“

„Nerad ti odporuju, příteli, ale to potěšení budeš muset přenechat mně!“ prohlásil Tom a věnoval chlapci pohled, který pro něj rozhodně nevěstil nic dobrého.

„Bylo to... bylo to poprvé, doktore Carringtone,“ ozval se Ben nejisté, když už Samovy těžké kroky doznívaly na konci chodby. „A rozhodně naposled,“ dodal chvatně. „Měla to být jenom taková legrace.“

„Přinesu čistou vodu.“ Jane hbitě zdvihla mísu a taktně opustila místnost dřív, než Tom stačil dát průchod svému hněvu, jenž v něm očividně vřel. Když se pak vrátila, Ben se tvářil velmi schlíple, a ona se mohla jen dohadovat, jaká bouře hněvu se asi snesla na jeho hlavu. „Potřebujete ještě něco?“

„Tamhle v tom šuplíku jsou obvazy,“ odvětil Tom a hlavou pokynul k jedné z vysokých skříněk. „V kredenci najdete opiovou tinkturu a podala byste mi, prosím, tamhle tu láhev, co stojí úplně napravo na té spodní policičce?“

Jakmile byla rána vyčištěna a obvázána, Tom vzal chlapce do náručí a odnesl ho pryč. Jane, která slyšela jeho kroky kdesi nad hlavou, mezitím uklidila ordinaci a vrátila mísu s ručníky zpět do kuchyně. Potom si shrnula rukávy, a právě když si začala oblékat plášť, tak se do kuchyně vřítel doktor s hrozivým výrazem ve tváři.

„Tak, teď jste aspoň viděla, jaké zbytečné strádání šlechta s oblibou připravuje chudým, vážená lady Jane Beresfordová! Ten chlapec má zatracené štěstí, že nepřišel o nohu. Už nejednou jsem musel v podobných

případech přistoupit k amputaci.“ Netrpělivě si prohrábl husté, mírně zvlněné vlasy a věnoval jí pohled plný opovržení.

„Téměř byl zmařen další mladý život, a kvůli čemu...? Aby neukradl nějakého mizerného zajíce nebo bažanta. Doufám, že jste na sebe patřičně hrdá, i na celou tu vaši chamtivou aristokratickou smetánku!“

Jane se s tak otevřeným nepřátelstvím nikdy předtím nesetkala. Vypadalo to, jako by nenáviděl i zem, po které kráčí, ona však věděla, že to nemůže být pravda. Copak mu snad něco provedla? Jeho rozhořčení nad chlapcovým zraněním bylo pochopitelné, ale proč si svůj hněv vyléval právě na ní? Zoufale se chtěla proti jeho slovům ohradit, chtěla mu vysvětlit, že ne všem lidem z její společenské vrstvy je utrpení chudých lhostejné, ale její sevřené hrdlo jí to nedovolilo.

Cokoliv dalšího, co se jí chystal vmést do tváře, však zůstalo nevyřčené, protože se opět rozeznělo klepadlo na venkovních dveřích, a on se k ní otočil zády a nechal ji s jejími rozporupnými pocity, mezi nimiž převládal vztek a hluboká lítost, o samotě.

Značně rozechvělou rukou pak uchopila klobouk a vyšla do chodby, kde narazila na doktora Carringtona, který právě svíral v náručí jakousi neobyčejně hezkou ženu. Ze všech sil se ji snažil uklidnit a konejšivý tón, jaký teď zazníval z jeho hlasu, se vůbec nepodobal těm příkrým slovům, která si ještě před chvilkou nedokázal odpustit. Jane pochopila, že ta žena je nejspíš matkou toho zraněného chlapce, a její obava o osud jejího dítěte byla tedy zcela přirozená. Zároveň si však povšimla jisté

spřízněnosti mezi těmi dvěma; jako by je k sobě cosi poutalo, cosi mnohem silnějšího než pouhé přátelství.

MLčky prošli kolem ní a začali stoupat do schodů, zatímco Jane, která neměla nejmenší chuť čekat, až se Tom vrátí, tiše vyklouzla ze dveří. Stále ji hluboko uvnitř užíral pocit křivdy a vzteku, ale toto její pohnutí náhle přehlušil nával úplně jiného pocitu, pocitu, který nikdy předtím nezakusila a který se bála pojmenovat.

Večer, když se Jane strojila ke stolu, byla už ona ranní nepřijemnost téměř zapomenuta. Stále se sice cítila poněkud raněná neoprávněným slovním útokem doktora Carringtona, ale jelikož byla velmi duchaplnou ženou, už se neužírala myšlenkami na to bezdůvodné obvinění, a raději se soustředila na mnohem naléhavější problém, a to jak pomoci Perrymu. Po své návštěvě na statku už totiž ani v nejmenším nepochybovala, že její přítel z dětství naléhavě potřebuje něčí pomoc.

„Děkuji, Latimero, to už stačí,“ poznamenala, když měla i poslední loknu připevněnou na své místo. Chvilku zkoumala svůj bezvadný vzhled v zrcadle, potom vstala a přehodila si přes ramena šál.

„Mimochodem, náhodou se mi poštěstilo potkat syna tvého bývalého pána. Přijel na pár dnů k Pentecostovým a zítra ráno by se tu měl objevit s lordem Pentecostem. Chtěl si prohlédnout chov koní sira Richarda.“

Jane se jen zřídkakdy dočkala od své zamlklé služky nějaké odezvy, proto ji velmi překvapilo, když se teď Latimera okamžitě zeptala: „Říkala jste zítra ráno?“

„Ano, přesně tak.“ Jane na ni se zájmem pohlédla, bohužel však příliš pozdě na to, aby stačila zachytit tu

jiskřičku, jež se na kratičký okamžik objevila ve služčiných očích a rozdmýchala v nich jakousi směsici radosti a očekávání. „Proč? Doufalaš snad, že se s ním setkáš?“

„Ovšemže ne, má paní.“ Latimera jako by na okamžik znejistěla, ale vzápětí se jí vrátil její obvyklý klid. „Já jen... nemohu popřít, že jsem mladého pána měla ráda. Pan Simon byl na mě vždycky velmi hodný. Je to... skutečný džentlmen.“

„Ano, přesně tak se teď zachoval. Musím ale přiznat, že mě to trochu zaskočilo. Setkala jsem se s ním už mnohokrát, při různých příležitostech, a vždycky mi připadalo, že je zahleděn především do sebe a na ostatních mu příliš nezáleží.“

Latimera jí věnovala kradmý pohled, ale Jane si zrovna urovnávala šál, takže si toho nevšimla. „Uklid' tu, Latimero, a to bude pro dnešek všechno.“

Jelikož její rodiče byli velmi společenští lidé, Jane se jen zřídka kdy poštěstilo, že by večeřela s méně než deseti lidmi u stolu. Proto pro ni bylo příjemnou změnou, když mohla dnešní večer strávit pouze ve společnosti svých hostitelů. Jídlo bylo výtečné a Jane se neubránila, aby neochutnala téměř ze všech rozmanitých druhů pokrmů, jež jim nosili na stůl. Ale pokud šlo o konverzaci, tak ta šla většinou zcela mimo ni, kromě přímých otázek, ale i na ty odpovídala pouze jednoslabičně. Elizabeth si nejednou vyměnila se svým manželem významný pohled, a jelikož Richard měl sestřenici své ženy velmi rád, vypustil protentokrát svou obvyklou sklenku portského a doprovodil obě ženy do salonu, kde se podával čaj.

„Něco tě trápí, Jane?“ zeptal se bez okolků, když usedl naproti ní. „Připadá mi, jako bys celou dobu o něčem přemýšlela.“

Nepatrně se na něj usmála, dojatá jeho upřímným zájmem. „Ano, Richarde, a myslím si, že právě ty bys mi mohl pomoci,“ řekla, čímž si okamžitě získala jeho plnou pozornost. „Co víš o Perryho rodině? Znals dobře jeho otce?“

„Znal ho vůbec někdo?“ Byla to trochu zvláštní odpověď, ale Richardova zasmušilá tvář prozrazovala, že to myslí naprosto vážně. „Vždycky dával přednost spíše samotě. Když jsem ho občas potkal, tak se ke mně choval přátelsky, ale rozhodně nebyl příliš společenský. Vlastně vedl spíš takový poustevnický život.“

Neřekl jí nic, co by dosud nevěděla, proto se jeho odpovědí příliš nezabývala a přešla rovnou k otázce, co by jí mohl povědět o bratrovi zesnulého lorda Pentecosta.

„Obávám se, že nic moc. Zemřel dost mladý. Tehdy jsem byl ještě malý kluk.“ Richard sraštil čelo ve zjevné snaze upamatovat se, jak to tehdy bylo. „Mám dojem, že jednou při projížděce spadl s koně. Pak už se, myslím, neprohrál z bezvědomí.“

Jane se nepokoušela zastříit údiv.

„Jeho smrt byla tedy přímým důsledkem jezdecké nehody?“

„Ano... ano, jsem si jistý, že to tak bylo, ale nevzpomínám si na všechny podrobnosti.“ Věnoval jí zkoumavý pohled. „Proč ten náhlý zájem, Jane?“

„Protože Perrymu je podsouváno, že jeho strýc byl duševně chorý a že na svou chorobu zemřel, Richarde. A

Perry teď trpí utkvělou představou, že se u něj ta choroba také projevív.“

„Propánakrále!“ Richarda to zjištění naprosto ohromilo. „Tak o tom jsem v životě neslyšel.“

Ačkoliv, pokud se v nějaké rodině objeví případ duševní choroby, je pochopitelné, že se s tím ta rodina příliš nechlubív.“

„To jistě!“ přitakala Elizabeth. Vzápětí se však zamračila. „Ale Perry není žádný blázen, je jen velmi plachý a nesmělý.“

„Přesně to si myslím i já, sestřenko. Ale když se někomu donekonečna opakuje, že není normální, pak je docela dobře možné, že tomu jednou sám uvěří.“

Potom jim Jane v krátkosti vyličila svůj znepokojující rozhovor s Perrym. „Kdyby to byla lady Pentecostová, kdo mu řekl o jeho strýci, tak bych Perryho uklidnila a celou tu věc bych pustila z hlavy, jenže ona to nebyla. Ale já mám přesto hrozné podezření, že si s Perrym, díky jeho obavám, šeredně pohrává.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se Richard a nasypal si na hřbet ruky špetku šňupacího tabáku.

„To přesně nevím,“ odvětila Jane, na niž náhle dolehla tíha všech těch nepříjemných událostí z celého dne. „Možná se mi to jenom zdálo, protože nemám tu ženu ráda a nevěřím jí ani slovo. Ale byla jsem na statku sotva pět minut, a ona už mluvila o tom, že se Perry poslední dobou chová nějak divně.“

„To mi připomíná,“ ozvala se Elizabeth a opět se zamračila, „že totéž říkala i mně, když jsem ji před týdnem potkala v Melchamu.“

„Z toho soudím, že se o domnělém stavu svého syna zmínila ještě několika lidem z okolí. Ale to není všechno. Ta příšerná bečka sádla, sir Willoughby Wentworth, je na statku a tváří se, jako by mu to tam celé patřilo! Co mě ale opravdu rozzuřilo,“ pokračovala, zatímco Richard s Elizabeth se snažili potlačit své úsměvy nad jejím nelichotivým, zato však výstižným popisem baroneta, „bylo to, že ta příšerná ženská měla tu drzost zakazovat Perrymu, aby si koupil tvého šedáka.

Což mi ovšem připomíná, Richarde, že ti dlužím omluvu,“ dodala vzápětí a nasadila přitom kající výraz. „Já totiž naznačila, že si myslíš, že Perry není schopen toho koně zvládnout, což ovšem stačilo k tomu, aby lady Pentecostová zcela změnila názor. Drahý Perry ale mou malou lest okamžitě prohlédl.“

„Pak tedy rozhodně není žádný hlupák, za něhož ho mnozí považují. Záleží však pouze na něm, jestli ve svém domě dokáže prosadit svůj názor.“

„Já vím, Richarde,“ povzdechla si Jane. „Perry je od přírody trochu nedůrazný. To ale neznamená, že by nebyl schopen samostatně rozhodovat. Jsem si jistá, že by dokázal svůj statek dobře spravovat, jenom kdyby se o to chtěl pokusit. Velmi se však obávám, že kvůli té temné obavě, že ho jednou stihne Cedricův osud, raději všechno ponechá v rukou své matky.“

„Elizabeth ti jistě potvrdí, že nemám ve zvyku míchat se do záležitostí druhých,“ prohlásil Richard po chvilce usilovného přemýšlení. „Jsem však ochoten promluvit si s několika staršími lidmi z okolí, kteří by se na Perryho strýce snad mohli pamatovat. A ty, pokud jsi opravdu odhodlaná svému příteli pomoci, bys udělala nejlépe,

kdyby ses zašla poradit k Thomasi Carringtonovi. On ti nepochybně dokáže zodpovědět jakoukoliv otázku týkající se duševního zdraví.“

„To už mě napadlo,“ přiznala Jane a na tváři se jí přitom objevil značně rozladěný výraz. „Byla jsem u něj dnes ráno. Bohužel, má návštěva nebyla zrovna nejlépe načasovaná, protože měl zrovna práci.“

Rozhodla se nezasvěcovat své hostitele do toho, co se dnes ráno odehrálo v doktorově domě. Koneckonců, pytláctví byl přece jen vážný zločin, a ona neměla v úmyslu tu historku šířit a riskovat tím, že přivede mladého Bena do ještě větších potíží.

„Musím vám ale říct, že ten váš doktor Carrington o mé přátelství příliš nestojí,“ poznamenala poněkud roztrpčeně a Elizabeth s Richardem měli opět co dělat, aby potlačili úsměv. „Kvůli svému příteli z dětství jsem ale ochotna podstoupit to setkání s šelmou v jejím doupěti ještě jednou.“

PÁTÁ KAPITOLA

Jane sice dala jasně najevo, že z vyhlídky na další návštěvu v doktorově domě v Melchamu není vůbec nadšená, přesto však byla odhodlaná tu zkoušku podstoupit, a hned následujícího rána v doprovodu stejného mladého podkoního vyrazila vstříc onomu malému malebnému městečku.

Únor pomalu končil a deštivé, pošmourné dny, jež celý měsíc převládaly, se zdály být také u konce. Za poslední týden se navíc citelně oteplilo, což probudilo květenu z jejího zimního spánku a všude kolem teď rozkvétaly petrklíče – první poslové jara.

Jane se už od dětství dychtivě zajímala o své okolí, nehledě na to, kde se právě nacházela, a pokaždé přitom narazila na něco, co upoutalo její pozornost. Ani dnešní projížďka nebyla v tomto ohledu žádnou výjimkou. Když dorazili na předměstí Melchamu, padl jí do oka jeden hezký středně velký dům, jehož si předchozí den vůbec nevšimla.

Zastavila tedy svého koně a zvědavě nahlédla přes vysoký černě natřený plot, který částečně chránil přilehlé pozemky před ruchem hlavní ulice, na okouzující dům, vystavěný ze stejného světlého kamene, z jakého bylo vystavěno i sídlo jejích nynějších hostitelů. Ani v nejmenším nedosahoval majestátnosti panského sídla Knightleyových, ale byl to přesně ten typ domu, který by jejímu vkusu naprosto vyhovoval.

Už několik měsíců uvažovala o tom, že si zařídí nějaké vlastní bydlení. Ne snad proto, že by se nesnesla se svou rodinou, měla je všechny moc ráda, přesto si však musela přiznat, že se ve svých postojích dost liší od své matky, která nebyla nikdy úplně spokojená, pokud její dům nepraskal ve švech pod nápořem hostů. A představa, že by měla žít v jednom domě s některou ze svých sester, ji také příliš nelákala. Jelikož byla v rodině nejmladší, všichni na ni dosud pohlíželi jako na dítě, a přespřílišná starostlivost a dobře míněné rady jejích sester ji občas doháněly až k šílenství.

Ani ne za měsíc však dosáhne plnoletosti a konečně bude finančně nezávislá. Velmi se těšila na svobodu, kterou jí to přinese, a dům, jako byl tenhle – dost velký, aby si do něj mohla zvát hosty, ale ne zas tolik, aby tam bylo spoustu přebytečného místa – by jí skvěle vyhovoval.

Ve všech oknech v přízemí byly zatažené závěsy, což ji přivedlo na myšlenku, že ten nádherný dům je v současné době zřejmě neobydlený. A právě v okamžiku, kdy přemítala o tom, kdo by mohl být jeho vlastníkem – úspěšný advokát či zámožný obchodník? – koutkem oka zahlédla vysokého muže, jenž se k ní rychle blížil. Vzápětí si ohromeně uvědomila, že se její srdce z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu náhle divoce rozbušilo.

„No ne, lady Jane!“ Tom před ní elegantně smekl černý klobouk. „Musel to být osud, který nás svedl opět dohromady zrovna na tomhle místě.“

Jane pohlédla na jeho hezkou usměvavou tvář s jistou dávkou rozpačitosti. Byl to ten nejzáhadnější muž, jakého kdy potkala. Když spolu mluvili naposledy, tak to vypadalo, že ji nemůže vystát, zatímco teď, o den později, se naopak tvářil, jako by se už nemohl dočkat, až ji zase uvidí. Jeho chování pro ni bylo naprostou záhadou.

„Vidíte, doktore Carrington, a to jdu zrovna za vámi,“ odvětila popravdě, jelikož neviděla důvod, proč to nepřiznat.

„Život je plný náhod, není-liž pravda? Já jsem se zase chystal, že se dnes vypravím za vámi,“ překvapil ji svým

doznáním. „A jelikož nám přeje i počasí, co kdybychom se trochu prošli?“

Jane nenapadal jediný rozumný důvod, proč by měla jeho nabídku odmítnout, takže mu dovolila, aby jí pomohl na zem, a on se pak obrátil k podkonímu, který sledoval jejich počínání se zjevným zájmem.

„Bud' tak hodný a odved' koně tvé paní k mému domu. Má hospodyně ti zajisté s radostí nabídne korbek chladného piva a kousek svého výtečného jablkového koláče. My dorazíme později.“

Poté, co se tak elegantně vypořádal s nežádoucí přítomností mladého podkoního, obrátil se Thomas k lady Jane, jež ho sledovala se směsicí zvědavosti a nedůvěry v očích. „To jsem to zařídil, co říkáte? Ted' mi alespoň můžete v klidu a beze svědků vynadat za to, jak příšerně jsem se k vám včera zachoval.“

Jane to vyrazilo dech. Tušila sice, že si s ní chce o něčem promluvit, když tak obratně vypoklonkoval podkoního, ale ani v jejích nejdívočejších představách by ji nenapadlo, že ho k tomu vedly tak ušlechtilé a nesobecké pohnutky. Očividně se v něm probudily výčitky svědomí kvůli jeho včerejšímu výbuchu a zřejmě ted' chtěl všechno napravit. Do této chvíle ji ani ve snu nenapadlo, že tenhle hrubý neurvalý muž, který ji od jejich prvního setkání dokázal pouze provokovat, je schopen takové galantnosti. Život byl vskutku plný překvapení!

Její narůstající rozpaky měly neblahý vliv na její obvyklou vyrovnanost. Nejisté se ho tedy pokusila přesvědčit, že ji ani na okamžik nenapadlo, že by se k

tomu včerejšku měla nějak vracet a že se v žádném případě necítí být dotčená, ale on ji prudce přerušil.

„V tom případě jste ke mně mnohem laskavější, než si vůbec zasloužíím, madam!“ Zjevně teď svůj hněv zamířil proti sobě. „Včera jsem byl naprosto nesnesitelný! Mé křupanské chování se prostě nedá omluvit a já vás mohu pouze prosit o odpuštění.“

Tahle šlechetná omluva, pronesená s takovou upřímností, na ni hluboce zapůsobila. Za tu krátkou dobu, co se znali, musela mnohokrát čelit jeho neuhlazeným způsobům a obhroublému chování, přesto však z nějakého nevysvětlitelného důvodu teď nepociťovala žádné zvláštní zadostiučinění nad tím, že tu před ní stál téměř pokořený a dával jí najevo, jak je sám sebou znechucen.

„Ba ne, doktore Carrington, váš včerejší výbuch je celkem pochopitelný,“ překvapila sama sebe svou odpovědí. „Zcela přirozeně jste se obával o toho chlapce, který byl tak ošklivě a zbytečně zraněn. A přinejmenším v tom jsem s vámi naprosto zajedno. Já totiž, stejně jako můj otec, nesouhlasím s používáním pastí na pytláky a myslím si, že by měly být zakázány. To ovšem neznamená, že schvaluji pytláctví. Lidé, kteří se zabývají pytláčením, jsou ke svým obětem velmi krutí. Ve většině případů to pro zvěř znamená dlouhé a bolestné umírání. Takže by se nepochybně našli lidé, kteří by řekli, že si ten chlapec své utrpení plně zasloužil.“

„Podle toho, co jste mi teď prozradila, ale soudím, že vy k nim rozhodně nepatříte, nemám pravdu?“

V jeho očích se zračil tak napjatý výraz, že v sobě nenašla dostatek síly, aby mu zalhala. „Ne,“ připustila, a

když pak bok po boku zvolna vykročili vpřed, sotva si uvědomila, že ji zlehka uchopil za předloktí. „Nepatřím.“

Ze rtů jí unikl povzdech. „Bůh ví, že nás za poslední roky stihlo několik neúrod, doktore Carringtone, a já nemohu mít nikomu za zlé, když občas překročí zákon, aby nakrmil své hladové děti. Tak tomu ovšem většinou není. V celé zemi řadí velké tlupy pytláků, kteří vybíjejí nesmírné množství zvěře, a nedělají to proto, aby nakrmili své rodiny, ale pouze z chamtivé touhy po zisku. Přesto však soudím, že tresty za pytlacení jsou příliš vysoké, i když zároveň soucítím s těmi statkáři, kteří pravidelně přicházejí o veškerou lovnou zvěř.“

„Začínám nabývat dojmu, má paní, že my dva, navzdory všem rozdílům, toho máme hodně společného.“

Jane byla jeho tichými slovy upřímně překvapena a její překvapení se ještě prohloubilo, když si náhle uvědomila, že teď kráčí ruku v ruce jako párek nějakých milenců vstříc onomu domu, který před chvilkou tolik obdivovala.

„Ach!“ hlesla a mírně se začervenala, načež chvatně vysvobodila svou ruku z jeho něžného sevření. Vzápětí ji to však zamrzelo, protože v doteku jeho silné paže, jež se skrývala pod rukávem volného kabátu, bylo cosi nanejvýš uklidňujícího. Nevzpomínala si, že by někdy předtím pocítila to zvláštní kouzlo, jaké nyní přímo vyzařovalo z tohoto muže. Matně si ještě stačila uvědomit, že ji na tom cosi přitahuje, zároveň však pocítila i jakousi nejasnou obavu.

„Proč jsme tady, doktore Carringtone?“ otázala se a zoufale se přitom snažila potlačit onen zvláštní pocit v podbřišku, jenž hrozil, že brzo zachvátí každický kousek

jejího těla. „Měl jste říct, že jdete za pacientem, já bych na vás počkala ve vašem domě.“

„Uklidněte se, madam, nejdu sem kvůli žádnému pacientovi, jenom jsem slíbil svému příteli, že mu na ten dům dohlédnu, když bude pryč,“ poznamenal a vytáhl z kapsy klíč, kterým odemkl dveře. „Jeho matka byla dlouho nemocná a před pár měsíci zemřela. John od její smrti cestuje po celé Evropě. Ve svém posledním dopise mi oznámil, že, ačkoliv se chce na jaře vrátit do Anglie, neuvažuje o tom, že by žil právě tady. Má totiž ještě jeden dům v Londýně, takže ho napadlo, jestli bych to tu nechtěl koupit. Ví, že se mi tohle místo vždycky líbilo.“

„Skutečně?“ Jane při jeho posledních slovech zpozorněla. „A chystáte se ten dům koupit, doktore Carrington?“

„Nemohu popřít, že mě ta představa velmi láká, zároveň se však musím sám sebe stále ptát, jestli takhle velký dům opravdu potřebuju. Pojd'te, provedu vás tady,“ vyzval ji, když otevřel dveře, za nimiž se objevila přiměřeně velká hala. „A zatímco vás budu provádět po domě, tak vy mi můžete v klidu vypovědět, kvůli čemu jste dnes za mnou přišla.“

Ačkoliv to sotva vyhovovalo jistým společenským konvencím – vydat se do prázdného domu v doprovodu muže, kterého sotva znala, se považovalo za krajně nevhodné –, Jane ani na okamžik nenapadlo něco proti tomu namítnout. Jednak bude moct s doktorem všechno v klidu probrat, a navíc se jí tím otevírala skvělá příležitost pořádně si prohlédnout dům, který možná bude chtít jednou sama koupit.

„Ráda bych pokračovala v našem včerejším rozhovoru, který jsme museli vzhledem k vašim naléhavým povinnostem přerušit.“ Počkala, až Tom odhrne těžký závěs a vpustí dovnitř ostré denní světlo, a pak dodala: „Jak se vůbec má ten mladý lupič, který nám včera přetřhl náš hovor?“

„Pořád ho to ještě dost bolí. Zatracenej blázen... ale dobře mu tak!“ zabručel Tom. „Myslím, že mu pořád ještě nedochází, jaké měl štěstí. Kdyby ho totiž našel někdo jiný než Sam, tak by se mohlo lehce stát, že by se dostal až před zdejšího soudce a od něj rovnu do vězení. Snažil jsem se mu vysvětlit, že úřadům by bylo úplně jedno, že vlastně nepytlal. Už to, že se tam potuloval, stačí k tomu, aby ho bez milosti odsoudili.“

Pořád tedy ještě pociťoval jistý hněv nad Benovým nerozvážným činem, ale dnes měl své emoce naštěstí plně pod kontrolou. Sledoval Jane, jak plula po pokoji lehkým krokem rozené tanečnice, a znovu si uvědomil, jak to od něj bylo hrozně nespravedlivé, že si na ní včera vylil všechny svůj hněv.

Ona se mu přece snažila ze všech sil pomoci, když Sam přinesl zraněného Bena. Přesto se v něm cosi vzbouřilo, když se potom vrátil zpět do kuchyně a uviděl ji, jak si shrnuje rukávy drahé hedvábné blůzy a obléká si elegantní vycházkový plášť. Vždyť z peněz, za které tohle oblečení koupila, by jedna chudá rodina dokázala zcela jistě vyžít i několik týdnů!

Bylo zřejmé, že lady Jane Beresfordová pro něj ztělesňovala veškerou nespravedlnost, jež ve společnosti vládla. Patřila totiž k vrstvě lidí, kteří měli všeho nadbytek, kteří nespravedlivě vládli jejich zemi a

vydávali zákony, které měly podpořit jejich privilegované postavení na úkor ostatních. Náležela k té sobecké smetánce, která odírala chudé, jež museli dřít do úmoru, aby si vydělali alespoň na nuzné živobytí.

Tom však nebyl natolik zaslepený, aby neuznal, že mezi šlechtou byli i ti, kterým život chudých nebyl úplně lhostejný, kteří si přáli změnu a spravedlivější rozdělení majetku – jedním z nich byl koneckonců i Richard –, ale tito lidé byli, bohužel, v naprosté menšině. Naopak, většině lidem z kruhů, v nichž se lady Jane pohybovala, záleželo jedině na tom, aby jejich pohodlný život v přepychu zůstal zachován. Co mě tedy k téhle ženě tak přitahuje?, pomyslel si náhle. Je to její půvabná tvář, anebo v tom snad je něco hlubšího...?

Rychle ty zneklidňující myšlenky zapudil a raději se snažil rozpomenout na téma jejich včerejšího rozhovoru. „Pokud mě paměť neklame, tak jste včera projevovala jistou starost o... o vašeho, dejme tomu, příbuzného?“

„Ne, nejde o mého příbuzného, doktore Carringtone.“ Na okamžik se zarazila, ale pak se rozhodla, že nejlépe bude povědět úplnou pravdu. „Mám strach o jednoho svého přítele – lorda Pentecosta.“

Všimla si, jak se mu hrozivě svařilo čelo, a neubránila se mírnému úsměvu. „Je mi jasné, že lord Pentecost se momentálně příliš netěší vaší přízni, ale –“

„To je velmi mírně řečeno,“ skočil jí do řeči a otevřel jí dveře do prostorného salonu. „A sotva se mi můžete divit, po tom, co se včera přihodilo.“

„To jistě. Ale já si nemyslím, že Perry je za umístění těch nelidských věcí na svém panství nějak zodpovědný,“ pronesla Jane na obranu svého přítele z dětství a bez

dalšího otálení pak doktorovi vyličila, co Perryho trápí. „A jelikož mu jeho otec řekl, že se velmi podobá svému strýci,“ zakončila své vyprávění, „on se teď obává, že by ho mohl stihnout stejný osud.“

„Pokud byl případ jeho strýce ojedinělý, pak bych řekl, že se nemá čeho obávat.“ Jelikož bylo zřejmé, jak moc jí na osudu mladého barona záleží, nejradši by ten rozhovor ukončil s tím, že všechno je v nejlepším pořádku. Uvědomoval si však, že by to byla urážka její inteligence. „Ovšem, pokud se v minulých generacích vyskytlo více takových případů, pak by jistá obava mohla být na místě. Není vám náhodou známo, jestli některý z jeho předků netrpěl podobnou chorobou?“

„Bohužel, o tomhle nic nevím a sotva se mi to podaří zjistit. Rozhodně s tím nemohu jít za jeho matkou,“ svěřila se mu a mírně se zamračila. „Mám totiž hrozné podezření, že ona té Perryho obavy podle využívá, chápete?“

„Ne, obávám se, že nechápu,“ odvětil se svou vrozenou přímočarostí. „Jak toho využívá?“

„Jelikož je Perry přesvědčen, že před sebou nemá žádnou budoucnost, nechává veškeré rozhodování ohledně správy statku, v rukou své matky. A ze stejného důvodu si zřejmě nepřipouští možnost, že by se mohl oženit, což ovšem znamená, že vdova Pentecostová si své postavení nejspíš udrží.“

Upřela na něj vážný pohled svých nádherných šedozelených očí jako dítě, jež touží po poznání, ale zároveň se trochu obává, co se dozví. „Jistě se s lordem Pentecostem občas vídáte, doktore Carringtone. Napadlo

vás snad někdy, že by s ním, kromě jeho přehnaného ostychu, mohlo být něco v nepořádku?“

„Vůbec ne,“ odvětil bez váhání, a to přesvědčivé ujištění rázem rozjasnilo její přenádherné oči, přesto však bylo zřejmé, že všechny její pochybnosti tím rozhodně nerozptýlil. „Proč se lord Peregrine neobráť na doktora Fieldhouse? Ten je, pokud vím, jejich rodinným lékařem už po mnoho let. Jistě tedy o jejich minulosti leccos ví, takže by snad mohl lordovy obavy rozptýlit.“

Podle jejího náhlého zamračení usoudil, že se jí ta myšlenka z nějakého důvodu zřejmě nezamlouvá. On sám také neměl doktora Fieldhouse příliš v lásce. Považoval ho za zaslepeného hlupáka, který odmítal přijmout moderní léčebné metody, a navíc dělal hanbu jejich profesi tím, že léčil jenom ty lidi, kteří měli dostatek peněz na to, aby mu mohli zaplatit.

„Nebo ať přijde za mnou. Já ho s radostí vyšetřím, a pokud bych snad nabyl dojmu, že je důvod k nějaké obavě, mohl bych mu dát adresu jednoho mého londýnského kolegy, který má v téhle oblasti medicíny mnohem větší zkušenosti než já.“

„To byste opravdu udělal, doktore Carrington?“ V jejím pohledu se zračila nefalšovaná vděčnost. „Tolik by se mi ulevilo, kdybyte si s ním promluvil.“

Dost ho překvapilo, že je víc než ochoten její naléhavé prosbě vyhovět, jestli ne kvůli tomu, aby rozptýlil obavy mladého barona, pak jistě proto, aby tu půvabnou mladou ženu trochu uklidnil.

„Bude mi potěšením to pro vás udělat,“ ujistil ji, za což se mu od ní dostalo vděčného pohledu, jenž ho zahřál u srdce. „Ale hned na začátku si musíme ujasnit, že

oficiálně je lékařem lorda Peregrinea doktor Fieldhouse, a já tedy z pochopitelných důvodů nemohu jen tak navštívit Pentecostovi, jenom proto, že jste mě o to vy požádala. Kdyby se však lord Peregrine rozhodl navštívit mě v mé ordinaci tady ve městě, to by pak úplně měnilo celou situaci.“

„Jistě... samozřejmě. Já si s ním o tom promluvím.“ Vůbec se nesnažila zastírat ohromný pocit, úlevy, jenž se v ní rázem rozhostil. Nesešlo na tom, co si o Thomasi Carringtonovi myslí jako o člověku – stále byla jeho rozporuplným chováním poněkud zmatena –, hlavní bylo, že stejně jako většina ostatních cítila, jako lékaři že mu může naprosto důvěřovat.

Zrovna se mu chystala vyjádřit své upřímné díky za jeho neocenitelnou pomoc, když si najednou s hrůzou uvědomila, kam ji to zavedl. Celou dobu byla natolik zabrána do jejich rozhovoru, že až na prvních pár pokojů vůbec nevnímala, kam jdou, takže jí úplně uniklo, když se po chvíli vrátili zpět do haly a potom vystoupali po vyřezávaném schodišti do horního patra.

„Jemine!“ zamumlala trochu vylekaně, když její zrak dopadl na nejnápadnější kus nábytku prostorné ložnice, v níž se právě nacházeli. „Opravdu si nemyslím, že je zrovna nejvhodnější, abychom tu spolu setrvali, doktore Carrington.“ Odezvou na její velmi umírněné vyjádření byl jeho burácivý smích, který ji samozřejmě uvrhl do ještě hlubších rozpaků.

„Má vzácná paní, dovolte, abych vás ujistil, že pokud bych měl v úmyslu vás zneuctít, použil bych k tomu už tu širokou pohovku dole v salonu a neschovával bych si to až sem, do téhle pohodlné postele s nebesy!“

Náhle mu však smích uvízl v hrdle. Kousek od něj tu totiž stála neobyčejně krásná a výjimečně přitažlivá mladá žena. Bylo by tak snadné natáhnout k ní ruku a začít uspokojovat tu narůstající touhu, která se v něm náhle probudila, ale jeho železná vůle mu přikovala ruce k tělu a nedovolila jeho očím, aby se žádostivě pásly na tom rozkošném panenském těle, jež přímo svádělo k tomu, aby je zasvětil do dosud nepoznaných tajů milování.

Kdyby tu před ním stála kterákoliv jiná mladá žena, možná by se nesnažil své instinkty tak potlačovat. Jenže tohle nebyla jen tak obyčejná žena a žádný muž neměl právo poskvřnit nevinnost dámy, obzvlášť když ta dáma byla urozeného původu.

Ne, ctihodná lady Jane Beresfordová se nenarodila pro muže, jako byl on. Bude lépe, když se nadále bude přátelit pouze s ženami ze své společenské vrstvy, anebo s těmi, jež znaly pravidla, jako třeba Margareta Ryanová. Lady Jane mu prostě nebyla souzená. Na tu někde čekal nějaký zámožný aristokrat, který si jednou – o svatební noci – vybere sladkou odměnu za svou trpělivost. Ta představa pro něj byla velmi hořkou pilulkou, ale bylo lépe začít s léčbou dřív, než se v něm ten zvláštní pocit, který se neodvažoval pojmenovat, důkladně zakoření.

„Odpusťte, madam. Při své práci jsem zvyklý vídat mnoho mladých žen právě v takovémhle prostředí, což je samozřejmě za daných okolností zcela v pořádku. A právě díky svému povolání pak občas zapomínám na jisté detaily společenského chování.“

Jane, jež si náhle připadala poněkud hloupě, že z toho udělala takový problém, zvolna vyšla z pokoje a začala

sestupovat ze schodů. Jak zcela případně poznamenal, byl přece lékař, a musel být tedy zvyklý dodržovat jisté velmi přísné zásady, zvláště pokud šlo o ženy. Potíž však byla v tom, že pro ni, z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu, bylo stále těžší pohlížet na něj jako na lékaře a zároveň jí připadalo, že i v jeho očích se na kratičký okamžik objevilo něco, co se zrovna neslučovalo s jeho rutinním profesionálním odstupem.

„Je to krásný dům, doktore Carringtone,“ poznamenala opatrně, aby přerušila to nepříjemné ticho, jež mezi nimi zavládlo. „I kdybyste se nakonec rozhodl, že ho nekoupíte, majitel by jistě neměl velké potíže se ho zbavit.“

„Máte pravdu, je to moc hezký dům,“ přisvědčil Tom zamyšleně a s jistým steskem v očích se rozhlédl po útulné hale. „Přesto se ale musím sám sebe ptát, na co by mi, kčertu, bylo šest pokojů?“

Jane se usmála. „Nu, teď možná na nic. Ale jednou se jistě oženíte, a až budete mít ženu a děti, tak se vám ty pokoje budou hodit.“

Jakmile to dořekla, okamžitě vycítila, že se něco stalo. Věděla to ještě před tím, než pohlédla do jeho očí, jež se teď leskly jako dva kousky ledu. „Raději bychom se tu neměli déle zdržovat, madam,“ prohlásil nevlídně a z jeho hlasu přitom čísel stejný chlad, jaký se zračil i v jeho očích.

Následovala ho tedy před dům a uvažovala přitom, co zase, proboha, řekla nebo udělala špatného, že tak náhle úplně ztratil náladu. Byl to rozhodně ten nejzáhadnější muž, jakého kdy potkala!

Když Jane dorazila zpět ke Knightleyovým, dozvěděla se, že se tam ráno objevil lord Pentecost, ale téměř ihned opět odjel společně se sirem Richardem.

Rozhodla se, že se nejdříve převlékne, a teprve pak se půjde podívat za Elizabeth, která byla zrovna v salonu. Tiše se usmála a zamířila napříč halou k širokému schodišti. Měla velkou radost, že si Perry přece jen přišel toho koně prohlédnout. Dokazovalo to, že neztrácel zájem o věci kolem sebe, a zároveň se jí tím naskytla příležitost opět si s ním promluvit a obeznámit ho s tím, co v jeho zájmu podnikla.

Už byla téměř na vrcholu schodiště, když náhodou otočila hlavu a uviděla svou komornou, jak spěchá přes halu směrem ke kuchyni. Dokonce i na tuhle vzdálenost bylo patrné, že Latimera nevypadá zdaleka tak vyrovnaně jako obvykle: tvář měla vyloženě rudou a prsty si bezděky pohrávala se záhyby svých očividně pomačkaných šatů. Něco ji zřejmě muselo vyvést z míry...

O několik okamžiků později se z předpokoje vynořil jakýsi vysoký muž. Jeho blondátá hlava byla sehnutá, jako by o něčem přemýšlel, takže mu ušlo, že ho seshora někdo sleduje. Jane připadalo, že Latimera přišla ze stejného směru jako on, a pokud tomu tak skutečně bylo, pak se dalo předpokládat, že její služka se patrně ukrývala v tom malém prosluněném pokojíku společně se Simonem Fairfaxem. Jak podivné! pomyslela si. Co tak důležitého mohl chtít sdělit své bývalé služce, že jí to nemohl povědět před Elizabeth v salonu?

Jakmile pak Jane dorazila do svého pokoje, okamžitě si zavolala komornou, aby jí pomohla s převlékáním do

jedněch z jejích elegantních a zároveň velmi praktických šatů z tmavě modrého sametu. A přitom se jí, jakoby mimochodem, zeptala, jak dlouho se už sir Richard a lady Knightleyová věnují svým hostům.

„Vůbec nevím, že mají nějaké hosty, má paní. Od té doby, co jste odjela, jsem měla plné ruce práce s žehlením vašich šatů.“

Řekla to jakoby nic a Jane by se nad tím zřejmě nijak nepozastavila, kdyby v odrazu vysokého zrcadla, které stálo v rohu místnosti, nezachytila služčin letmý, přesto však dobře patrný spokojený úsměv.

Jaký může mít důvod k tomu, aby mně tak bezostyšně lhala? pomyslela si Jane. Pak si však přes ramena přehodila modrý šál s třásněmi a vykročila z pokoje. Byla opravdu tak přísnou paní, že se jí její komorná bála přiznat, že strávila několik nevinných okamžiků ve společnosti syna svého bývalého pána? Latimera jí jednou sama přiznala, že u Fairfaxových sloužila velmi ráda, a jestliže stále cítila jisté sympatie k pohlednému Simonovi – co na tom? Rozhodně by nebyla první mladou služkou, která by se oddávala bláhovým představám. To ovšem nic neměnilo na skutečnosti, že jí Latimera zalhala, a Jane si musela popravdě přiznat, že jí to velmi vadí.

Opět si teď uvědomila, že na Latimeře jí cosi vadí už od samého počátku. Bylo by však nanejvýš nespravedlivé, kdyby tu bezvýznamnou událost z dnešního rána využila jako záminku k jejímu propuštění. To by bylo skutečně zavrženíhodné! Ne, bude si muset dobře rozmyslet, jestli si Latimeru ponechá, nebo ne, ale s konečným rozhodnutím počká až do jejich návratu do

Kentu. A jestli i potom bude mít dojem, že by raději dala přednost jiné komorné, pak Latimeře poskytne dost času na to, aby si našla nějaké nové místo.

Když vešla do salonu, zjistila, že sir Richard s Perrym se už vrátili. Simon Fairfax teď seděl vedle její sestřenice na jedné z elegantních pohovek a bavil své hostitele živým vyprávěním nejčerstvějších novinek z okolí.

Jane měla velkou radost z toho, že si Perry dokázal prosadit svou a koupil si šedáka, a ještě víc ji potěšilo, když se dozvěděla, že přijal Richardovu laskavou nabídku, aby k němu občas přijel na partii šachů. Právě něco takového ho snad mohlo vtáhnout zpátky do života, a snad ho to časem mohlo přivést i k zájmu o jeho statek. Jane však v žádném případě nepředpokládala, že by se jeho stav mohl nějak výrazně zlepšit, dokud se nezbaví toho tíživého závoje strachu, který ho neustále obestíral.

Samozřejmě by mu moc ráda vylíčila, o čem ráno mluvila s doktorem Carringtonem. Byla však nucena vyčkat, dokud se hosté nerozhodli odejít. Doprovodila je až ke stájím, a když si pak pan Fairfax začal prohlížet plnokrevníky sira Richarda, na což mu ráno zřejmě nezbyl čas, využila příležitosti a rychle Perrymu všechno vypověděla. Pokud však počítala s jeho nadšením, pak byla jistě velmi zklamaná.

„Nechápu, k čemu by to bylo dobré, kdybych si s ním promluvil, Janie. Určitě si myslí, stejně jako většina lidí tady v okolí, že patřím do ústavu.“

„Lidé si nic takového nemyslí, Perry. Přinejmenším sir Richard a Elizabeth, a stejně tak i doktor Carrington. Ten mě dokonce přesvědčil o tom, že pokud byl případ tvého strýce ve vaší rodině ojedinělý, pak se zcela jistě

nemáš čeho obávat. Nevíš náhodou, jestli někdo z tvých předků netrpěl nějakou duševní poruchou?“

Perry zakroutil hlavou. „Otec o své rodině nikdy moc nemluvil. Ale mohl bych se na to zeptat matky. Ta by o tom mohla vědět víc.“

„To nedělej,“ řekla Jane až příliš důrazně, a Perry jí věnoval příkrý pohled.

„A smím vědět proč?“

Jane chvíli úporně vymýšlela nějaké přijatelné vysvětlení, až nakonec řekla: „Mohla by se velmi vylekat, kdyby zjistila, jak moc se tím trápíš. Proto by bylo mnohem lepší, kdyby ses celou tu věc pokusil vyřešit sám, bez její pomoci.“

Zdálo se, že Perry to vysvětlení přijal, a po chvílce přemýšlení pak řekl: „Koneckonců, myslím, že by to ničemu neuškodilo, kdybych si promluvil s doktorem Carringtonem. A nemusíš se bát, matce rozhodně nic neřeknu. Víš, nelíbilo by se jí to. Nemluví o něm zrovna nejlépe.“

Jane sice odolala pokušení poznamenat, že vdova Pentecostová zřídka kdy řekne o někom něco dobrého, ale hněv a pocit marnosti ji nakonec přece jen přemohly, takže téměř vybuchla: „Je nejvyšší čas, Perry, aby ses konečně stal pánem vlastního života. Jak si tě tví sousedé... tvé služebnictvo... kdokoliv má vážit, když pokaždé ustoupíš sebenesmyslnějšímu rozmaru své matky? Proboha, Perry, postav se konečně na vlastní nohy!“

S těmito slovy vypochoďovala ze stáje a zamířila zpět k domu, a už v té chvíli svých prudkých slov hořce litovala. Zároveň si však uvědomovala, že to bylo nutné.

Sir Richard měl naprostou pravdu: Perry se musí naučit prosazovat vlastní názor. Sotva mu ona či někdo jiný může pomoci, když on sám nebude ochoten něco pro sebe udělat.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Tak tedy,“ podotkla Jane, když usedla naproti Knightleyovým do jejich elegantního kočáru, „Carolina Westbridgeová je ta šarmantní dáma, kterou jsi mi představila na tom večíрку u vás. Pokud se dobře pamatuju, je to vaše nejbližší sousedka, je vdova a má jednoho syna, který je teď na studiích v Oxfordu.“

„Ty máš ale paměť!“ zvolala Elizabeth a v jejím tónu přitom zazněl upřímný obdiv. „Ten večer jsem ti představila nejmíň dvanáct lidí. Jak si, proboha, můžeš pamatovat takovéhle podrobnosti?“

„Praxe, sestřenko.“ Na Janeiných rtech se objevil mírný úsměv. „Byla jsem k tomu vedená již od útlého věku, a navíc jsem měla skvělou učitelku – mou drahou mamá. Ta mi vštíplla, jak je důležité pamatovat si o lidech i ty nejmenší detaily, aby se měl člověk o co opřít, když konverzace začíná váznout. Mimo to, vždycky se najdou tací, kteří hned napoprvé udělají na člověka dobrý dojem.“ Kromě toho ovšem existují i ti, kteří k tomu mají hodně daleko, dodala v duchu a před očima se jí vynořil

obraz hezké mužné tváře s ostře řezanými rysy a bystrým pohledem světlešedých očí.

Naposled viděla doktora Carringtona před týdnem při jejich setkání v Melchamu a od té doby se neustále vkrádal do jejích myšlenek, což jí na klidu zrovna nepřidalo. Utvrzovala se však v tom, že to souvisí s její starostí o Perryho, o němž teď také často přemýšlela. Stále měla před očima jeho ublížený výraz, jaký se mu po jejím zlostném výbuchu objevil ve tváři, a stále neodbytněji se v ní ozývaly výčitky svědomí.

Bylo nutné, aby mu už konečně někdo něco řekl, o tom nebylo pochyb. Perry přece nemohl pořád žít jen ze dne na den a nechávat za sebe stále rozhodovat druhé. Ale copak na tom ona sama byla lépe? Nedělala snad přesně totéž? Podvolovala se přáním své rodiny a žila sice pohodlným, ale jinak bezcílným životem, jehož jedinou náplní bylo dobře se bavit?

A dokonce i teď, když se konečně rozhodla, že si zařídí vlastní domácnost, stále si nebyla zdaleka jistá, jestli je to skutečně to, po čem touží, a jestli bude opravdu šťastnější, když se stane svou paní.

Já jsem vskutku sotva tou pravou, kdo může Perrymu něco vyčítat, kárala se v duchu. Perry má pro své chování alespoň nějaký důvod, když vezme v úvahu jeho pochopitelnou obavu, že by se u něj časem mohla projevit duševní choroba. Ale jaký důvod pro svou neustálou nespokojenost a narůstající netečnost ke svému okolí má ona? Dluží Perrymu tu nejhlubší omluvu, že na něj tak vyjela. Proto také doufala, že bude na dnešním večírku u Caroliny Westbridgeové, kde si s ním snad bude moct aspoň chvíli v klidu promluvit.

Bohužel jí však protentokrát nebylo přáno, aby ulehčila svému svědomí. Když totiž dorazili do okouzlujícího tudorovského záměčku paní Westbridgeové, Carolina jí sdělila, že lady Pentecostové není dobře, takže se na dnešní večer společně se svým synem omluvila. Jane to pochopitelně velmi zklamalo, ale vzápětí se celá rozzářila, když mezi hosty zahlédla slečnu Dilbeyovou.

Bez okolků usedla na sedačku vedle ní a po výměně několika úvodních zdvořilostních frází s jejím strýcem, jenž se jí jevil jako velmi příjemný, bodrý muž, se obrátila k Henriettě, aby jí bez zbytečných průtahů sdělila, co všechno podnikla v té záležitosti s Perrym od jejich setkání na projížďce.

„Možná to zní divně, ale já jsem opravdu ráda, že jste došla ke stejnému názoru, že na statku není všechno v pořádku,“ přiznala Henrietta. „Ačkoliv mě nikdy ani na okamžik nenapadlo, že by snad Perry mohl být skutečně duševně chorý, musím přiznat, že byly jisté chvíle, kdy se choval téměř neuroticky – například ta jeho utkvělá představa, že ho stále někdo sleduje.“

„Obávám se, že zrovna tohle jeho podezření není zdaleka bezdůvodné,“ poznamenala Jane bez okolků. „Třeba ten jejich majordomus – to je ten nejprotivnější člověk, jakého jsem kdy viděla, a navíc bych řekla, že je jedním z těch sluhů, které lady Pentecostová nedávno přijala. Podle mě je to neurvalý, vychytralý dareba, kterému nelze věřit jedině slovo. To ale nic nemění na tom, že Perry by měl konečně všem dokázat, že je pánem ve vlastním domě.“ Na okamžik se zamyšleně zahleděla na opracované kresby na svém nádherném perlamu

posázeném vějíři, načež dodala: „A to jsem mu také bez obalu řekla.“

Henrietta se usmála. „Ano, já vím. Přijel k nám druhý den po vašem rozhovoru, aby nám předvedl svého šedáka. To je rozhodně krok správným směrem. Bylo to tak skvělé, vidět ho konečně na pořádném koni!“

Janein zasmušilý výraz se však nijak nezmínil a Henrietta vycítila, co ji asi trápí. „Bylo to správné – to, co jste mu řekla,“ ujistila ji vlídně. „Perry se musí konečně postavit na vlastní nohy. A já bych se vám vlastně měla přiznat, že jsem mu už mockrát chtěla povědět přesně to co vy. Teď nám nezbyvá než doufat, že si to správně přebere a zařídí se podle toho. A doufám také, že se teď opravdu odhodlá navštívit doktora Carringtona.“

Jane jí věnovala udivený pohled. „Předpokládáte snad, že by mu v tom mohlo ještě něco zabránit?“

„Nejsem si jistá,“ zazněla Henriettina upřímná, i když trochu zneklidňující odpověď. „Možná se bojí, aby se jeho zlá předtucha nepotvrdila. Když jsem s ním naposledy mluvila, tak byl ve velmi skleslé náladě. Škoda, že dnes nepřijel.“

Henriettinu pozornost náhle upoutal jakýsi rozruch u dveří a její oči se vzápětí rozšířily údivem. „To je ale překvapení! Doktor Carrington je tady. A jak mu to dnes sluší! Co ho to jenom popadlo? Je sice známo, že si paní Westbridgeové velmi váží, ale na společenské večere chodí jen velmi zřídka. Mezi lidmi se říká, že jedině vaše sestřenice ho dokáže občas odtrhnout od jeho práce a přesvědčit ho, aby alespoň někdy zašel do společnosti.“

Slečna Dilbeyová nebyla zdaleka jediná, kdo překvapeně pozdvihl obočí, když do prostorného salónu vešel doktor Carrington, jenž byl v kraji proslulý svou nespolečenskostí, a bez okolků zamířil ke své hostitelce. Jane se rychle zahleděla na svůj vějíř, který zároveň nervózně rozkmitala, jako by se jím snažila zahnat horko, které jí teď spalovalo tváře. Byla přesvědčena, že to musí být příznak nějaké počínající choroby. Rozhodně se nehodlala smířit s tím, že by to mohl mít na svědomí onen muž v nažehlených přiléhavých kalhotách, jehož široká ramena se lehce rýsovala pod bezvadně padnoucím sakem.

Sir Richard byl jedním z mála přítomných, jehož výraz neprozrazoval sebemenší údiv. Nebyla pravda, že by se Tom ve společnosti vůbec neobjevoval, ačkoliv se nedalo popřít, že příliš často se k tomu neodhodlal. Carolina Westbridgeová však byla sympatická a všemi oblíbená dáma, a Tom se s ní i s jejím synem spřátelil hned, jak se přistěhoval. Proto se Richard nad jeho dnešním příchodem nijak nepozastavoval. Později však, když usedli k večeři, zachytil upřený, ač neproniknutelný pohled jeho šedých očí, jež se nemohly odtrhnout od jisté dámy. Pokud si toho ta dotyčná povšimla, nedávala to na sobě nijak znát. Vlastně ten večer vůbec vypadala nějak sklesle.

„Jsi dnes večer nějaká zamlklá, Jane. Něco tě snad trápí?“

Pokud by měla říct úplnou pravdu, musela by přiznat, že ji trápí hned několik věcí najednou, z nichž ne nepodstatná byla ta, jak dětinsky zareagovala na nenadálý

příchod doktora Carringtona. To se jí však zrovna přiznávat nechťelo.

„Doufala jsem, že se dnes večer setkám s Perrym, Richarde,“ odvětila s jistou úlevou, že mu nemusí lhát. „Mám totiž kvůli němu jisté výčitky svědomí. Obávám se, že jsem na něj byla příliš tvrdá, když za tebou tehdy přišel kvůli tomu koni.“

„Vypadal velmi spokojeně, když jsem ho včera potkal na projížďce. Tomu chlapci to v sedle neskutečně sluší, to se nedá popřít.“

„A byl sám?“

„Ano. Řekl bych, že jejich host už odjel, ale určitě se má vrátit příští týden na ples.“ Natáhl se pro sklenku vína a mírně z ní upil. „Víš dobře, že nemám ve zvyku zabývat se nějakými pomluvami, ale doneslo se mi, že lord Fairfax má teď plné ruce práce s odháněním věřitelů.“

„Něco takového jsem také zaslechla a vůbec bych se nedivila, kdyby se ukázalo, že je to pravda. Každý ví, že je to nenapravitelný hráč, a navíc nechvalně známý sukničkář.“ Mluvila tiše, přesto však v jejím hlase zazněla zjevná nelibost. „Člověk by řekl, že muž jeho věku dá přednost pohodlnému křeslu u krbu, než... než aby plýtvat zbytky své energie na pochybné pošetilé radovánky, které si navíc může sotva dovolit.“

Richard obdivoval její sebezapření, protože na ní bylo vidět, že by to nejradši řekla úplně jinak. „Možná si dělá naděje, že se dostane k penězům přes svého syna. Nelze popřít, že Simon Fairfax je velmi pohledný muž...“ Věnoval jí zkoumavý pohled, protože si náhle vzpomněl, jak si ji Simon prohlížel, když byl u nich společně s

Perrym na návštěvě. Na rozdíl od Tomova dlouhého, ale laskavého pohledu, Šimonův pohled byl nepříjemně chladný a vypočítavý. Richardovi se to tehdy ani trochu nezamlouvalo a zanechalo to v něm jakýsi neodbytný pocit neklidu – dokonce snad zlé předtuchy.

„Není pochyb o tom, že má políceno na nějakou zámožnou nevěstu, Jane.“

V jeho zvukném hlubokém hlase zaznělo jasné varování, na které Jane rázně odpověděla: „Já bych si ho v žádném případě nevzala, Richarde, pokud máš na mysli právě tohle. Během posledních tří sezón jsem se s ním mnohokrát setkala při různých společenských událostech. Nepopírám, že je to velmi pohledný muž, ale na můj vkus je jeho uhlazenost trochu přehnaná.

A kromě toho, z jistých věcí se dá usuzovat, že z něj jednou bude stejný zhýralec, jako je jeho otec.“

Richard se neubránil úsměvu nad tím nemilosrdným odsouzením Simonová vskutku značně pochybného charakteru, a zároveň vycítil, že Jane by toho o *ctihodném* Simonu Fairfaxovi mohla říct ještě mnohem víc. Ale ona svými slovy i tak jasně vyjádřila, co si o něm myslí, takže zmírnila Richardovu obavu, že by snad mohla naletět na Šimonovu hezkou tvář a sladká slova.

Ne, Elizabethina sestřenice rozhodně není pošetilá, řekl si v duchu. Neposuzuje lidi podle vzhledu, což je jediné dobře. Zároveň se však neubránil myšlence, jestli to, že dokázala muže vždy tak snadno prohlédnout, nebylo jednou z příčin, proč se tak okouzlující mladá žena, jakou beze sporu je, dosud nevдалa.

Pokud si vysnila nějakého dokonalého muže, na něhož teď zatvrzele čeká, pak se obával, že by mohla

skončit jako stará panna. Ale ne – Jane byla příliš chytrá, aby uvěřila, že takový bezchybný, ideální muž vůbec existuje. Zjevně však u mužů hledala něco, co považovala u svého případného manžela za podstatné a co se jí mezi všemi těmi mladíky, kteří se jí při různých společenských příležitostech dvořili, dosud nepodařilo najít.

Bezděky se zahleděl na bezvadně oblečeného muže, který seděl kousek od nich, a náhle ho cosi napadlo – bylo to však něco tak nebývalého, že mu to v první chvíli připadlo až směšné, ale jenom v první chvíli. Uchopil svou sklenku a opět z ní mírně upil. Bylo načase, aby pozval svého dobrého přítele, doktora Carringtona, na malou rodinnou večeři, po níž by si mohli dát třeba partičku karet. Ano, řekl si zadumaně, takový večer by mohl být pro všechny velmi poučný.

Následujícího večera seděla Jane ve svém pokoji a upřeně zkoumala svůj odraz v zrcadle. Nedokázala pochopit, proč si zrovna dnes dělá takové starosti se svým vzhledem. Třikrát se převlékala, než se nakonec rozhodla pro tmavě zelené sametové šaty, které měla na sobě toho večera, kdy přijela ke Knightleyovým. Velice jí slušely, jejich sytá tmavá barva zvýrazňovala zelenavý nádech jejích očí i světle hnědou barvu jejích kadeří. Při každé jiné příležitosti by byla sama se sebou jistě plně spokojená, ale dnes tomu tak rozhodně nebylo.

Nejspíš se musela úplně zbláznit, když si dělala takové starosti se svým vzhledem kvůli tomu protivnému doktoru Carringtonovi, který dnes možná přijde na večeři. Nedokázala pochopit, co na něm tak prozíraví

lidé, jako je Richard s Elizabethou, vlastně vidí. Je to příšerný nezdvořák! Vždyť na ni při včerejším večírku u Caroliny Westbridgeové skoro nepromluvil, a to, co jí řekl, se dalo sotva považovat za lichotku.

Zrovna si povídala s Henriettou, která jí prozradila, že se ji strýc chystá vzít na pár týdnů do Londýna, když k pohovce, kde v tu chvíli právě seděly, přistoupil Richard se svým přítelem.

„Jane, drahoušku, prosím tě, pomoz mi,“ řekl Richard. „Snažím se přesvědčit Torna, aby k nám přišel zítra na večeři. Mohli bychom si pak společně dát třeba partičku bridže.“

„Ach ano, doktore Carrington, měl byste přijít,“ odvětila s naprostou samozřejmostí a věnovala mu zářivý úsměv. „Byl by to velmi příjemný večer.“

„O tom nepochybuju, madam,“ opáčil Tom, ne zrovna nadšeně. „Ale dokonce ani vyhlídka na příjemně strávený večer ve vaší okouzující společnosti mi nedává právo zanedbávat mé pacienty.“

Příšerný chlap! pomyslela si rozhněvaně. Ve skutečnosti se však zlobila spíše na sebe, za to, že se jeho odmítnutím dosud trápila. Byl tak neomalený, že nedokázala pochopit, jak ji to ráno, kdy ji prováděl po tom okouzlujícím domě v Melchamu, mohlo napadnout, že ho má docela ráda. Takový nesmysl! Toho příšerného chlapa přece nemůže mít ráda... Ne, ani náhodou!

Její nabroušenost přidala jejím očím na lesku a tváře jí nebezpečně zrudly, což se ještě zhoršilo, když vešla do salonu a zjistila, že ten, koho – jak sama sebe zoufale přesvědčovala – už nechtěla nikdy vidět, seděl pohodlně rozvalený v jednom z Richardových křesel. Navíc se

zjevně neobtěžoval obléct si něco svátečního. Měl na sobě obyčejné sako, které mu však dokonale padlo, doplněné nedbale uvázanou kravatou a mírně pomačkanými kalhotami. Vrcholem všeho však byly jeho vysoké boty, které Jane z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu považovala za urážku namířenou přímo proti své osobě.

Tom, jehož její nelibý pohled nad jeho ne zrovna nejvhodnějším oblečením spíše pobavil než rozzlobil, zvolna vstal. „Musím vás poprosit, abyste omluvila mé oblečení, madam. Dnes odpoledne mě neočekávaně zavolal jeden z mých pacientů a já nechtěl riskovat, že přijdu pozdě na večeři, takže jsem se už nevracel domů, abych se převlékl, a jel jsem od něj přímo sem.“

Jane nonšalantně pokrčila bělostnými rameny. „Pokud to nevadí mé sestřence... Ta je vám ale jistě nesmírně vděčná, že jste se vůbec laskavě rozhodl přijmout její pozvání, takže určitě nebude trvat na nějakých nesmyslných společenských konvencích, které vám tak jako tak zřejmě nic neříkají.“

Elizabeth nemohla uvěřit vlastním uším. Nikdy neslyšela svou sestřenici mluvit tak povzneseně a s takovou zlomyslností v hlase. Ani na okamžik si však nepřipustila, že by tu nevraživost mohlo mít na svědomí Tomovo neokázalé oblečení. Mohla se však pouze dohadovat, jestli je v tom něco z nedávné minulosti, něco, čím by se Jane nějak dotkl, což by ji vůbec nepřekvapilo.

Vrhla prosebný pohled na svého manžela, jako by od něj čekala nějakou pomoc, ale on pouze mlčky vstal a přešel ke stolku, na němž stála karafa s vínem. Muži byli

občas prostě k ničemu! Pokud by se ale nepodařilo Jane rozveselit, pak hrozí, že se ten příjemný společný večer promění spis v noční můru.

„Pojď, posad' se ke mně, Jane,“ vybídla ji Elizabeth a poklepala na pohovku vedle sebe. „Neviděla jsem tě od tvé návštěvy u Dilbeyových. Bylas tam celé odpoledne, takže soudím, že ses zřejmě dobře bavila.“

„Ano, to je pravda,“ odvětila Jane bez váhání a její nenucený úsměv trochu zmírnil obavu její sestřenky z hrozící pohromy. „Hetta je velmi milá,“ přiznala bez okolků, čímž zároveň prozradila, že už si se slečnou Dilbeyovou tykají. „Je to pozoruhodná žena.“

„S tím nemohu než souhlasit,“ poznamenal Richard a podal jí sklenku madeiry. „Je to neobyčejně bystrá mladá dáma, která je navíc velmi krásná. Ten, kdo ji jednou získá za manželku, bude šťastný muž.“

„Máš snad na mysli někoho konkrétního?“ otázala se Jane laškovně.

„Ne, drahoušku. Víš dobře, že já se nikdy, opakuji, *nikdy* nepletl do záležitostí druhých – pokud se to, samozřejmě, nějak netýkalo také mě. Vlastně existuje jen jediný člověk, který mě dokázal přesvědčit, abych tuhle svou zlatou zásadu porušil.“

Dokonce i Tom projevil jisté překvapení nad tím nečekaným přiznáním.

„Propána, Richarde! Kdo to mohl být, že dokázal tebe přivést na scestí?“

„Nebyl to nikdo jiný než naše vzácná lady Jane.“

„Já?“ Jane ta lichotka velmi potěšila a nedala si svou radost ukazit ani zjevnou nelibostí, jež se rázem objevila v doktorově tváři. „A jak jsem to, prosím tě, dokázala?“

„Svou upřímnou starostí o blaho jednoho mladého muže, má drahá.“ Jane v tu chvíli všechno došlo a Richard jí věnoval hřejivý úsměv. „Dnes ráno jsem byl na návštěvě u generála George Lansdownea. Je to starý nerudný protiva, který dokáže celé hodiny vyprávět o své službě u armády, pokud k tomu dostane sebemenší příležitost. Je mu už hodně přes osmdesát a stále žije v rodinném sídle Lansdowneů, které je od statku Pentecostových vzdáleno necelou míli. Myslel jsem, že pokud někdo něco ví o minulosti Pentecostových, pak je to právě on.“

„A zjistils snad něco zajímavého?“ pobídla ho Elizabeth, když se na okamžik odmlčel, aby upil ze sklenky vína.

„Bohužel, moc jsem se toho nedozvěděl. Ale bylo to tak, jak jsem ti řekl, Jane. Perryho strýc zemřel na následky nehody.“

Jane se mírně zamračila.

„Pořád ale nemůžeme s jistotou říct, jestli v tu dobu nebyl vyšinutý.“

„Jak už jsem říkal, nikdy jsem nic takového neslyšel, ačkoliv Lansdowne mi naznačil, že Cedric byl tehdy nějak churavý, proto ho bývalý lord Pentecost přivezl z Oxfordu zpět na statek. Nedokázal se však rozpomenout na žádné podrobnosti.“ Richard dopil víno a odložil prázdnou sklenku za sebe na krbovou římsu.

„Pokud si Perry přeje zjistit něco víc, pak je to opravdu pouze na něm. To on musí pátrat po své minulosti.“

„Myslím, že to se přesně chystá udělat,“ prohlásil Tom nečekaně, čímž na sebe okamžitě upoutal zraky

všech přítomných. „Přišel za mnou dnes ráno,“ dodal na vysvětlenou, „a dlouho jsme to spolu probírali. Z našeho rozhovoru vyplynulo, že se na mě od teď bude obracet se svými případnými problémy, a jelikož tu nehodlám vyzrazovat, o čem všem jsme se spolu bavili, a porušovat tak lékařské tajemství, řeknu vám jenom tolik, že podle mého názoru se nejspíš nemá čeho obávat.“

Jane cítila, jak se všechen její hněv rázem rozplynul. Doktor Carrington přece nemusel říkat vůbec nic, a ona měla pocit, že to udělal jenom proto, aby z ní sňal její břímě starostí.

„To bude velmi zajímavé,“ poznamenala Elizabeth s rozpustilým úsměvem na rtech, „až pro tebe jednou vzkážou, abys přijel na statek.“

Tom se nesnažil předstírat, že její narážku nechápe. Nikdy se totiž netajil tím, že lady Pentecostová mu není zrovna po chuti. „Pokud mě k tomu vyzve lord Pentecost, pak samozřejmě pojedu.“

„Zajímalo by mě, jestli tě teď pozvou na jejich jarní ples.“

„To asi sotva, Elizabeth, pokud to bude jen trochu záležet na vdově Pentecostové, a mě to rozhodně o spánek neobere, když mě zase jednou záměrně opomene pozvat. Kromě toho na tom vůbec nesejde. Příští týden totiž jedu do Wiltshireu na návštěvu k vynikajícímu chirurgovi Williamu Dentovi, který, jak možná víte, byl povýšen do rytířského stavu za své neocenitelné služby během války.“

„No tohle! To tedy vypadá, že budeme v nejbližší době připraveni o milou společnost vás obou. Jane se nás totiž také chystá opustit.“ Elizabeth se obrátila ke své

sestřence s prosebným výrazem v očích. „Určitě bys nemohla svůj odjezd aspoň o týden odložit? Připadá mi, jako bys u nás skoro nebyla.“

„Hrozně ráda bych se u vás zdržela,“ odvětila Jane, dojatá sestřenčiným upřímným zájmem. „Obávám se však, že to není možné. Slíbila jsem lady Templehurstové, že u ní budu na své narozeniny.“

„V tom případě se ovšem nedá nic dělat. Dobře vím, jak moc máš naši tetu Augustu ráda.“

Elizabeth se zasněně ponořila do vzpomínek. „Už jsem ji neviděla celé roky, vlastně od pohřbu mého otce. V dětství jsem se jí hrozně bála, ale později jsem pochopila, že se pod její drsnou slupkou skrývá laskavé srdce. Nikdy mi nezapomene poslat nějakou maličkost k narozeninám. Musím se za ní někdy vypravit, anebo bych ji možná mohla pozvat sem k nám. Myslíš, že by přijela, Jane?“

„Jsem si tím jistá. Je jí sice už přes šedesát, ale kromě mírného revmatismu se stále těší skvělému zdraví, takže jí cestování nečiní žádné potíže; i když poslední dobou už nikam moc nejezdí. Ale pro tebe měla vždycky slabost. Často se na tebe ptá a tvého otce měla vždycky radši než mého.“

Elizabeth to na okamžik vyrazilo dech. „Nechceš mi snad tvrdit, že ti něco takového někdy řekla?“

„Teta Augusta, jak sama moc dobře víš, nemá ve zvyku zastírat, co si myslí. Téměř každý člen naší rodiny se jí svým způsobem bojí, dokonce i můj otec. Bůhví proč,“ dodala, načež vrhla letmý pohled na Torna. „Jediný způsob, jak si poradit s nezdvořilými lidmi, je

oplácet jim jejich chování stejnou mincí, nemám pravdu, doktore Carringtone?“

Ten zlomyslný záblesk, jaký se na okamžik objevil v jejích očích, mu rozhodně neunikl a vůbec nepochyboval o tom, že ta škodolibá poznámka byla určena právě jemu.

„Ve většině případů ano,“ odvětil, když se mu podařilo potlačit úsměv. „Ale přílišné rozčilování se k stáru může i vymstít. Mohu to doložit jedním příkladem. Nedlouho poté, co jsem si zařídil svou praxi v Bristolu, měl jsem tam jednoho pacienta, který byl proslulý svou popudlivou povahou. Určitě se na něj pamatuješ, Elizabeth – byl to ten starý mrzout Josiah Peacemore. Takže, abych to zkrátil, tenhle muž se jednou natolik rozčilil kvůli nějaké maličkosti, že ho ranila mrtvice.“

„Skutečně, doktore Carringtone?“ Janein překvapený pohled byl nevinnost sama. „A nedošlo k tomu náhodou při jedné z vašich návštěv?“

„Ty uličnice!“ zamumlal Tom tlumeně a Jane s Elizabeth vzápětí vybuchly smíchy, takže ani jedna z nich nepostřehla ten něžný výraz, jaký se objevil v jeho očích a který doprovázel jeho značně nezdvořilou poznámku. Ale Richardovi to neuniklo. Potvrdila se tím jedna jeho tajná domněnka, a to zjištění mu na okamžik vzalo dech.

SEDMÁ KAPITOLA

Lehký cestovní kočár sira Richarda byl mistrovským dílem řemeslníků. Nádherně vypolstrovaný vnitřek hýčkal cestující ve své sametové náruči, zatímco koňské spřežení uhánělo po úzké křivolaké cestě.

Byla už téměř tma, a Jane se tedy ani nepokoušela využít jedné ze svých posledních možností pokochat se ubíhající krajinou této nádherné části Anglie. Jak ráda by to tu viděla na konci jara a začátkem léta, když bylo všechno v rozpuku! Jak jen by si přála, aby její návštěva u Knightleyových nemusela být tak krátká! Elizabeth s Richardem ji přímo zahrnovali svou přízní a pozorností a jí se od nich vůbec nechtělo. Zároveň si však uvědomovala, co je její povinnost. Slib je slib, a ona byla zvyklá držet slovo, takže jí nezbývalo, než se pozítří vypravit do Bathu za lady Templehurstovou.

Mrzelo ji, že svůj předposlední večer v Hampshiru nemůže strávit ve společnosti svých drahých hostitelů, ale nedalo se nic dělat. Elizabeth onemocněla lehkou chřipkou a poslední dva dny téměř nevycházela ze svého pokoje, aby nikoho nenakazila. Všechny děti se zdály být naštěstí v pořádku, ale chudák Richard na tom byl bohužel podstatně hůř.

To ráno se probudil s pálením v krku a s příšernou bolestí hlavy. Vzhledem k tomu, že to byl rozený džentlmen, trval však na tom, že ji na ten ples Pentecostových v každém případě doprovodí, ale ona o tom pochopitelně nechtěla ani slyšet. Rozhodně bylo nejrozumnější, aby dnes zůstal doma u krbu. Kromě toho

nebylo vůbec třeba, aby ji doprovázel. S kočím, jenž zkušeně řídil koňské spřežení, s podkoním, jenž ji obvykle doprovázel na jejích pravidelných projížďkách po okolí a který teď seděl na kozlíku vedle kočího, a s její komornou, jež jí dělala společnost, byla zajisté v naprostém bezpečí.

„Kdy přesně zamýšlíte vyrazit do Bathu, má paní?“ otázala se Latimera, a přerušila tím ticho, které provázelo celou jejich dosavadní cestu.

„Zjedнала jsem dostavník na pozítří ráno. Ráda bych dorazila do Bathu brzo odpoledne.“

Ačkoliv si Jane nebyla vůbec jistá, jestli si Latimeru ponechá ve svých službách, v žádném případě nechtěla, aby svým odměřeným chováním znepríjemnila komorné těch několik následujících týdnů, po kterých se s ní dost možná rozloučí. Proto se přívětivě zeptala: „Těšíš se na druhou část naší cesty, Latimero?“

„Ano, má paní, těším,“ odvětila komorná a poprvé za dlouhou dobu tak projevila aspoň špetku zájmu o to, co se kolem ní děje.

Jak měla Jane později ke své újmě poznat, tohle v ní mělo probudit podezření, jenže ona se teď nad tím vzácným náznakem služčiny zaujetí nikterak nepozastavila a pouze bezstarostně poznamenala: „Doufám, že ses během naší krátké návštěvy v Hampshiru příliš nenudila?“

„Vůbec ne, má paní. Vždycky se našlo něco, čím jsem se zabavila.“ Latimera zamyšleně pohlédla na dceru hraběte z Eastbury, jež seděla naproti ní, a v jejích hezkých temných očích se na okamžik objevil jakýsi zvláštní smutek. „Nikdo by vás nemohl nařknout z toho,

že jste příliš náročná paní, a já jsem si proto mohla dopřát i několik vycházek po okolí. Musím se ale přiznat, že vyhlídka na změnu mě více než těší.“

V tu chvíli právě dojeli na konec řady kočárů, které postupně předjížděly před impozantní vchod usedlosti Pentecostových, kde z nich vystupovali urození návštěvníci plesu. Když pak později vstoupily do prostorné haly domu, Jane okamžitě zamířila do velkého salonu, kde se konal ples, zatímco Latimera se připojila k ostatním komorným, jež byly v horním pokoji, kde většinou pouze marnily čas planým tlacháním a jen tu a tam byla některá z nich odvolána svou paní, aby jí vyspravila nějakou tu trhlinu na její drahé večerní róbě.

Když se Jane přiblížila ke vchodu do velkého salonu, její zrak padl na Perryho, stojícího u dveří po boku své matky. Na sobě měl dlouhý černý frak a tmavé saténové kalhoty a za daných okolností se zdál být až pozoruhodně klidný. Stejně jako jeho otec, ani on se příliš nevyžíval v rušných společenských událostech a rozhodně neměl příliš zkušeností ve společenské konverzaci; proto byla Jane velmi mile překvapena, když uviděla, jak se mu podařilo rozveselit jakousi mladou dámu, jež stála na začátku malého hloučku hostů, kteří tam čekali, aby se mohli pozdravit se svými hostiteli.

„Vidím, že si dnes vedeš velmi dobře,“ prohodila, když se konečně dostala na řadu.

„Ani bych neřekl, Janie,“ odvětil s hřejivým úsměvem na rtech, čímž okamžitě rozptýlil její obavu, že se na ni bude hněvat za to, co mu řekla při jejich posledním setkání. „Původně jsem si myslel, že tu místo

mě bude strýc Willoughby, ale matka mě nakonec přinutila, abych se ujal své povinnosti.“

„Obávám se, Perry, že jsem to z velké části zavinila já,“ přiznala Jane a odvedla si ho kousek stranou, aby je neslyšela jeho matka. „Jestli si nedám velký pozor, tak se ze mě nejspíš stane obávaná pletichářka. Ale tentokrát jsem prostě nemohla snést pomyšlení, že by tě sir Willoughby měl vytlačit z tvého místa.“

„Ach tak, takže to jsi ty, komu mám za tohle všechno poděkovat?“ Jeho naoko přísný pohled ji však ani na okamžik neoklamal. „Musím si pak s tebou o něčem důležitém promluvit, Janie. A nezapomeň si pro mě schovat nějaký ten tanec.“

Bylo to báječné vidět svého přítele z dětství, jak se dokázal vypořádat se svou povinností – možná ne přímo skvěle, ale rozhodně dostatečně –, i když to pro něj musel být úplný očistec. A s touhle myšlenkou Jane vstoupila do rozlehlého salonu, který už teď byl plný lidí, jež nepochybně představovali smetanu hampshirské společnosti. Nedalo se předpokládat, že by se Perryho povaha v budoucnu nějak zásadně změnila, a Jane si ani nebyla jistá, jestli by si takovou výraznou změnu vůbec přála. Přesto však nebylo pochyb, že mu ze srdce spadl obrovský kámen, a ona za to bude navždy vděčná jistému doktorovi, který se o to zasloužil.

Stejného názoru byla i slečna Dilbeyová, která ji už chvíli vyhlížela, a teď se k ní rychle propletla houfem elegantně oděných, klábosících hostů.

„I když se mu po rozhovoru s doktorem Carringtonem značně ulevilo,“ poznamenala Henrietta, když usedly na

dvě volné židle u zdi, „přesto se rozhodl navštívit toho specialistu v Londýně, až tam za pár týdnů pojede.“

To zní velmi zajímavě! blesklo Jane hlavou. Jaký byl asi Perryho skutečný důvod k návštěvě hlavního města? Opravdu ho tolik zajímal názor toho druhého lékaře, anebo chtěl spíš zůstat nablízku své dobré přítelkyni, slečně Dilbeyové? Jaká škoda, pomyslela si Jane, že se rozhodla toto jaro Londýn vynechat. Mohlo by to být nanejvýš zajímavé sledovat, jak se to mezi těmi dvěma vyvíjí, teď, když už jim Perryho domnělé potíže nestály v cestě.

Přeměřila si Hettu letmým pohledem. Stále ještě držela smutek, takže měla na sobě tytéž tmavě hnědé šaty posázené perlami, ve kterých ji viděla i minulý týden na večírku Caroliny Westbridgeové. Ty šaty jí sice velmi slušely, ale Jane přesto upřímně doufala, že Hetta nezdědila po své matce její zatvrzelou hrdost a že dovolí svému laskavému strýci, aby jí do Londýna koupil něco nového. Její strýc nebyl rozhodně žádný chud'as a bylo by hezké vidět Hettu oblečenou v nějakých veselejších barvách, až jí období smutku skončí.

„A jak přijala tu změnu v Perryho chování vdova Pentecostová? Ví vůbec o tom, že se její syn chystá do Londýna?“

„Ach ano. Perry jí to řekl, ale neprozradil jí, proč tam jede.“ Hettě se v očích objevil rozpustilý úsměv. „Nebyla zrovna nadšená z Perryho návštěvy u doktora Carringtona. A ani Perry neměl moc velkou radost, že se jí to podařilo zjistit, ale aspoň pak trval na tom, aby poslali jeho novému osobnímu lékaři opožděnou

pozvánku na ples, což, jak si jistě dokážeš představit, se jeho drahé mamá ani trochu nezamlouvalo.“

Jane mírně pokrčila útlými rameny, jako by ji to příliš nezaujalo. „Tak to by teď měla být nanejvýš spokojená, že to pozvání odmítla.“

„Ale on ho neodmítl!“

Jane se nepokoušela zastřít své ohromení a hned se zvědavě rozhlédla po místnosti v marné snaze vypátrat Tomovu urostlou postavu. „Ale vždyť přece říkal, že pojede do Wiltshiru.“

„Ať už je to jakkoliv, je prostě tady. Přišel sem s paní Carolinou Westbridgeovou. A já mám pocit, že jsem ho právě před chvilkou zahlédla, jak ji doprovází do karetního salonku.“

Jane v ten okamžik zalila ohromná radost. Jejich loučení po tom příjemném večeru u Knightleyových bylo příliš chvatné a trochu formální, vzhledem k tomu, jaké se mezi nimi nakonec vytvořilo silné přátelské pouto po jejich úvodní vzájemné odměřenosti. Tom sice několik dní po tom přijel ke Knightleyovým, aby vyšetřil Elizabeth, ale Jane byla v tu dobu zrovna na projížďce, takže se s ním minula, což jí způsobilo mnohem větší zklamání, než si sama troufala přiznat.

Vysoká postava muže, jež se před ní náhle vynořila, měla na svědomí to, že se jí prudce rozbušilo srdce. Její radost však vzápětí vystřídalo značné zklamání, které ji vrátilo zpět na zem, když záhy zjistila, že ten muž není nikdo jiný než Simon Fairfax.

„Dobrý večer, má vzácná lady Jane. Prokážete mi tu čest a dovolíte mi, abych vás provedl při téhle sérii venkovských tanců?“

Jaké uhlazené vystupování! Jakou přemírou šarmu tenhle vysoký blondatý Adonis oplýval! Určitě jí teď záviděla většina žen v sále. Jakto že tedy – uvažovala Jane, když položila prsty na neposkvrněný rukáv jeho elegantního fraku a dovolila mu, aby ji odvedl na taneční parket – v ní on ani žádný jiný z okouzlujících mladíků, kteří se kolem ní neustále točili, nedokázal probudit ono nádherné rozechvění? A jakto že raději dávala přednost jistému džentlmenovi, jehož způsoby nebyly pokaždé právě nejvybranější a jehož pichlavé poznámky se jen zřídkakdy setkávaly s pochopením?

„Pokud vím, chystáte se brzo opustit Hampshire, má paní,“ poznamenal Simon, když spustila hudba a oni začali tančit. „Jaká škoda!“

Vůbec ji nepřekvapovalo, že o tom věděl. „Ano, pozítří odjíždím,“ stačila odvětit dřív, než se od sebe na okamžik vzdálili.

„Máte prý namířeno do Bathu, je to pravda?“

Tak tohle jí naopak přišlo dost divné – jak mohl tak přesně znát její plány? Potom se však rozpomněla, že prozradila svůj úmysl lady Pentecostové, když u ní tehdy byla na návštěvě. A upovídaná vdova se o tom zřejmě zmínila svému drahému hostu. Jak jinak by se o tom Simon Fairfax mohl dozvědět?

„Ano, mám v úmyslu navštívit svou tetu, lady Templehurstovou, a do Kentu se zřejmě vrátím až někdy v dubnu.“

„Znamená to snad, že nás v nadcházející sezóně hodláte připravit o svou vzácnou přítomnost, má paní?“

„Ještě nevím, co přesně podniknu, ale Londýn toto jaro zřejmě nenavštívím.“

„Všichni mladí džentlmeni budou vaší nepřítomností hluboce zarmoucení. Byla jste tím nejzářivějším světlem posledních tří sezón.“

To mé peníze byly tou třpytivou vábničkou, opáčila Jane v duchu. Ne, muži, jako byl Simon Fairfax, ji v žádné případě nemohli přelstít. Jak jen byli povrchní! Jak fádni byla jejich zdvořilá, ale prázdná slova! Raději by snášela přezíravý pohled doktora Carringtona i s jeho provokativními poznámkami, než právě tohle. Ano, občas dokázal být velmi nezdvořilý a uštěpačný, ale aspoň se před ní nijak nepřetvařoval!

Hudba konečně dohrála a Jane se s povděkem nechala odvést zpět ke své židli. Její úleva však netrvala dlouho. Od té doby se totiž téměř nehnula z parketu, kam ji zval jeden mladík za druhým. Všichni tito elegantně oděni džentlmeni s uhlazeným chováním, jež byli velmi zběhlí ve zdvořilé, ale nudné konverzaci, nijak nešetřili lichotkami na její adresu, které by ostatním mladým dívkám jistě vehnaly ruměnec do tváří. Ona však takových prázdných poklon slyšela už tolik, že na ni nikterak nepůsobily. Jediný z mužů, který ji ten večer svými řečmi nenudil, byl Perry. Ten totiž neměl ve zvyku prázdně tlachat, a navíc se ukázalo, že je skvělý tanečník.

Poté, co ji odvedl z parketu, vyzval k tanci Hettu, a Jane s potěšením zaslechla, že Hetta aspoň tuhle nabídku přijala. Vyprovázela je pak svým spokojeným pohledem, dokud jí nepadla do oka rozložitá postava jejich hostitelky, která stála na opačném konci místnosti, poblíž vysokého francouzského okna. Lady Pentecostová byla zjevně zabrána do živého rozhovoru s jakousi podezřele vyhlížející postarší matronou, jež si s vdovou očividně

náramně rozuměla. Neustále si mezi sebou cosi tajuplně špitaly, zatímco nespouštěly oči z tanečního parketu. Těžko se však dalo odhadnout, kdo byl právě obětí jejich nepochybně škodolibých poznámek.

Jane mohla jenom doufat, že to nebyl Perry nebo Hetta. Zároveň také doufala, že Perry, díky svému nově nalezenému sebevědomí, neprovedl nějakou hloupost. Bylo by lépe, kdyby aspoň nějaký čas udržel své stále se prohlubující přátelství s Hettou v tajnosti. Jane sice nepochybovala, že slečna Dilbeyová by se dokázala vdově postavit, zároveň však nepodceňovala ani lady Pentecostovou. Perryho drahá mamá byla nepochybně schopná celou situaci zkomplikovat, a jistě by neváhala Hettě řádně znepříjemnit život, kdyby měla sebenepatrnější podezření, že slečna Dilbeyová, neteř člověka, kterého zajisté považovala za bezvýznamného venkovského zemana, by se jednoho dne mohla stát její nástupkyní.

„Pročpak se tváříte tak ustaraně?“ překvapil ji hluboký hlas, který se jí nečekaně ozval za zády, až sebou mírně trhla.

„Vy máte ale nápady, doktore Carringtone, takhle se ke mně připlížit!“ odsekla naoko rozhněvaně, čímž se jí podařilo úspěšně zamaskovat radost z toho, že ho opět vidí. Rázem se tím rozptýlilo i její narůstající podezření, že se jí snaží vyhybat – tak, jak to dělal na večíрку Caroliny Westbridgeové – a celý večer hodlá strávit v karetním salonku.

Aniž by čekal na její svolení, usedl na volnou židli vedle ní, aby ji vzápětí překvapil otázkou: „Je to snad

proto, že se obáváte, aby jistá dvojice bláhově nevyzradila své city?“

Dobrý bože, ten je ale mazaný! pomyslela si Jane a i přes své původní odhodlání se teď neubránila úsměvu. Jeho absolutní neochota jakkoliv se přetvářovat byla tolik příjemná – obzvlášť po všech těch otřepaných frázích a falešných lichotkách, které si musela od svého příchodu vyslechnout.

„Ano,“ přiznala se stejnou otevřeností. „Musím se však přiznat, že mě dost překvapuje, že se vám s tím Perry svěřil.“

„S ničím takovým se mi nesvěřil,“ odvětil Tom. „Ale dost často jsem je vídal spolu během svých návštěv u statkáře Dilbeyho. Člověk by musel být slepý, aby si nevšiml jejich vzkvétajícího přátelství.“

„Ano, myslím, že zatím jde opravdu jenom o přátelství,“ přitakala Jane. „Ale dávám tomu velké naděje, pokud se do toho ovšem nezamíchá jistá nepříjemná osoba, aby jim to překazila.“

Tom věnoval letmý pohled vdově Pentecostové, aby se vzápětí zahleděl na daleko příjemnější tvář vedle sebe, již zdobil drobný aristokratický nos a mírně zaoblená brada a která teď jevila známky jisté nelibosti. Náhle se mu z nepochopitelného důvodu sevřelo hrdlo. Jakto že ho tahle trochu domýšlivá slečinka dokázala pokaždé takhle vyvést z míry?

„Ano, také si myslím, že ta čarodějnice znamená jistý důvod k obavě,“ poznamenal bez okolků a s úsilím pak potlačil své neposlušné pocity. „Mě však spíše znepokojuje to, že tu nikde nevidím Richarda.“ Věnoval

jí pronikavý pohled, v němž se zračila zjevná nelibost. „Neznamená to snad, že jste sem přijela úplně sama?“

„Ne, doprovodila mě má komorná.“

„No jistě! Jak jsem jen mohl být tak zabeďněný! Panská komorná – to je ta nejzaručenější ochrana proti útočníkům a zlodějům!“ Obrátil oči v sloup. „Ta by vám tak byla platná. Nechápu, co to Richarda potrefilo, že vás nechal jet takhle samotnou.“

„Chtěl mě doprovodit, ale já mu to nedovolila,“ prohlásila Jane na obranu džentlmena, kterého si tolik vážila. „Chudáček Richard, cítil se dnes opravdu mizerně. Chytil totiž od Elizabeth tu chřipku. A kromě toho bych řekla, že ozbrojený kočí a podkoní jsou snad dostatečnou zárukou mého bezpečí.“

To vysvětlení však Torna nijak neuspokojilo a nijak neslevil ani ze svého výhrůžného tónu. „Máte velké štěstí, že vám do toho nemůžu mluvit, protože já bych vám to nesmyslné potulování po okolí bez patřičného doprovodu rychle zatrhł. I tak už je ale nejvyšší čas, aby vám konečně někdo přistřił křídla.“

Jane napadlo, že ještě před pár dny by ji tenhle jeho panovačný tón nejspíš rádně nadzdvihł. Teď v ní však trochu nečekaně probudil hřejivý pocit spokojenosti. Očividně mu na ní záleželo, jinak by se přece tolik nezajímal o její bezpečnost.

„Řekněte mi, doktore Carringtone, to jste mě vyhledal jenom proto, abyste mě peskoval? Pokud ano, pak bude nejlépe, když se vrátíte zpět ke svým kartám,“ doporučila mu zostra, a on by málem jejímu předstíranému hněvu uvěřil, kdyby jeho pozorný pohled nezachytil mírné cuknutí v jednom z koutků jejích pŕvabných úst.

„Ani nápad, vy jedna uličnice,“ odvětil něžně, čímž otupil ostří toho nelichotivého oslovení. „Vyhledal jsem vás proto, abych vás mohl požádat o tanec. A pokud se nepletu, tak právě začínají hrát waltz.“

Jane se neubránila úsměvu, když už ji zvolna vedl k parketu. Ani na okamžik si zřejmě nepřipustil, že by u ní tenhle tanec mohl mít někdo zamluvený. Ačkoliv byl nanejvýš znepokojen tím, že si dovolila přijet bez řádného doprovodu, všechna ostatní společenská pravidla pro chování mladých nezadaných dívek zřejmě považoval za naprosto směšná a zbytečná.

Jaký to je záhadný muž! pomyslela si v duchu a věnovala mu kradmý pohled zpod svých dlouhých hustých řas, když se s ní začal obratně otáčet po parketu. Nemohla se rozpomenout na žádného jiného muže z okruhu svých známých, který by na ni měl takový vliv. V okamžiku ji dokázal nesnesitelně rozčilit, a vzápětí ji přivést k naprosté spokojenosti. Nedalo se popřít, že jeho chování bylo občas prostě příšerné, ale právě to ji, snad trochu nepochopitelně, k němu přitahovalo. Koneckonců, co jiného by ji na něm asi tak mohlo zaujmout? přesvědčovala se v duchu a zoufale se přitom snažila nemyslet na něžný dotek jeho ruky, jež nyní zlehka spočívala na jejím pase.

Nedalo se popřít, že to byl velmi pohledný muž, jehož urostlá postava se dnes rýsovala pod stejným oblekem, jaký měl na sobě i minulý týden na večírku u Caroliny Westbridgeové. Jane však vytušila, že vzhled pro něj nebyl nikdy příliš důležitý. Na krku měl uvázanou jednoduchou kravatu, jeho bezvadně naškrobená košile už nebyla nejnovější a obyčejné světlé sako by každý,

kdo měl jen trochu cit pro módu, nejspíš označil za bezvýrazné. Na jeho oblečení nebylo vskutku nic výjimečného, jí se však jeho střízlivá elegance líbila mnohem víc než okázalý styl oblékání, jaký byl tolik oblíbený mezi mladíky z lepších rodin.

Ano, je to ten nejpřitažlivější muž, jakého jsem kdy potkala, uvědomila si náhle. A proto nedokázala pochopit, že je ve třiceti letech dosud svobodný.

Náhle ji napadlo, proč tomu tak je, a stěží přitom potlačila úsměv, jenž se jí dral na rty. Jakkoliv byl doktor Carrington z vnějšku přitažlivý, jeho přímočará povaha zřejmě dokázala většinu útlocitnějších dívek spolehlivě odradit. Jane však pochybovala, že tohle byl hlavní důvod, proč se dosud neoženil. Ne, nejspíš byl natolik zabraný do své práce, že neměl čas zaobírat se myšlenkami na manželství.

Jane by jistě velmi překvapilo, kdyby jen tušila, jak často doktor Carrington poslední dobou o manželství uvažoval, a ještě větším překvapením by pro ni bylo, kdyby se dozvěděla, že si jako svou ženu představoval právě ji.

Tom rozhodně nemohl popřít, že ženy dosud hrály v jeho životě pramalou roli. Své sobectví viděl především v tom, že je využíval pouze k ukojení svého chťíce, a vždycky si dával dobrý pozor, aby jeho tělesná žádost nepřerostla v něco hlubšího. Pouze Elizabeth a její laskavá babička, která mu v mládí hodně pomohla, si dokázaly vydobýt místo v jeho srdci. Snad proto nabył dojmu, že je vůči jakémukoliv hlubšímu citu odolný, a to mu vydrželo až do onoho osudného večera před třemi

týdny, kdy si vzal do hlavy, že navštíví večírek svých dobrých přátel, Elizabeth a Richarda Knightleyových.

Od začátku se sice snažil sám sebe přesvědčit, že ho na lady Jane Beresfordové přitahuje právě to, že se v mnohém podobá jeho drahé přítelkyni Elizabeth, ale dlouho mu to přesvědčení nevydrželo. Čím déle ji znal, tím více ho ta mladá aristokratka, v níž navzdory všem rozdílům viděl spřízněnou duši, přitahovala, a to rozhodně něčím hlubším než pouhým přátelstvím...

Opět ucítil ten svíravý pocit okolo žaludku. Proboha! Tolik se snažil zadusit tu narůstající touhu být s ní. Nemělo smysl si namlouvat, že oni dva by mohli být někdy spolu. Jak také, když každý z nich žil v úplně jiném světě? Tom si uvědomoval, že čím dříve se jejich cesty rozejdou, tím lépe pro ně pro oba, přesto však nemohl odjet do Wiltshireu, aniž by jí dal sbohem.

Pouhé pomyšlení na to, že ji v dohledné budoucnosti nejspíš neuvidí, mělo neblahý vliv na jeho soustředění, takže téměř vypadl z rytmu. „Omluvte, prosím, mou nešikovnost,“ řekl poté, co jí málem šlápl na střevíc. „Moc často netančím, takže jsem vyšel ze cviku.“

„Naopak, pane, tančíte skvěle,“ opáčila s úlevou, že konečně promluvil. Už se totiž začínala strachovat, že hodlá celou dobu zarytě mlčet. „Vím, že se podobným příležitostí, kde byste si mohl dopřát trochu tance, obvykle vyhýbáte, a proto by mě zajímalo, co vás dnes přimělo k tomu, aby jste přišel. Jasně si totiž vzpomínám, jak jste říkal, že touto dobou už chcete být ve Wiltshireu.“

Chvilku váhal s odpovědí, a pak odvětil: „Má vzácná paní, copak jste si opravdu myslela, že si nechám ujít

pohled na naši milou hostitelku, až mě tu uvidí? Od začátku mi bylo nad slunce jasné, že její opožděné pozvání není moc upřímné.“

Jane jeho doznání k té malé zlomyslnosti nadmíru pobavilo a její veselý smích přilákal pozornost několika okolních párů. „Doufám, že jste nebyl zklamán.“

„Právě naopak. Na její nevěřicný výraz a bezmocný vtek v očích hned tak nezapomenu. Její útěchou ovšem bylo, že kdyby se jí ta neupřímná slova na uvítanou vzpříčila v hrdle, pak měla po ruce právě takového člověka, jakého by v tu chvíli nejvíce potřebovala.“

Byl prostě nenapravitelný a Jane nevycházela z dobré nálady, když pak ještě utrousil nejednu trefnou poznámku na adresu několika vlivných lidí v sále, které zjevně nechoval v přílišné úctě, až si náhle s lítostí uvědomila, že jejich tanec je u konce.

A když ji pak usadil na její místo vedle Hetty, najednou pocítila nemalé zklamání, že ji nepožádal o další tanec. Hleděla za ním, jak kráčí na opačný konec sálu, a její zklamání se náhle změnilo v úplně jiný, temný pocit – který poprvé zakusila docela nedávno –, když zahlédla, jak si vede na taneční parket jakousi velmi hezkou dívku v nádherných šatech.

Vůbec nechápala, jak ji to, že tančí s jinou, mohlo tolik vyvést z míry, proto raději využila příležitosti, kdy byla Hetta zabrána do rozhovoru se svými dvěma sousedkami, a v tichosti se vytratila. Chtěla být na chvílku sama, pokusit se, pokud to bylo vůbec možné, porozumět té náhlé žárlivosti, která se v ní tak prudce rozhořela. Proto nenápadně vyklouzla ven jedním z

francouzských oken, které bylo mírně pootevřené kvůli horku, jež sálalo z hořících svící.

Její hedvábný přehoz ji sice příliš neochránil před chladem březnového večera, ale na tom nesešlo. Chvatně přešla přes vyhlazenou terasu ke kamennému schodišti, po němž pak sestoupila do zahrady. Několik luceren osvětlovalo pěšinu poblíž domu pro ty hosty, kteří by si snad chtěli dopřát trochu čerstvého vzduchu, ale nikomu se zjevně nechtělo opouštět pohodlí příjemně vytopeného sálu.

Ušla sotva pár metrů po pěšině vedoucí do zahrady, když kousek před sebou zaslechla jakési kroky. Okamžitě se ukryla za statný strom, který rostl u cesty. Zatím se jí vůbec nedařilo rozmotat tu nepřehlednou zmrštinu svých protichůdných myšlenek, které jí teď vířily hlavou, a rozhodně se nehodlala nechat připravit o svou samotu, dokud si v tom neudělá aspoň trochu jasno. Proto trpělivě čekala ukrytá za stromem, dokud ten člověk neprojde po cestě kolem ní. K jejímu nemalému překvapení se však nikdo neobjevil.

Vtom však zaslechla jakýsi podivný šramot vpravo za sebou a vzápětí kdosi naléhavě zašeptal: „Určitě to najdeš?“

Ten hlas patřil rozhodně nějakému muži, zatímco to tiché *ano*, jež následovalo, vyslovila nepochybně žena, jejíž hlas byl Jane jaksi povědomý.

„Tak to máme skoro v suchu, lásko. Chce to ještě chvilku trpělivosti, a pak už budeme konečně spolu. Všechny naše strasti budou brzy za námi. Příští týden už budeme v bezpečí za průplavem, a budeme si moct plnými doušky užívat Paříže i všech jejích radovánek.“

Pane na nebi! Zdálo se, že se nechtěně připletla do schůzky dvou milenců, kteří navíc možná plánovali útěk. Její vlastní starosti na okamžik ustoupily stranou, a i když se cítila velmi provinile, neodvažovala se pohnout, aby ten nešťastný pár nevyrušila. Ti dva si pak mezi sebou chvilku cosi špitali, a jejich šepot vzápětí vystřídal tiché šustění šatů a slastné vzdechy, jež se začaly vznášet v temné jarní noci.

Jane, přestože byla vychována velmi přísně, nebyla zdaleka tak naivní, aby neměla potuchy, co se kousek od ní právě odehrává. Ten džentlmen, jenž zjevně nedokázal ovládnout svou touhu, se rozhodl využít příležitosti, kterou mu skýtal toto zdánlivě opuštěné místo, a ta žena ho navíc povzbuzovala svůdnými slovy, jimiž ještě rozdmýchávala jeho vášně.

Jane byla rudá rozpaky a nesnesla by to ponížení, kdyby ji teď odhalili, proto využila příležitosti, a zatímco se milenci vášnivě zaobírali jeden druhým, ona se po špičkách odkradla pryč. Došla až téměř k domu, když vtom se její naděje v nepozorovaný návrat rázem rozplynula díky vysoké postavě muže, jež se tyčila na terase.

Chvilku ho jen strnule pozorovala, dokud se jí nevrátila aspoň špetka duchapřítomnosti, načež zvolna vykročila ke schodům. „Jakže, vy, doktore Carrington? Co tu proboha děláte?“

„Na totéž bych se mohl zeptat já vás.“ Na okamžik se pozorně zahleděl do zšeřelé zahrady za jejími zády, aby jí pak pohlédl zpříma do očí. „Je vám něco? Vypadáte jako byste celá hořela.“

Čert aby ho vzal! Nikdy mu nic neuniklo! „To je pravda, bylo mi trochu horko,“ odvětila pohotově, a tím rázem obrátila setrvávající důkaz svých hlubokých rozpaků ve svůj prospěch. „Proto jsem se šla nadechnout čerstvého vzduchu.“

„To jste se šla nadechnout pěkně daleko,“ opáčil Tom, který si ji teď měřil pohledem rozhněvaného opatrovníka. „Tyhle vaše sklony k osamoceným toulkám po okolí vám měl někdo už dávno vyhnat z hlavy.“

„A co by se mi asi tak mohlo přihodit při krátké procházce po zahradě?“

Její bezstarostná odpověď by většinu lidí nejspíš uspokojila, ale on nečekaně uchopil její bradu do svých něžných prstů a upřeně se jí zahleděl do očí. „Nejsem si jistý... Ale něco určitě...“

Najednou jí bylo jedno, jestli je ten zamilovaný pár dosud v zahradě a jestli je teď odtamtud sleduje. Dokázala vnímat pouze jeho, ostražitý, ale zároveň hřejivý pohled jeho šedých očí ji držel v šachu stejně spolehlivě jako pevný stisk jeho prstů na její bradě. Sledovala ho se zjihlým výrazem v očích, zatímco jeho pohled se zvolna přesunul k jejím rtům. Zavřela oči v dychtivém očekávání toho, co muselo přijít, ale osud nakonec rozhodl, že jí nebude přáno ty nádherně tvarované, smyslné rty okusit. Prosklené dveře se totiž náhle otevřely a na terasu vstoupila Hetta, právě včas, aby zahlédla, jak se ti dva od sebe chvatně odtáhli, jako párek provinilých milenců.

„Tak přece jste ji našel, doktore Carringtone. Myslela jsem si, že bude venku.“

„A proč jste mě vlastně hledal?“ zeptala se Jane s klidem, jaký ji samotnou překvapil.

„Chtěl jsem vás doprovodit ke stolu, bude se podávat večere,“ odvětil se stejným klidem, jaký předtím zazněl i v jejím hlase, „a také jsem vás chtěl požádat, abyste si se mnou ještě zatančila...“

„Zrovna začínají hrát,“ prohodila Hetta a vzápětí zmizela uvnitř.

Tom si její mlčení nepochybně vyložil jako souhlas. A Jane to tentokrát ani nevadilo, protože se v tu chvíli zaobírala úplně jinými myšlenkami. Teprve teď jí totiž došlo, jak lehkomyslně se předtím zachovala.

Nedokázala pochopit, co ji to jenom popadlo. Rozhodně to nebylo poprvé, co se takhle ocitla s nějakým mužem o samotě. Během uplynulých tří sezón se sem tam nechtěně dostala do podobné kompromitující situace díky nějakému tomu přespříliš dychtivému mladíkovi, který se ji pokoušel podřídít své mužné vášni. K uhašení jeho žáru však většinou postačil jediný ledový pohled, a pokud to nezabralo, nikdy se nerozpakovala uštědřit dobře mířený políček nebo kopanec, takže její počestnost zůstala celou tu dobu bez poskvrnky.

Tentokrát to však cítila úplně jinak. Byl to ten nejzvláštnější pocit, jaký kdy zakusila, směsice touhy a strachu, a ona si musela přiznat, že její pečlivě střežená cudnost se mohla snadno ocitnout ve vážném nebezpečí, kdyby se to setkání s doktorem Carringtonem odehrálo na nějakém odlehlejšími místě. Ani na okamžik ji totiž nenapadlo, že by ho měla zastavit, právě naopak, chtěla, aby pokračoval... Přála si cítit jeho silné paže kolem svého pasu, toužila okusit jeho plné mužné rty. A

spokojila by se vůbec s jedním objetím, nebo by se ho, jako ta žena v zahradě, snažila přimět k dalším intimnostem?

Ze všech sil se snažila ovládnout své rozbouřené pocity, a doktor Carrington, ať už o tom věděl, nebo nevěděl, jí v tom hodně pomáhal tím, že se od té chvíle choval jako dokonalý džentlmen.

Během tance stále udržoval společenskou konverzaci, a když pak společně usedli vedle Perryho a Hetty k prostřenému stolu, jeho zábavné vyprávění přimělo dokonce i Perryho, který ten večer vypadal neobvykle uvolněně, aby se zapojil do hovoru.

Tom se od ní po celý zbytek večera ani nehnul, což určitě neuniklo pozornosti nejednoho z přítomných, a zašel dokonce tak daleko, že ji při odjezdu doprovodil až k Richardovu kočáru.

Možná se jí to jenom zdálo, ale připadalo jí, jako by se mu mírně třáslы ruce, když se natáhl pro kožešinový přehoz, kterým jí pak přikryl kolena. A jeho příjemně hluboký hlas se zachvěl zcela určitě, když jí přál šťastnou cestu do Bathu a zároveň vyslovil svou naději, že se snad ještě někdy setkají, při některé z jejích dalších návštěv u Knightleyových.

Zjevně však nechtěl jejich loučení příliš protahovat, takže jí ani nedal příležitost, aby mu na to odpověděla. A když pak prudce zabouchl dveře kočáru a vyrazil zpět k domu, zachvátil ji tak bezútěšný smutek, že byla tentokrát vděčná za služčinu málomluvnost. Náhle si totiž uvědomila, že by ze svého dojetím sevřeného hrdla nedokázala vypravit ani hlásku.

OSMÁ KAPITOLA

Obecně se mínilo, že cestování povznáší ducha. Jane však vůbec nešlo na rozum, jak by ji tato cesta do Bathu, z níž už od rána urazili značnou část, mohla jakkoliv povzbudit na duchu. Naopak, čím více se vzdalovali od Hampshiru a Knightleyových, tím větší byl její smutek. Dokonce ani výtečný oběd, na který se před chvilkou zastavili v jednom zájezdním hostinci, jí nedokázal spravit náladu. Jednoduše z toho nebylo úniku. Takle její skleslost prostě neměla obdoby.

Téměř měsíc si mohla dělat, co se jí zachtělo. Její pobyt u Knightleyových byl jako opojný doušek svobody po letech strávených v žaláři. Elizabeth s Richardem dělali všechno pro to, aby se u nich cítila jako doma; stejnou starost sice nemohla upřít ani svými sestrám, když k nim občas zavítala na návštěvu, jenže Knightleyovi se o ni dokázali skvěle postarat, aniž by ji přitom omezovali přehnanou starostlivostí. Mohl se jí tedy někdo divit, že tak nerada opouštěla ono místo, na němž snad poprvé zakusila ten opojný pocit svobody?

Přes stále tíživější závoj sklíčenosti, který ji obestíral, k ní náhle proniklo tiché zaúpení. Překvapeně pohlédla na svou komornou. „Co se děje, Latimero? Není ti dobře?“

„Je mi tak trochu divně, má paní,“ odvětila služebná. „Nejspíš jsem něco snědla.“

Obědvaly spolu v útulné jídelně zájezdního hostince a Jane rozhodně nepociťovala sebemenší známky nevolnosti.

„To se mi nějak nezdá. Obě jsme přece jedly totéž, a mně vůbec nic není.“

„Ale já měla navíc ten masový koláč, má paní,“ připomněla jí komorná.

Jane s narůstajícím znepokojením sledovala, jak Latimera vsunula ruku pod svůj cestovní plášť a opatrně si ji přitiskla na břicho. Její barva se sice zdála být v pořádku, přesto však bylo zřejmé, že jí není zrovna nejlépe.

„Co kdybychom na chvíli zastavili? Pár minut na čerstvém vzduchu by ti určitě prospělo.“

Jako by pro ni byl i sebemenší pohyb nesmírným utrpením, Latimera se zvolna předklonila a nahlédla ven. „Myslím, že vím, kde právě jsme. Když jsem ještě byla ve službách paní Fairfaxové, tak jsme tudy několikrát projížděly. Jednou se nám tu přihodila taková menší nehoda, takže jsme se musely uchýlit do nedalekého hostince – je to kousek od hlavní cesty. Nechci vám být na obtíž, má paní, ale nemohly bychom se tam na chvíli zastavit?“

Jane se ani na okamžik nerozpakovala. Stáhla okénko a zavolala na kočího. Kočár se zastavil a vzápětí se v okénku objevila černovlasá hlava chlapce, který většinu cesty seděl na kozlíku.

„Do Calne je to jenom pár mil, má paní. Možná by bylo lépe, kdybychom jeli přímo tam,“ doporučil, když vyslechl její žádost, aby na příští odbočce sjeli z hlavní cesty a našli hostinec.

„Ach, má paní, obávám se, že to až do Calne nevydržím.“ Latimera si přiložila rozechvělou ruku na spánek. „Začíná mi být trochu mdlo.“

To rozhodlo. Jane si totiž dokázala dost dobře představit, jak je to nepříjemné, být zavřená v kočáře, když se člověku točí hlava a obrací se mu žaludek. Nicméně, když už pak hodnou chvíli ujížděli po úzké a klikaté cestě a jedině, co za celou tu dobu zahlédli, byla jen jakási polorozpadlá stodola, Jane zvolna začala svého ukvapeného rozhodnutí litovat.

„Jseš si jistá, že ten hostinec je právě tady, Latimero?“ otázala se, když se vyklonila z okna v marné snaze zahlédnout to, po čem pátrali. „Zdá se, že všude kolem jsou jen samá pole.“

„Určitě... určitě to tu někde musí být, má paní,“ ujistila ji komorná, když vyhlédla z protějšího okna. „Podívejte! Tamhle je nějaký dům. Možná bychom tam mohli zastavit a zeptat se na cestu.“

Ačkoliv si Jane byla už téměř jistá, že tu žádný hostinec nenajdou, přesto na služčin návrh přistoupila. To opuštěné stavení sice stálo kousek od cesty a kolem dokola je obklopovalo pole, ale před zchátralým přístavkem, jenž stál kousek před domem, bylo dostatek místa na otočení jejich kočáru, a podle kouře vycházejícího z jednoho z komínů se dalo usuzovat, že je někdo doma. Aspoň bychom tu mohli požádat o sklenku vody pro Latimeru, pomyslela si Jane, když vystupovala z kočáru.

Náhle se otevřely dveře, z nichž se vzápětí vynořila jakási starší vyzáblá žena, která jim nadšeně vykročila vstříc. Skoro to vypadalo, jako by je očekávala.

„Zaslechla jsem přijíždět kočár a myslela jsem si, že se vrací náš pán,“ oznámila jim s neupřímným úsměvem na rtech, který v Jane probudil vzpomínku na vdovu Pentecostovou. „Tudy moc lidí nejezdí.“

To není zas tak překvapující, vzhledem k tomu, že ta cesta zřejmě nikam nevede, pomyslela si Jane, když si tu ženu přeměřila zkoumavým pohledem. Podle jejího oděvu se dalo usuzovat, že patřila mezi vyšší služebnictvo, možná to byla dokonce hospodyně. Očividně však nebyla zrovna nejsvědomitější, soudě podle její značně umazané zástěry. A ani dům se při důkladnějším pohledu nejevil jako příliš udržovaný. Nátěr na dveřích a okenicích byl značně oprýskaný a malý dvorek před domem také nevypadal nejlépe. Při pohledu na ten odlehlý statek Jane napadlo, že zdejší pán musel být něco jako poustevník, který navíc nechtěl, nebo nebyl schopen svůj majetek patřičně spravovat.

„Můžete mi říct, jestli je tu poblíž nějaký hostinec, kde bychom si mohly odpočinout? Mé komorné se totiž udělalo nevolno.“

„Nejbližší je pár mil odtud, ale není to zrovna místo pro dámy, jako jste vy, má paní. Je to jen obyčejná hospoda.“ Žena pak nahlédla do kočáru, aby vzápětí zděšeně vykřikla: „Ach, ty chudinko! Pojď, musíš si aspoň na chvíli lehnout. Vypadáš hrozně!“

Jane sice připadalo, že Latimera naopak vypadá až překvapivě zdravě, což dokazovaly její růžové tváře a jiskrný pohled, uvědomovala si však, že zdání občas klame. Navíc její komorná vždycky vynikala svědomitostí, nikdy se na nic nevymlouvala a za celou dobu, co u Beresfordových sloužila, ani jedinkrát

nezanedbala žádnou povinnost. Takže by teď ode mě bylo velmi necitelné, pomyslela si Jane, kdybych jí nedopřála nějaký čas na zotavenou.

Poté, co nakázala kočímu s podkoním, aby otočili kočár a počkali na další rozkazy, vešla Jane do domu, kde už ji v přítomí stísněné předsíně očekával menší podsaditý muž středního věku. Jeho široké mozolnaté dlaně prozrazovaly, že zřejmě nepracoval jenom v domě, ale zastával i spoustu dalších prací, což samo o sobě nebylo nikterak neobvyklé. Co ji však překvapilo, bylo to, že si majitel téhle zchátralé usedlosti mohl dovolit zaměstnávat dva sloužící, když na opravu samotného domu mu zjevně nezbyvaly peníze.

„Paní zavedla slečnu nahoru, aby si odpočala,“ oznámil jí, když za ní zavřel dveře, a hned ji vedl do malého zatuchlého salonku, který vypadal jaksi nepoužívaně, přestože v krbu teď hořel oheň. „Posad'te se a udělejte si pohodlí,“ vybídl ji zdvořile, ale přitom si ji přeměřil pohledem, jenž v ní vyvolal mírně nepříjemný pocit. „Paní tu bude každou chvíli,“ dodal vzápětí, věnoval jí další záhadný pohled a zmizel.

Jane se sotva stačila trochu porozhlédnout po zchátralém pokoji, v němž se právě nacházela, když se opět otevřely dveře a v nich se objevila hospodyně.

„Jak je mé komorně?“

„Pořád jí ještě není moc dobře. Řekla mi, že to má nejspíš z jídla.“

Přešla k oknu a prudce roztáhla zašlé záclony, až se v pokoji zvedl ohromný oblak prachu. „Myslím, že bychom měly něco udělat s vaším kočárem, paní. Poštáci tu sotva můžou jen tak otálet a čekat, až se budete moci

znovu vydat na cestu. Kromě toho, ve stájích není dost místa pro jejich koně, takže by možná bylo nejlepší, kdyby na vás počkali v Calne.

Můj pán tu bude co nevidět. Je to laskavý muž a jistě vás s radostí odveze do města ve svém kočáře, až se vaší komorné trochu uleví.“

„Tím bych se ho opravdu neodvážila obtěžovat –“ pokusila se namítnout Jane.

„S tím si nedělejte starosti!“ přerušila ji hospodyně a na úzkých rtech se jí přitom opět objevil ten nedůvěryhodný úsměv. „Pán vás rád doprovodí, a kdybyste snad kvůli své komorné nemohla pokračovat ve vaší cestě do Bathu, jistě by vám ve městě pomohl sehnat i nějaké to ubytování.“

Jane se v tom domě sice vůbec nechťelo zůstávat, zároveň si však uvědomovala, jak by to od ní bylo sobecké, kdyby tu nechala Latimeru samotnou. Rozhodla se tedy dát své služce nějakou chvíli na zotavenou. Pokud by se však ukázalo, že je to něco vážnějšího, pak by ji tu zřejmě musela přece jen nechat – samozřejmě s dostatečnou hotovostí, aby se, až jí bude lépe, mohla dopravit do Bathu sama.

Náhle ji cosi napadlo a vzápětí upřela na hospodyně podezíravý pohled. „Jak vůbec víte, kam máme namířeno?“

Hospodyně na okamžik zaváhala, ale pak s jistotou odvětila: „Nejspíš mi to řekla vaše služebná, lady Jane.“

Latimera musela být ve výjimečně sdílné náladě, pomyslela si Jane, protože kromě cíle jejich cesty už zřejmě stačila vyzradit i její jméno. Proto si také usmyslela, že bude nejlépe, když se na svou služku zajde

nejdřív podívat, a teprve potom se rozhodne, co udělá dál.

Hospodyně se vůbec nerozpakovala splnit její požadavek a bez námitek ji vyvedla z pokoje. Zamířila k úzkému schodišti, jež bylo pokryto silnou vrstvou prachu, což bylo jen dalším důkazem, že služebná nevykonávala svou práci zrovna nejlépe.

„Tudy, má paní,“ vybídla ji poté, co společně vystoupaly po schodech do patra, a otevřela pak jakési dveře na konci úzké chodby.

Jane si sotva stačila všimnout, že pokoj, do něhož vchází, je naprosto prázdný, když do ní kdosi hrubě strčil, až málem upadla. A dříve, než se stačila vzpamatovat, tak ji zezadu někdo pevně uchopil kolem ramen a nějaká menší ruka jí z hlavy strhla klobouk. Téměř současně jí přes ústa uvázali šátek, takže úspěšně zadusili zděšený výkřik, jenž se jí dral z hrdla, hrubě ji spoutali, aniž by brali jakékoliv ohledy na jemnou kůži jejích zápěstí a kotníků, a své dílo pak završili tím, že ji hodili na postel.

Rychlost, s jakou se to všechno seběhlo, jí doslova vyrazila dech. Když se pak konečně trochu rozhlédla kolem sebe, nepřekvapilo ji, že nad sebou zahlédla spokojené tváře hospodyně a jejího muže, ale při pohledu na naprosto klidnou Latimeru, která stála ve dveřích, jí rázem ztuhla krev v žilách.

„No, Rosie, my sme svůj úkol splnili. Teď už nám jenom zbejvá počkat, až se vrátí náš pán.“

„Ještě něco,“ ozvala se Latimera, jež nespouštěla onu nehybnou postavu na posteli z očí. „Ještě se musíme postarat o ty pošťáky. Raději bys to měl jít hned zařídit,

Ralphe.“ Počkala, dokud oba nezmizeli, a potom, jako by se nedokázala zbavit svých letitých návyků, zvedla klobouk a kabelku své paní, jež během zápolení skončily na podlaze, a beze slova je odnesla z místnosti.

Jane zaslechla, jak za sebou otočila klíčem, a za několik minut se k ní donesl lomoz odjíždějícího dostavníku, takže si sklesle uvědomila, že pošťáci odjíždějí a s nimi i její naděje na brzké vysvobození.

Stále jí ještě úplně nedocházelo, co se to vlastně stalo, a co za tím vším asi vězí. Pokusila se posadit a po chvílce se jí to opravdu podařilo, takže se mohla konečně trochu porozhlédnout po svém vězení. Stejně tak jako pokoj v přízemí, byla i tato místnost nedbale zařízená a očividně potřebovala řádný úklid. Pouze přikrývky na posteli vypadaly celkem čistě, což dokazovalo, že tu s její „návštěvou“ zřejmě počítali.

Bylo to nad slunce jasné – její únos byl velmi dobře naplánován. Kdo to ale mohl celé vymyslet? Rozhodně to nebyla Latimera, ačkoliv musela uznat, že její proradná služka sehrála svou roli výtečně. Dokud se hospodyně hloupě nezmínila o Bathu, Jane vůbec nenapadlo, že by tu něco nehrálo, a i potom byla přesvědčena, že se na tomto místě octli díky pouhé shodě náhod. Jak jen mohla být tak pošetilá!

Několik minut se potýkala se svým narůstajícím vztekem a s vášnivou touhou po pomstě, až se jí nakonec přece jen podařilo své rozbouřené pocity ovládnout. Místo toho pak začala přemýšlet, co za tím únosem asi vězí. V první chvíli ji pochopitelně napadlo, že tu jde o peníze. Zároveň však nedokázala pochopit, proč ji unesli právě teď. Bylo by přece výhodnější počkat, až bude její

otec v dosahu, aby mu mohli co nejrychleji doručit svůj požadavek na výši výkupného. Proč se do toho tedy pouštěli zrovna teď, když byl hrabě mimo Anglii? Takhle by ji museli držet v zajetí možná i několik týdnů, než by se jim dostalo jejich nekale nabyté odměny. Ne, to nedávalo smysl. Tady šlo o víc než jen o peníze. Ale o co...?

Dlouho však v nejistotě nezůstala. O chvíli později zaslechla, jak před domem zabrzdil nějaký lehký kočár, a zanedlouho se zespodu ozvaly jakési tlumené hlasy, které záhy umlkly a místo nich bylo slyšet, jak kdosi stoupá po schodech. O několik okamžiků později pak v zámku zarachotil klíč, dveře se doširoka otevřely a Jane bylo rázem všechno jasné.

„Á, má nejdražší! Jak vidím, mé služebnictvo k vám bylo zbytečně hrubé. Dovolte, abych vám trochu ulevil ve vašem strádání.“

Jediným rozvážným trhnutím jí sňal ten potupný roubík z úst a Jane by mu za to možná byla aspoň nepatrně vděčná, kdyby si ovšem nevšimla samolibého výrazu, jenž se usadil na jeho hezké tváři, když se nad ní skláněl. Málem se v ní opět probudil ten prudký hněv jako před chvílí, ale přece jen se jí ho podařilo včas ovládnout, a k tomu ještě dokázala vykouzlit na rtech jeden z těch falešných úsměvů lady Pentecostové.

„A vida. Ne zrovna moc čestný Simon Fairfax osobně... To jsem si mohla myslet!“

„Ale ale, má drahá. Takhle byste se svým budoucím manželem neměla mluvit.“

Jeho úlisná odpověď potvrdila její nejhorší obavy. Hned od první chvíle, kdy se objevil ve dveřích, totiž

tušila, co na ni chystá. Svatbou by pochopitelně získal přístup k celému jejímu jmění, a jelikož si byl zřejmě jistý, že její rodina se raději smíří s vynuceným sňatkem, než aby čelila obrovskému skandálu, který by jí v opačném případě hrozil, nemusel se obávat ani toho, že by jeho pověst navenek jakkoliv utrpěla. Nejdřív ji však bude muset dostat k oltáři, a pokud počítal s tím, že na to odevzdaně přistoupí, pak se velmi přepočítal.

Posadil se na postel vedle ní, položil svou pěstěnou ruku na její rameno a zálibně se zahleděl do její ne zrovna přátelsky naladěné tváře.

„Bože! Takhle vám to snad sluší ještě víc než obvykle. Myslím, že jsem si vybral opravdu dobře.“

Jane se tím nehodlala nechat zastrašit, takže se ani nepohnula, přestože jí jeho nemístná blízkost nebyla vůbec příjemná.

„Vy jste si možná vybral, pane Fairfaxi, ale co vás, proboha, mohlo přivést na myšlenku, že já s tím budu souhlasit?“

Jeho samolibý úsměv ještě umocňoval odpor, který v ní svým chováním probouzel. „Má drahá Jane, až se nad tím v klidu zamyslíte, jistě pak sama uznáte, že vám nic jiného nezbyvá.“

Potom upřel pozornost k provazu, kterým měla spoutané kotníky, a na chvilku se odmlčel, zatímco se potýkal s rozvazováním nepoddajného uzlu.

„Doufám, že vás nenapadne nějaká hloupost, jako třeba pokusit se o útěk,“ pokračoval ve stejně namyšleném tónu jako předtím. „Můžu vás ujistit, že by to bylo naprosto zbytečné. Chytil bych vás ještě před tím, než byste se dostala ke schodům. Ale já věřím, že brzo

dostanete rozum a přistoupíte na můj návrh. V opačném případě by vaše pověst byla navždy zničena, až by se mezi lidmi rozneslo, že jste strávila několik dní... a nocí... v mé společnosti.“

„A vy byste se samozřejmě postaral o to, aby se to rozneslo co nejrychleji,“ odvětila opovržlivě a hlavou se jí přitom honily myšlenky, jak dlouho ještě dokáže odolávat tomu neodbytnému pokušení pozdvihnout jednu ze svých teď už volných nohou a uštědřit tomu namyšlenému mizerovi pořádný kopanec.

„Křivdíte mi, má paní. Nikdy bych se nesnížil k něčemu tak podlému, jako je úmyslné pošpinění cti urozené dámy. Nemohu se však, bohužel, zaručit za mlčenlivost svého služebnictva.“

Jane na něj mlčky pohlédla. Nikdy ho neměla příliš v lásce, ale teď v jejích očích klesl tak hluboko, že hlouběji už to ani nešlo. Byl to ten nejodpornější člověk, jakého kdy poznala.

„A co Latimera, i ta nepochybně patří do okruhu vašich přívrženců, nemám pravdu?“

„Jistě.“

„V tom případě jste tedy dlužníkem mého otce, pane. On totiž poslední tři měsíce vaši služebnou platil.“

„Jsem si jist, že takový džentlmen, jako je váš otec, po mně nebude vyžadovat náhradu, už kvůli tomu, že se brzo přičlením do jeho vznešené rodiny.“

„Bylo by lépe,“ odvětila, když se k němu otočila bokem, aby jí mohl rozvázat ruce, „kdybyste svou mylnou představu, že si vás vezmu, abych si zachránila pověst, raději pustil z hlavy.“

„A já zas upřímně doufám, že rychle přijdete k rozumu a smíříte se s tím, že opravdu nemáte na vybranou.“ Jeho odměřený tón prozrazoval, že se její cílený výsměch přece jen neminul účinkem, zjevně se jí podařilo narušit jeho samolibou sebedůvěru. Její malé vítězství však netrvalo dlouho.

„Mám totiž v rukou jistý trumf,“ pokračoval Simon. „Vím, že jste od zítřka plnoletá a budete se tedy moci vdát i bez svolení svého otce, proto vám radím, abyste se do té doby se svým osudem raději smířila.“

Vstal a zvolna přešel k oknu. Zůstal stát zády k ní, a Jane pochopila, že si ve své přirozené namyšlenosti vůbec nepřipouští, že by mu snad mohla uprchnout. Kromě toho teď na chodbě jistě číhá některý z jeho povedených kompliců pro případ, že by snad přece jen byla natolik pošetilá a pokusila se o útěk. Ona však nic takového neplánovala, aspoň prozatím – rozhodla se raději počkat, až se jí naskytne nějaká vhodnější příležitost.

„Uvidíte, že vám nebudu tak špatným manželem,“ dodal po chvíli, čímž ji rázem vytrhl z úvah. „Nechci na vás klást žádné přemrštěné požadavky, ale trvám na tom, že naše manželství nebude nikterak formální. Rozhodně vůči vám nechci použít žádné násilí a jsem ochoten vám dopřát nějaký čas, abyste si na mě zvykla... Ale pokud byste s tím sňatkem nesouhlasila, pak bych byl zřejmě nucen svůj pohled na tuto věc poněkud přehodnotit.“

Jeho podlý záměr zaobalený do uhlazených slov jí byl nad slunce jasný. „Chcete tím zřejmě říct, že byste se neváhal snížit k něčemu tak ohavnému, jako je znásilnění, jen abyste dosáhl svého,“ zamumlala Jane,

které se nakonec úspěšně podařilo zamaskovat svou narůstající obavu, nikoliv však prudké opovržení, jež k němu pociťovala.

„Jedině pokud bych neměl jinou možnost, má drahá.“ Poprvé zazněl v jeho hlase náznak lítosti. „Jak se říká: co se má stát, ať se stane.“

Potom přešel zpět k posteli, na níž seděla, a věnoval jí upřený pohled. Ona však v sobě nenašla dostatek síly, aby jeho pronikavý pohled opětovala, ačkoliv jí začínalo docházet, že se na něj zřejmě bude muset dívat po celý zbytek svého života, pokud se jí zatím nepodaří uniknout z téhle proklaté pasti, v níž uvízla díky své paličaté touze po samostatnosti.

Kéž by jen byla poslechla svého bratra a vzala si na tu cestu jeden z rodinných kočárů s několika oddanými sloužícími! Kéž by byla přijala Richardovu laskavou nabídku, že ji do Bathu doprovodí! Ale to ne, ona si bláhově umanula, že všem předvede, jak si všechno umí zařídit po svém a jak si se vším dokáže poradit. A kam až ji teď její zatvrzelost přivedla...!

Rychle ty myšlenky zapudila. Na opožděné výčitky svědomí teď rozhodně nebyl čas. Do zítřka musela vymyslet, jak z té bryndy ven. Víc času na to rozhodně neměla. Vůbec totiž nepochybovala o tom, že Simon Fairfax by byl schopen svou hrozbu splnit, pokud by jeho návrh stále zatvrzele odmítala. Proto si řekla, že za daných okolností bude zřejmě nejlépe, když se ho pokusí ukolébat do falešné jistoty, že o tom začíná uvažovat.

Stálo ji to hodně přemáhání, ale nakonec se přece jen přinutila, aby na něj opět pohlédla. „Vypadá to, pane, že máte v rukou všechny trumfy. Nemůžete však po mně

žádat, abych byla nadšená tím, co mi osud uchystal. Zjištění, že po mně někdo prahne jenom kvůli mým penězům, není zrovna moc lichotivé.“

„Zbytečně se podceňujete, má drahá. Mezi urozenými dámami na vdávání je spousta zámožných dívek. Jedna nebo dvě z nich jsou možná krásnější než vy, ale ve vás bylo vždy něco výjimečného – půvab, postoj, šarm –, co vás, alespoň z mého pohledu, stavělo nad všechny ostatní. Už dlouho vás obdivuji, i když je mi, samozřejmě, jasné, že jsem vám zcela lhostejný.“

To vědomí ho však zřejmě příliš netrápilo, což dokázala i jeho následující slova: „Rozhodně se však nedá říct, že by mě to bůhvíjak rmoutilo, protože vám jsou nejspíš lhostejní všichni muži, pokud vím. Za všechna ta léta, co vás znám, jsem si nevšiml, že byste některému z nich projevila aspoň špetku náklonnosti.“

Jane se před očima náhle vynořila ostře řezaná zamračená tvář s jiskrným pohledem. Zároveň si vzpomněla na ten hluboký, přitažlivý hlas, který ji tehdy nelítostně peskoval za její pošetilost, a při té vzpomínce se její tvář na okamžik rozjasnila. Kéž by si tehdy vzala k srdci moudrá slova doktora Carringtona, který jí bez okolků sdělil, že cestovat bez doprovodu je pěkná hloupost!

Simonu Fairfaxovi neunikl tesklivý výraz, jenž se na kratičký okamžik objevil v jejích smutných očích. „Vidím, že jsem se mýlil – přece jen je tu někdo, na kom vám záleží. Jaké překvapení!“ poznamenal s jistou dávkou ironie. „Mám se tedy obávat nějakého zhrzeného ctitele, až se my dva vezmeme?“

„To rozhodně ne.“ Jane vstala z postele, a když pak vykročila k oknu, Simon se ji nepokusil zadržet. „Byl byste tak laskav a nechal mě teď chvíli o samotě, pane Fairfaxi? Jistě chápete, že se s tím, co mě potkalo, potřebuji nějak vyrovnat.“

„Zajisté, má drahá. Ale nejdřív vás musím požádat, abyste napsala lístek, ve kterém se zřeknete svého pronajatého dostavníku. Já potom zajedu do Calne, abych ho předal pošťákům, zaplatím za dostavník a přivezu zbytek vašich zavazadel.“

Jane věděla, že by tím nic nezískala, kdyby to odmítla splnit, proto bez odmlouvání usedla k malému stolku, na němž ležely veškeré psací potřeby, a poslušně napsala, co jí nadiktoval.

„Děkuji, má drahá. Jsem opravdu rád, že jste konečně přišla k rozumu. Všechno tak bude mnohem snazší a příjemnější – jistě chápete...“

Letmo dopis prolétl očima a pak ho spokojeně zastrčil do kapsy elegantního saka. „Je mi líto, že vás musím nechat v tomhle zchátralém domě,“ dodal, když už byl na odchodu. „Vím, že na něco takového nejste zvyklá, ale jde jen o pár dnů. Tenhle dům jsem před několika týdny zdědil po jednom svém vzdáleném příbuzném, a Talbotovi se sem nastěhovali na můj příkaz, když jsem vymyslel tuhle malou léčku. Paní Talbotová je sice ve většině svých povinností velmi laxní, každopádně je to však výborná kuchařka. Až se vrátím, tak spolu povečejíme.“ A s tímhle „povzbudivým“ slibem ji ponechal jejím velmi neradostným úvahám.

Jane přešla k oknu a vůbec ji nepřekvapilo, když zjistila, že je pevně zatlučené. Nepochybně to provedli,

když pro ni tohle vězení chystali. Její pokoj byl umístěn v zadní části domu a pod oknem se rozprostírala zanedbaná zahrada se spoustou plevelů a několika ovocnými stromy. Za zahradou se, kam až oko dohlédlo, táhlo širé pole, jehož jednotvárnost tu a tam narušovaly malé skupinky stromů.

Pro ni však bylo podstatnější, že k zadní zdi zčásti přiléhal jakýsi přístavek. Ze svého pokoje by se k němu sice rozhodně nedostala, ani kdyby se jí podařilo otevřít okno, dalo se však předpokládat, že by se jí to mohlo podařit z vedlejšího pokoje. A pokud by se dostala na střechu té kůlny, pak už by snad nebylo tak těžké sešplhat do zahrady...

Zarachocení klíče v zámku ji však vytrhlo z jejích dosti slibných úvah, a když se pak otočila a uviděla, kdo právě vešel do místnosti, okamžitě se jí v očích usadil nepřátelský výraz.

Jak se jen mohla nechat takhle napálit! Vlezla jim do pasti jako naivní hlupák, i když od začátku cítila, že jí na Latimeře něco neseďí. Proč se jen neřídila svým instinktem a už dávno se té proradné ničemnice nezbavila? Ta lekce však byla rozhodně velmi poučná. A ona se zařekla, že od této chvíle, pokud k tomu bude mít ještě příležitost, si bude své komorné vybírat bez ohledu na matčin názor.

„Pan Simon mi nakázal, abych vám tohle donesla. Chvilku to potrvá, než se vrátí a bude s vámi moci povečeřet, takže si myslel, že byste možná něco málo pojedla.“

Latimera položila táč s talířem horké polévky na stůl vedle psacích potřeb a zdráhavě pohlédla do očí

své bývalé paní, která ji celou dobu probodávala opovržlivým pohledem. Teď už se sice nepovažovala za služku, přesto však souhlasila s tím, že se tak bude chovat až do jejich příjezdu do Paříže, kde se jí mělo dostat odměny za její neocenitelné služby při uskutečňování Simonová podlého plánu. Potom se před ní otevíral docela jiný život, ve kterém hodlala ona rozkazovat druhým.

„Pan Simon už odjel do Calne pro vaše věci. Jistě se budete chtít před večeří převléct. Pokud k tomu potřebujete mou pomoc, pak jsem vám, samozřejmě, k službám.“

Jane se neubránila nevěřícímu úsměvu. Ta žena očividně netušila, co je to svědomí. „Můžeš si být jistá, že se s tvými službami s radostí navždy rozloučím, Latimero. Předtím, než půjdeš, mi však řekni jedno,“ pronesla Jane a její bývalá komorná na ni se zájmem pohlédla. „Byla jsem opravdu tak hroznou paní? Chovala jsem se k tobě tak bezcitně, že ses mi musela takhle odvděčit?“

Latimera sklopila zrak a nepřítomně se zahleděla na díru v prošoupaném koberci. Nebylo to poprvé, co hluboce zalitovala, že se podílela na tom nekalém plánu Simona Fairfaxe na polapení dcery hraběte z Eastbury, ale jakou by před sebou měla asi budoucnost, kdyby mu s tím odmítla pomoci?

Když se mu v šestnácti poprvé oddala, tehdy ještě věřila, že ji skutečně miluje, ale teď už byla starší a moudřejší, a proto se také smířila s tím, že pro ně žádná společná budoucnost neexistuje. Simonové Fairfaxové se se služkami prostě neženili. Když nadešel jejich čas, tak

si vybírali ze sobě rovných. Výstřelky starého lorda Fairfaxe navíc přivedly jeho rodinu do značných finančních potíží, a Latimera tedy nemohla Simonovi zazlívát, že se rozhodl udělat jisté kroky, i když ne zrovna nejčestnější, jimiž si chtěl zajistit svou budoucnost. A koneckonců, tím, že mu v tom pomohla, prospěla i sama sobě. Naskytla se jí příležitost vymanit se z bezútěšného života obyčejné služky, a ona tu šanci nehodlala jen tak pustit.

Jediné, co po ní Simon požadoval, bylo, aby mu podávala zprávy o tom, co lady Jane zamýšlí dělat a kam se zrovna chystá, aby nepropásl vhodnou chvíli na provedení svého plánu. Ohledně toho nepociťovala žádné výčitky svědomí. Lady Jane Beresfordová byla půvabná mladá žena, a ona ani na okamžik nezapochybovala o tom, že se Simonovi opravdu líbí. Navíc bylo nad slunce jasné, že se dcera hraběte z Eastbury bude chtít také jednou vdát, a jistě by mohla dopadnout i mnohem hůře, než když se teď stane ženou ctihodného Simona Fairfaxe. Simon byl pohledný a okouzlující, a ačkoliv se nedalo předpokládat, že se z něj stane věrný manžel, Latimera ani na okamžik nezapochybovala, že bude ke své ženě laskavý.

Tento závěr a přesvědčení, že dceři hraběte nijak neubližuje, které jí vydrželo do onoho osudného plesu u Pentecostových – to obojí jí pomáhalo tišit výčitky svědomí. Dokonce ani tehdy, když pod závojem noci tajně vyklouzla z domu, aby se v zahradě setkala se Simonem a prožila s ním několik vášnivých chvil, se necítila nijak provinile, kvůli tomu, že přistoupila na jeho návrh vlákat svou paní do pasti. Když se však potom lady

Jane chystala k odjezdu, tehdy se během okamžiku všechno změnilo, a ona rázem pocítila ostré výčitky svědomí.

Lady Jane Beresfordová – podle toho, co Latimera viděla – byla na pokraji opravdové hluboké lásky, ačkoliv si to sama možná ještě plně neuvědomovala. Prozradil to její pohled, jakým tehdy vyprovázela mladého doktora zpět k domu, pohled, který jasně křičel: Neodcházej! Neopouštěj mě! A tentýž pohled se chvilku předtím zračil i v očích doktora Carringtona.

Ale jakou budoucnost měli ti dva před sebou? Lady Jane byla vznešená šlechtična, a její budoucí manžel musel tedy pocházet z těch nejvyšších společenských kruhů; rozhodně to nemohl být nějaký obyčejný venkovský doktor, který sice nebyl vysloveně chudý, ale rozhodně se nemohl měřit s jejím bohatstvím. Vždyť jejich sňatek byl stejně nemožný jako její sňatek se Simonem Fairfaxem! Vlastně tedy prokázala lady Jane velkou službu, když přispěla k tomu, aby se její bývalá paní s doktorem Carringtonem už nikdy nesetkala... Nebo snad ne?

„Vždycky jste ke mně byla velmi laskavá, má paní,“ řekla nakonec a myslela to naprosto upřímně. Nedokázala se však přimět k tomu, aby přiznala také to, že jí dalo hodně práce, aby k ní nepřilnula, což se jí do jisté míry podařilo. Přesto však bylo nemožné, aby si tu dobrosrdečnou mladou ženu, jež se i přes svůj vznešený původ nad nikoho nepovyšovala, neoblíbila.

„Ale já vždycky snila o tom, že ze mě bude něco víc než jen obyčejná služka, doufala jsem, že se jednou stanu

svou vlastní paní. A Simon mi dal příležitost změnit ten sen o vlastním kloboučnickém krámku ve skutečnost.“

S pomocí mých peněz, pomyslela si Jane trpce. Zároveň však pocítila ke své bývalé komorné jistý obdiv. Kdyby to nebylo na její úkor, tak by Latimeře upřímně popřála v jejím počínání jen to nejlepší. „A kde by sis ten obchod chtěla zařídit?“

„Simon si přeje, abych vás po... po svatbě doprovodila do Paříže. A prý bych to mohla zkusit právě tam. Tvrdí, že Francie určuje evropskou módu.“

Jak promyšlenou hru tu ten mizera Fairfax jenom hraje! napadlo Jane. Bylo zcela jasné, že jeho vztah k téhle ženě se rozhodně nedá přirovnat k běžnému vztahu mezi pánem a služkou, a chudák Latimera mu díky tomu byla slepě oddaná. Zůstávalo však otázkou, nakolik on její lásku opětuje. Musel si být totiž moc dobře vědom, že její šance na úspěch s vlastním kloboučnickým krámkem v Paříži jsou velmi mizivé. A právě z toho Jane usoudila, že Simon Latimeru považuje za skvělou milenkou, jejichž neocenitelných služeb se nehodlá jen tak vzdát. Lehce přivřela oči. Byla snad tohle ta pravá chvíle na zasetí zrnka pochybnosti do duše její bývalé služebné?

„To, co ti řekl, je pravda. Francouzi mají pro módu skutečně velký cit. Nás Angličany však nemají příliš v lásce. Vítají nás sice s otevřenou náručí, když přijíždíme do jejich měst utratit naše peníze. Jestli však opravdu zapomněli na ta dlouhá léta, co spolu naše země válčily, a jestli jsou ochotni přijmout podnik založený Angličankou, to už není zdaleka tak jisté. Navíc, nezapomínej na to, že mají spoustu vlastních vynikajících kloboučníků. Věř mi, Latimero, že pan Fairfax ti

neprokazuje zrovna nejlepší službu, když ti radí, aby sis svůj krámkem zařídila právě v Paříži. Kdyby ses usadila v jednom z našich rostoucích měst v Midlands nebo na severu země, tak bys nejspíš měla mnohem větší šanci na úspěch.“

Latimera její dobře míněnou radu chvilku tiše zvažovala a pak se nečekaně zeptala: „Vy nemáte pana Simona příliš v lásce, má paní, nemám pravdu?“

Jane neměla důvod něco zastírat. „Vzhledem k tomu, co na mě uchystal, to asi není příliš překvapivé, co myslíš?“ V jejím tónu zazněl patrný nádech ironie, zároveň to však nevyznělo nikterak zatrpkle. „Zařekla jsem se, že se neprovdám za muže, kterého bych nemilovala a kterého bych si nevážila, ale osud zřejmě rozhodl jinak. Ne, nemám ho ani trochu ráda a vzhledem k tomu, co mi provedl, mu už nikdy nebudu moct důvěřovat. A ani ty by ses neměla příliš spoléhat na jeho sladká slova. Pokud ti můžu radit, nespouštěj ho z očí, dokud nedostaneš zaslouženou odměnu za své věrné služby. Nikdy by se mu ten podlý plán nepodařilo uskutečnit, nebýt tebe, nebo se mýlím?“

„Ne, nemýlíte se,“ připustila Latimera s nádechem lítosti v hlase. „Jistě teď nenávidíte i zem, po níž kráčím. Zbývá mi jen doufat, že mi to snad jednou odpustíte.“

Jane potlačila jadrnou odpověď, jež se jí drala na jazyk, a náhle si uvědomila, že v sobě nedokáže najít sílu, aby tou ženou opovrhovala. Nezazlívala jí, že si pro sebe přála lepší osud, než byla práce panské komorné, jediné, s čím se nemohla smířit, bylo to, že pro dosažení svých cílů neváhala zaprodat její svobodu.

„Není pravda, že bych tě nenáviděla, Latimero,“ pronesla po chvíli. „Jenom bych si přála... abychom si byly lépe porozuměly. Už nějakou dobu jsem byla rozhodnutá, že ti navrhnou, aby sis našla nějakou jinou práci. Od začátku jsem totiž z tvé strany pociťovala jakýsi odpor.“

„To s vámi ale nemělo vůbec nic společného,“ ujistila ji Latimera chvatně.

„To jsem ráda.“ Zdálo se, že teď právě nadešla ta nejpříhodnější chvíle na veškerá doznání, a Jane se tedy vůbec nerozpakovala dodat: „Kdybych bývala věděla o tvém přání, mohla bych ti v mnohém pomoci. Nebudu však urážet tvou inteligenci tím, že bych se ti snažila namluvit, že něco takového zvažuji i teď. Neznamená to, že bych ti nepřála úspěch, ale sotva po mně můžeš chtít, abych byla būhvíjak nadšená, když moc dobře víš, že tvé naděje a plány na lepší budoucnost byly postavené na naprostém pošlapání těch mých.“

Latimera se na několik okamžiků zamyslela, a pak bez jediného slova opustila pokoj. Zanechala tak Jane jejím úvahám, v nichž se její bývalá paní snažila objevit nějaký způsob, jak odtud uprchnout.

Nejpříhodnější se zdálo počkat na soumrak. Ale mohla si opravdu dovolit čekat takhle dlouho? Čas hrál rozhodně proti ní. Kromě toho si nebyla úplně jistá, jestli jí soumrak skutečně pomůže. Musela vypátrat nějaké lidské obydlí, kde se snad dovolá pomoci, ale vzhledem k tomu, že se v tomhle kraji vůbec nevyznala, mohlo se snadno stát, že by ve tmě nevědomky chodila kolem dokola, čímž by se nepochybně vystavovala velkému nebezpečí, že bude opět zajata.

To všechno však je pouhá teorie, pokud se mi nepodaří uniknout z tohotohle proklatého pokoje, připomněla si sklesle. Okno nepřicházelo v úvahu, takže jediná možnost byly...

Zvolna přešla ke dveřím a v duchu teď děkovala příbuznému Simona Fairfaxe za to, že svůj dům tolik zanedbával. Dveře i jejich dřevěný rám, byly hojně provrtány červotočem, což v ní probudilo naději, že by se dřevo kolem zámku snad mohlo dát vydlabat – pokud se jí ovšem podaří sehnat něco, například nůž, čím by to mohla provést. Při večeři se jí snad naskytne příležitost uzmut nějaký vhodný nástroj, takže by se později, až všichni usnou, mohla pokusit uvolnit zámek. Možná to byla chabá naděje, ale rozhodně lepší než vůbec žádná.

Když pak začala prozkoumávat plochu kolem zámku, aby zjistila co a jak, bezděky při tom položila ruku na kliku a v tom okamžiku se stalo něco naprosto neočekávaného – dveře se neslyšně otevřely. Na několik okamžiků zůstala stát jako přikovaná, aniž by se to ohromné štěstí odvážila využít.

Potom se její šedozelené oči stáhly do dvou úzkých štěrbin. Možná tu ani o žádné štěstí nešlo. Zavinila to opravdu Latimeřina nedbálost, že dveře zůstaly odemčené? Anebo jí Latimera záměrně poskytla příležitost k útěku? Jane netušila, co si o tom má myslet, a nehodlala se tou záhadou nyní zabývat.

S bušícím srdcem nakoukla do chodby. Nikde nikdo. To ale vůbec neznamenalo, že ani dole nebude stát nikdo na stráž. Proto za sebou tichounce zavřela dveře a odkradla se do vedlejšího pokoje. Byl mnohem prostornější než ten, ve kterém ji drželi, a podle módního

pánského obleku, který ležel pečlivě složený na posteli, se dalo předpokládat, že tu nejspíš přebýval Simon Fairfax. Tohle zjištění ji přimělo k ještě většímu spěchu.

Okno se naštěstí dlouho nevzpíralo jejímu úsilí a s mírným zaskřípěním nakonec povolilo, čímž se před ní, jak předtím správně předpokládala, otevřel přístup na šikmou střechu přístavku. Protáhnout se ven na břidlicovou střechu pak bylo dílem okamžiku a zbývalo tedy překonat výškový rozdíl mezi okrajem střechy a zahradou. Naštěstí to byly sotva dva metry, i když její nedávno poraněný kotník se při tom odvážném skoku do čehosi, co kdysi býval nejspíš trávník – teď však spíše divoká změt plevelů –, přece jen nepříjemně ozval.

Když však dorazila ke zchátralému plotu na konci zahrady, který chvatně přelezla, už si na tu pichlavou bolest ani nevzpomněla. Držela se v křovinách při kraji polí a rychle se vzdalovala svým věznitelům. Teprve když se dostala k menšímu lesíku za třetím polem od domu, odvážila se na chvíli zastavit, aby si trochu odpočala. Ani potom se však neubránila četným pohledům přes rameno, jestli ji někdo nesleduje.

Nikde ani živáčka, díky bohu! Z toho se dalo usuzovat, že se v jejím pokoji dosud nikdo neobjevil, aby odnesl polévku, které se ani netknula. Moc dobře si však uvědomovala, že její útěk bude tak jako tak brzo odhalen. Simonu Fairfaxovi mohla cesta do Calne a zpět zabrat zhruba hodinu, což znamenalo, že v tuto chvíli už nemohl být příliš daleko od domu. Možná má ještě tak půlhodinu k dobru, než po ní začnou pátrat, ale rozhodně ne déle.

Byla si jistá, že Simon začne s prohledáváním cest kolem domu. Koneckonců, sotva mohl vyrazit ve svém

kočáře napříč poli, což jí mohlo být jistou útěchou. Co když však v té zchátralé stáji měl nějaké jezdecké koně? A kolik sluhů mu asi v té štvanci bude pomáhat? Jane se sice setkala pouze s Ralphem Talbotem, obávala se však, že to nemusí být jediný sluha v domě.

Stále však považovala za nejlepší vyhýbat se všem cestám, pokud to bude možné, a přitom se snažit držet směr. S trochou štěstí jistě časem narazí na nějakou vesnici nebo alespoň samotu, kde se dovolá pomoci. Simon samozřejmě nemohl tušit, kterým směrem vyrazila, zároveň mu však muselo být jasné, že se pěšky nemohla dostat příliš daleko, což pro ni bylo dostatečným popudem, aby příliš neotálela.

Vyrazila tedy odhodlaně vpřed. Nechala za sebou skupinku stromů, které jí až doposud skýtaly jistý úkryt, a snažila se přitom nevnímat hrozivá mračna, která se začínala stahovat na západě. Při tom všem se však nedokázala ubránit úvahám, co by pro ni znamenalo opětovné zajetí. Simon Fairfax se k ní dosud choval svým způsobem džentlmensky, nedalo se však předpokládat, že by v tom byl ochoten pokračovat, kdyby mu teď opět padla do rukou.

Jistě by jí pak připravil mnohem přísnější vězení, z něhož by už nebylo úniku. A nejen to, ani na okamžik nezapochybovala, že by neváhal přistoupit k té ohavnosti, kterou jí předtím vyhrožoval, aby už neměla jinou možnost, než si ho vzít. Kupodivu, ta temná představa, že by ji po dopadení nejspíš znásilnil, ji nezlomila; naopak v ní probudila ještě pevnější odhodlání toho podlého ničemu přelstít.

Na okamžik se zastavila, aby si trochu vydechla, a udýchaně se rozhlédla kolem sebe. Nedokázala odhadnout, jak daleko se dostala, neušlo jí však, že se okolní krajina začínala zvolna měnit. Rovinatá orná půda, jež obklopovala statek, tu pozvolna přecházela do mírně zvlněné pastviny, kde se ovce snažily využít kvapně ubývajícího světla a hladově popásaly zelené trsy trávy, zatímco na obzoru se začínala rýsovat temná čára hustšího lesa.

Jak dlouho však ještě dokáže udržet tohle ostré tempo? Chtě nechtě si totiž musela přiznat, že ji ten dlouhý pochod už teď značně zmáhá. A vzhledem k tomu, že vyhlídka na noc strávenou někde venku ji příliš nelákala, nezbývalo jí, než vyrazit po některé z cest a doufat, že ji snad dovede k nějakému přístřeší.

Předtím už minula několik menších cest, ale většinou šlo jen o jakési rozjezděné koleje, které zřejmě sloužily farmářům k tomu, aby se dostali ke svým polím. A ani teď se příliš neobávala, když po jedné z takovýchto úzkých cest kráčela, až do té doby, než dorazila k místu, kde se křivolaká pěšina napojovala na mnohem širší a upravenější cestu. Opravdu se už dostala natolik daleko, aby si mohla troufnout vyrazit právě tudy? blesklo jí hlavou. Bylo snad možné, že by Simon Fairfax už upustil od svého, do této chvíle marného, hledání?

Nakonec se však přece jen protáhla úzkým otvorem v křovinách a stanula na upravené cestě. Takle byla mnohem širší než ta, po níž přijeli k Šimonovu domu, blesklo jí hlavou, a dalo se tedy předpokládat, že vedla k jejímu cíli – k nějakému městu či vesnici. Ale kterým směrem se vydat – nalevo, nebo napravo?

Dosud se rozhodovala kam vyrazit, když vtom zaslechla vzdálený dusot koňských kopyt. Byla si jistá, že to není kočár, ale pouze osamělý jezdec, přesto v ní však zvítězila opatrnost, a vzápětí tedy zmizela v otvoru mezi křovinami, kterými se před chvilkou protáhla na cestu. Přece jen se nedalo vyloučit, že je to Simon nebo jeho sluha, Ralph Talbot, a i kdyby to byl někdo jiný, odvážila by se ho požádat o pomoc?

Ještě jednou opatrně vyhlédla na cestu, právě ve chvíli, kdy se ze zatáčky vynořil onen jezdec.

Jane na něj zůstala zírat jako na zjevení. Přece to nemohl být...

Zrak jí zamlžily slzy štěstí, které se jí nezadržitelně nahruly do očí, a vzápětí se s radostným výkřikem překotně vydrápala ze svého úkrytu, až téměř klopýtla, když se dychtivě rozběhla vstříc zástitě, kterou pro ni onen džentlmen představoval.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Ten den byl v Devizes trh a město pulzovalo životem. Jeho i tak dost rušné hlavní ulice se rychle plnily přemírou různých kočárů, farmářských povozů, spoustou různých druhů zvířat a zástupy lidí, kteří buď smlouvali s trhovci, anebo tomu pestrému hemžení jenom přihlíželi.

Tom, probuzený prvním farmářem, jenž hnal své stádo na trh, rychle zavrhl myšlenku, že by se mohl

pokusit opět usnout, a místo toho se na okamžik vyklonil z okna svého pokoje, aby si prohlédl ten lidský úl, který se na ulici pod ním právě probouzel.

Dny, kdy se v Devizes konaly trhy, byly pro obyvatele města i blízkého okolí velmi důležité. Byla to pro ně jednak příležitost, jak zpeněžit výsledky své těžké práce, a stejně tak i čas radovánek, kdy se scházeli se svými příbuznými a známými, které neviděli mnohdy i několik měsíců, aby si vzájemně sdělili, co je kde nového, anebo si prostě jen tak poklábosili.

Pro obchody a hostince to byly zlaté časy. A nebylo tedy divu, že ještě před tím, než Tom stačil dojíst snídani, hostinec, v němž přebýval, se zaplnil lidmi, z nichž mnozí dnes vstávali brzy za úsvitu, a teď sem přicházeli uhasit žízeň.

Tom strávil den chozením po městě a prohlížením rozličného zboží na krámcích. Bylo tam toho hodně k vidění a spousta věcí ho skutečně zaujala, ale čas od času uviděl cosi – dívku se světle hnědými vlasy nebo vyšňořenou mladou ženu – co v něm probudilo bolestnou vzpomínku. Bohužel se to stávalo dost často, a po každém takovém setkání se cítil o něco hůře, takže když se konečně nachýlil čas, aby vyrazil na večeri k siru Williamu Dentovi, byl už úplně bez nálady.

„Váš kuň je osedlán a připraven na cestu, pane Carringtoně,“ oznámila mu úslužná krčmářka, když sešel dolů ze svého pokoje.

„Děkuju vám, paní Peggová. Netuším sice, kdy se vrátím, ale budu se snažit, abych tu byl co nejdříve. Víím, že vy a váš manžel máte za sebou dlouhý a perný den.“

„S tím si nedělejte starosti, doktore Carrington. Když je ve městě jarmark, tak máme vždycky otevřeno dlouho do noci. Vždycky se totiž najde někdo, kdo neví, kdy přestat s oslavami. Ale ti, kdo mají aspoň špetku rozumu, vyrazí co nevidět domů – horší se nám počásí. Na déšť to sice zatím nevypadá, ale počítám, že i toho se dnes ještě dočkáme, takže bych se vůbec nedivila, kdybyste nakonec musel zůstat u sira Williama přes noc.“

Ačkoliv se venkovské sídlo sira Williama Denta nacházelo dobrých pět mil od Devizes, přesto byl ve městě velmi známou postavou. Jeho pohostinnost byla v kraji proslulá, a to, že měl pod svou střechou tři pohledné dcery na vdávání, utvrzovalo paní Peggovou v tom, že význačný chirurg se zřejmě nenechá jen tak snadno připravit o příjemnou společnost tak sympatického mladého muže, jakým byl doktor Carrington.

„A nemusíte se obávat, že bych váš pokoj pronajala, kdybyste se nevrátil ani do zítřejšího večera.“

Když ji Tom ujistil, že je to velmi nepravděpodobné, odešel ke stájím, kde na něj čekal osedlaný kůň. Podle rady hostinského pak vyjel z města a zamířil na východ.

Hlavní cesta byla dosud plná lidí, kteří se vraceli domů obtěžkáni spoustou věcí, zatímco jejich kapsy a měšce byly nepochybně mnohem lehčí než ráno. Ale od chvíle, kdy Tom zabočil na vedlejší cestu, která ho podle pana Pegga měla zavést přímo k domu sira Williama, už nepotkal ani živáčka a jeho mysl se pak – jako v poslední době tolikrát – opět začala zaobírat myšlenkami na půvabnou Elizabethinu sestřenici.

Jak rád by ji vypudil z hlavy! Brzy však pochopil, že všechno jeho úsilí je naprosto marné. V duchu se sice

stále ujišťoval, jak to od něj bylo rozumné, že se ji po tom bále u Pentecostových nepokusil už znovu vyhledat, ale jeho srdce na to mělo úplně jiný názor, a on už tu trýznivou pravdu, že se poprvé v životě hluboce zamiloval, nedokázal nadále potlačovat...

Kdyby to zjištění nebylo tak bolestné, celé té věci by se nejspíš jednoduše vysmál. On, doktor Thomas Carrington, který si svým zápalem pro svou práci a rozumným chováním vydobyl úctu většiny obyvatel v Hampshiru, se stal obětí Amorova šípu. Ach ano, ten nezbedný Venušin syn ho zasáhl přímo do srdce. Jeho šíp pevně uvízl v ráně, a Tom si byl jistý, že to chvíli potrvá, než se to zranění zhojí – pokud k tomu vůbec kdy dojde.

Ale život musel jít dál, a proto bude nejspíš nejlépe, když se zcela ponoří do práce a pokusí se zapomenout. Ano, to byl ten nejlepší lék. Jakákoliv sebelítost a touha po něčem, co nikdy nemohlo být jeho, byl sotva způsob, jak se zbavit té ostré bolesti, která ho poslední dobou téměř neopouštěla. Na druhé straně by však od něj bylo pošetilé domnívat se, že dokáže obraz těch nádherných, smějících se očí, zasazených do té půvabné tváře, úplně vypudit ze své mysli. Proto se musel připravit na to, že v něm ještě nějaký čas bude pohled na určité ženy a dívky probouzet onu hořkosladkou vzpomínku na Jane.

A když pak projel zatačkou, zdálo se, jako by mu vrtošivý osud chtěl dát za pravdu. Náhle se před ním totiž z ničeho nic objevila jakási mladá žena se světlehnědými vlasy, které jí trochu neuspořádaně vlály kolem ramen. Na okamžik zavřel oči v domnění, že se ten prelud rozplyne, ale ten milovaný hlas, jenž se vzápětí ozval a

zřetelně přitom vyslovoval jeho jméno, ho donutil, aby je opět otevřel.

„Proboha!“ vydechl, když k němu přispěchala, a stále se přitom zdráhal uvěřit svým očím. „Sním, anebo jste to opravdu vy?“

„Samozřejmě že jsem to já!“

Natáhla k němu ruku, a on jí bez zaváhání pomohl k sobě do sedla.

Stále poněkud otřesen zázračným zjevením své životní lásky se nakonec přece jen zmohl na otázku: „Byla by to ode mě přílišná troufalost, kdybych se vás zeptal, co děláte na tomhle opuštěném místě a...“ rozhlédl se, „...navíc úplně sama?“

„Věřil byste, Tome,“ oslovila ho jménem, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, „že jsem byla unesena? Taková troufalost!“

To, že mu teď to rozkošné stvoření sedělo doslova na klíně, mu na klidu zrovna nepřidalo, ale její překvapivé vysvětlení nakonec přece jen narušilo onen opojný pocit štěstí, jenž hrozil, že mu úplně zatemní mysl. „Unesena? A kým, smím-li se ptát?“

„Simonem Fairfaxem. Raději bychom se tu neměli příliš zdržovat!“ pronesla naléhavě. „Domnívám se, že mě ten ničema právě hledá.“

Sotva to dořekla, dolehl k nim zvuk přijíždějícího kočáru a vzápětí se ze zatáčky vyřítilo koňské spřežení, jehož kočí jim byl oběma velmi povědomý.

„Ach, Tome, to je on! Rychle na pole! Tam za námi nemůže!“

„Ani nápad! Já před ním rozhodně nehodlám utíkat. Hned si to s tím darebákem... Hej, co to děláte?“

Jane, jež si zřejmě řekla, že nemá smysl ztrácet čas zbytečným dohadováním, vzala celou věc do svých rukou, lépe řečeno, vzala do nich opratě a pobídla koně ke skoku do mezery v křovinách na kraji cesty. Jakmile se octli na poli, zamířila k temnému pásu lesa na obzoru, když vtom za sebou zaslechla výstřel, provázený Tomovým zasyknutím. Netušila však, že se přihodilo něco vážného, dokud nedorazili na úzkou lesní cestu, kde poněkud zmírnili tempo.

„Tady nás nebudou moct sledovat,“ poznamenala spokojeně s ohromnou úlevou, že se jim podařilo uprchnout. Potom si však povšimla strnulého výrazu, jenž se zračil v Tomově tváři, a vzápětí se její pohled svezl k velké krvavé skvrně na jeho levém stehně.

„Ach bože! Ty jsi raněný!“

„Nic mi není,“ zalhal. „Je to jen škrábnutí,“ procedil se zaťatými zuby a Jane si v tu chvíli nebyla úplně jistá, jestli to souvisí s jeho bolestí, anebo se vztekem, který jím očividně cloumal. „Kdyby se mi tak ten lotr, co na nás vytáhl pistoli, dostal do rukou...“

„Byl to Simon?“

„Ne, ten darebák, co seděl vedle něj.“

„To byl jeho sluha, Ralph Talbot.“

Jane sledovala, jak z kapsy vytáhl šátek a ovázal si ho kolem raněné nohy. Podle zvětšující se krvavé skvrny na jeho kalhotách pak okamžitě poznala, že jeho zranění nebylo zdaleka tak bezvýznamné, jak se jí snažil namluvit, ale v tu chvíli mu mohla sotva nějak pomoci, takže se pouze soustředila na to, aby jeli co nejlepší cestou. Les se zdál být nekonečný a pod hustými korunami stromů bylo strašidelné šero. Jejich útrapy pak

ještě prohloubil déšť, jenž se zprvu spustil jako lehká přeháňka, která však záhy přešla v mohutný liják. A jako by toho nebylo dost, jejich kůň ztratil podkovu.

Vypadalo to, jako by se proti nim spikli všichni bozi, kteří si zřejmě libovali v nekonečném sledu různých nástrah, které jim neustále připravovali, ale Jane se přesto odmítala oddat pocitu sklíčenosti. Opět se jí totiž podařilo uniknout podlému Simonu Fairfaxovi, a navíc teď byla pod ochranou tohoto důvěryhodného džentlmena.

Tom, který ani v nejmenším její optimismus nesdílel, jí pomohl na zem a s narůstající obavou pak sledoval, jak uchopila uzdu a statečně vyrazila vpřed. Věděl, že by to měl být on, kdo by ulehčil hřebci tím, že by dále pokračoval pěšky. Příliš jasně si však uvědomoval, že by nemělo smysl se o něco takového vůbec pokoušet. Musel si šetřit síly pro případ, že by se opět setkali s Janeinými únosci, ačkoliv zůstávalo otázkou, nakolik by jí teď při takovém střetu byl platný. Zatím na sobě žádné známky závratí necítil. Jak dlouho však mohl zůstat ještě při vědomí, když by nadále ztrácel krev tímhle tempem? Jeho zkušenost mu napovídala, že moc dlouho ne.

Vtom ho z těch pochmurných myšlenek vytrhl Janein radostný výkřik, a když pak zvednul hlavu, kousek před sebou uviděl rozlehlou mytinu, na níž stál dům obklopený několika hospodářskými staveními. Tady se aspoň budou moci ukrýt před deštěm.

Když na Janeino zavolání nikdo nevyšel, Tom opatrně sklouzl z koně a ze všech sil vykřikl, ale ani tehdy se nikdo neozval.

„Zkuste dveře.“

Obávala se sice, že by si je obyvatelé domku mohli splést se zloději, mnohem víc ji však znepokojovalo Tomovo zranění, proto bez váhání splnila jeho příkaz a nadzdvihla petlici. Dveře se tiše otevřely a za nimi se objevila prostorná, uklizená kuchyň, která byla příjemně vytopená. Tom se protáhl kolem Jane dovnitř a jako první vstoupil do rozlehlé místnosti, která zřejmě sloužila i jako hlavní obývací pokoj. Okamžitě si všiml stolu a lavic, které stály u protější zdi, ale v dané chvíli mu spíše než o prozkoumávání okolí šlo o to, aby co nejdříve ulevil poraněné noze, proto bez meškání zamířil k sedačce, jež stála poblíž pece.

Potom pohlédl na Jane, která za sebou zrovna zavírala dveře, a pocítil jistou lítost nad tím, o co ji musel požádat. Zároveň si však uvědomoval, že nemá příliš na vybranou. „Obávám se, že vás budu muset poprosit, abyste mi pomohla sundat boty a kalhoty.“

Zaváhala, ale pouze na okamžik.

Neuniklo jí, jak se mu tvář zkřivila bolestí, když mu stahovala levou botu, a jemu zas neušlo, jak poté, co mu svlékla kalhoty, celá zrudla. Na tváři se jí usadil téměř zděšený výraz, když její zrak nevyhnutelně dopadl na onu část jeho těla. Bylo nad slunce jasné, že nikdy předtím žádného nahého muže neviděla. To zjištění ho jednak neskonale potěšilo a zároveň mírně pobavilo, ale nakonec se mu přece jen podařilo odolat pokušení zažertovat si na její účet, a místo toho jí pomohl z rozpaků tím, že ji požádal, aby přinesla mísu s vodou.

Teprve když si Tom očistil krev z okolí rány, mohl si zraněné stehno pořádně prohlédnout. Zranění samo o sobě nepovažoval za příliš vážné, rána však byla v tak

nešťastném místě, že si z ní sotva mohl vytáhnout kulku sám. Aniž by musel cokoliv říkat, Jane to okamžitě pochopila a bez řečí obešla kuchyň, kde otvírala různé kredence a zásuvky, dokud nenašla všechno potřebné k provedení onoho nezáviděníhodného úkolu.

Vyjmutí kulky nebyla příliš snadná ani příjemná záležitost, nicméně se to podařilo, a navíc v pozoruhodně krátkém čase, vzhledem k tomu, že Janeiny křehké prsty nebyly na takovou práci vůbec přivyklé. Nebylo divu, že Torna to utrpení značně vyčerpalo, proto Jane raději neotálela a rychle dokončila svou práci tím, že mu obvázala ránu plátěnými obvazy, které předtím natrhala z prostěradla. Potom mu pomohla vstát a doprovodila ho do přilehlého pokoje, který, jak si předtím povšimla, sloužil jako ložnice.

A když ho pak přemluvila, aby jí vydal svou vlhkou košili a ulehl do široké postele, vrátila se zpět do kuchyně, odkud za okamžik přinesla sklenici, kterou předtím naplnila čímsi, co objevila ve spíži.

Tom do sebe zvrátil jantarově žlutou tekutinu, a netrvalo dlouho a brandy začalo působit. Utlumilo jeho bolest natolik, že mohl usnout. Ze začátku spal jen velmi lehce, záhy však upadl do mnohem hlubšího, klidného spánku. A když se pak časem vzbudil, zjistil, že se už úplně setmělo a do ložnice pronikal jen tenounký proužek světla pod zavřenými dveřmi. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kde je a co se stalo, a když to konečně zjistil, zachvátilo ho náhlé zděšení.

Jane se na jeho naléhavé zavolání okamžitě objevila ve dveřích. „Vy jste vzhůru?“ poznamenala bezstarostně, jako by tu byli na výletě, načež začala rozsvěcet svíčky

rozmístěné různě po místnosti. „Doufala jsem, že budete spát až do rána.“

„Neměla jste mě nechat vůbec usnout, vy jedna pošetilá lehkovážnice!“ vypravil ze sebe a Jane se neubránila úsměvu. Bez hubování by to ani nebyl on. „Smím vědět, co byste dělala, kdyby se tu objevil ten syčák Fairfax?“

„Připravila bych mu patřičné přivítání,“ odvětila s klidem, který ho doháněl k zuřivosti. „Ale jak jste si už možná všiml, zatím se tu neobjevil. A co je horší, neobjevil se tu ani nikdo jiný.“

Bez rozpaků usedla na okraj postele a vzápětí dala naplno průchod svým obavám. „Mám takový nepříjemný pocit, Tome, že se majiteli tohoto domu něco stalo. Vím, že lidé na venkově občas nechávají své domy odemknuté, ale jenom tehdy, když vědí, že se brzy vrátí. Domnívám se, že majitel tohoto domu je dřevorubec a rozhodně nemůže pracovat takhle dlouho do noci. Vždyť už je skoro deset! A taky by mě zajímalo, kde je jeho žena.“

Tom při těch slovech mírně pozdvihl obočí. „A proč si myslíš, že je ženatý?“

Jane na něj vrhla zkoumavý pohled, jako by se snažila zjistit, jestli svou otázku myslel vážně. „Podívejte se kolem sebe, proboha! Nevidíte, jak je tu uklizeno? Tím netvrdím, že by si samotný muž nedokázal ve svém domě udržet pořádek, ale sotvakdo z vás mužů by se zabýval takovými drobnostmi, jako je třeba tamhleto.“ Ukázala na vázu s divokými květinami na stolku vedle postele.

„Asi máte pravdu,“ připustil Tom trochu neochotně.

„Jsem si jistá, že v tuhle dobu už chtěli být dávno doma. Nikdo by přece nenechal slepice a kachny pobíhat

v noci venku, aby mu je roztrhala liška,“ pokračovala Jane chvatně, aniž by mu dala šanci cokoliv k tomu poznamenat. „A navíc je tu ta uvařená polévka, kterou si zřejmě předem přichystali na večeři – což mi připomíná, že vám musím přinést vaši porci. Já už svou snědla. Bylo to vynikající.“

Chvatně vstala a odešla do kuchyně, odkud se po chvíli vrátila s podnosem, na němž nesla misku horké polévky a řádný krajíc čerstvého chleba, a když se pak Tom posadil, opatrně mu položila táč na klín. Až v tu chvíli si uvědomil, jaký má vlastně hlad, a když si později nechal přinést další porci, tak ji svým typickým, přímočarým způsobem vybídl, aby mu přesně popsala, co všechno se jí přihodilo od té doby, kdy odjela od Knightleyových.

„To máte z toho, že se potloukáte krajem jen tak bez doprovodu!“ prohlásil Tom, když si vyslechl celé její vyprávění, a v jeho tónu přitom zazněl ostrý nesouhlas, kterým se snažil zastít ohromnou úlevu, že se jí nestalo nic horšího. „Jste příliš krásná na to, abyste se takhle sama potulovala po kraji!“ Potom, aby svou poklonu trochu zlehčil, dodal: „Škoda, že jste nepobrala tolik rozumu jako krásy!“

Potom potřásl hlavou, jako by nad něčím přemýšlel. „Díky bohu, že ta služka za sebou zapomněla zamknout.“

„Když o tom teď přemýšlím,“ poznamenala Jane, která se nad jeho předchozí uštěpačnou poznámkou ani na okamžik nepozastavila, „skoro bych řekla, že nechala odemknuto schválně. Abych mohla utéct. Předtím jsme spolu vedly zřejmě nejdelší rozhovor, co se známe, a já nejspíš řekla něco, čím jsem v ní probudila výčitky

svědomí. Anebo jsem jí možná jen otevřela oči, a ona pochopila, že Simon Fairfax je sobecký darebák. Je mi sice jasné, že ho má velmi ráda, přesto si ale nemyslím, že by byla úplně slepá k jeho chybám.“

Tom to chvilku mlčky zvažoval a pak prohlásil: „Celé to na mě dělá dojem, že to musel dost dlouho plánovat.“

„Rozhodně několik měsíců. Jeho a moje matka jsou velmi dobré přítelkyně, takže si spolu občas trochu poklábosí. Matka se před paní Fairfaxovou nejspíš zmínila o tom, že budu brzo potřebovat novou komornou. Tak se to zřejmě doneslo až k Simonovi, a ten svou matku požádal, aby na to místo navrhla Latimeru. A když se pak Latimera skutečně dostala do mých služeb, byla to jen otázka času, kdy se mu k uskutečnění jeho plánu naskytne vhodná příležitost.“

„Předpokládám, že vzhledem k tomu, abyste předešla skandálu, úřadům raději nic neoznámíte...“ Tomův nelítostný výraz nevěstil pro syna a dědice lorda Fairfaxe pranic dobrého, „...ale jestli se mi ten mizera někdy dostane do rukou...“

„Musím přiznat, že ani já nejsem zrovna nadšená myšlenkou, že z toho vyvázne zcela bez úhony,“ připustila Jane, která stejně tak jako Tom prahla po spravedlivé odplatě, „nemůžu s tím však, bohužel, vůbec nic dělat. Nechci, aby se naše rodina kvůli mému dnešnímu dobrodružství dostala do řečí. A kromě toho,“ povzdechla si, „jak jste zcela správně poznamenal, můžu si za to sama. Kdybych si zajistila přiměřený doprovod, místo toho, abych se pošetile snažila získat aspoň částečnou nezávislost tím, že se na chvíli pokusím uniknout těm příšerným společenským předsudkům,

které mě pronásledují už od narození, nic takového by se nestalo. Být bohatou dámou není jen samá radost, doktore Carringtone, to mi věřte.“

Až do této chvíle se domníval, že jí ten pohodlný život, který vedla a v němž její jedinou a nejdůležitější starostí bylo to, jak se co nejlépe zabavit, plně vyhovuje. Jak jen mohl být tak zaslepený!

Během té krátké doby, co ji znal, mu přece nejednou dokázala, že je laskavá a bystrá a že jí velmi záleží na osudu jejích bližních – starost o jejího přítele lorda Pentecosta a ochota pomoci při ošetřování malého Bena, toho přece byly jasným dokladem.

Potřeboval snad jasnější důkaz, než byl tento, aby pochopil, jak moc se zmýlil? Většina mladých žen, bez ohledu na původ, by po tom, co dnes Jane dokázala, zřejmě propadla pocitu naprostého sebeuspokojení. Ale Jane byla nepochybně velmi výjimečnou mladou ženou, která, a o tom byl nyní přesvědčen, v sobě skrývala mnoho dovedností, které zůstávaly nevyužité kvůli spoustě úzkoprsých omezení, jež s sebou neslo její společenské postavení.

Jak jen to pro ni muselo být ubíjející žít podle všech těch upjatých společenských pravidel! Teď už chápal, proč se z toho všeho snažila aspoň na chvíli utéct. Nechtěl však své myšlenky vyslovovat příliš nahlas a povzbuzovat ji tak do dalších podobných dobrodružství.

„Nu, tentokrát se naštěstí nic vážného nestalo,“ poznamenal nakonec smířlivě a opět soustředil pozornost na výtečnou polévku. „Ačkoliv, když o tom tak přemýšlím, vy ještě nejste ze všeho venku. Možná se vám podařilo uniknout ze spárů toho darebáka Fairfaxe,

ale teď jste bezpochyby upadla do těch mých, a to je ovšem mnohem horší, má drahá, to mi věřte.“

V odpověď na jeho výhrůžná slova a naoko zlověstný pohled se ozval její nádherný zvonivý smích. „Ach ne, doktore Carrington, vy mi strach rozhodně nenaženete. Jsem si naprosto jistá, že mi od vás nic nehrozí. Simon Fairfax sice od pohledu vypadá jako čestný muž, ale rozhodně jím není, zatímco vy...“ na okamžik se odmlčela, jako by hledala ta správná slova, „...vy byste se nikdy nesnažil napodobit uhlazené chování džentlmena, ačkoliv jím nepochybně jste.“

„Nejsem ani takový džentlmen, abych vám uvolnil tuhle postel, má drahá,“ opáčil Tom.

„Za daných okolností bych to od vás ani nečekala. Mně bude na noc úplně stačit ta pohodlná sedačka v kuchyni.“ Potom obešla místnost a postupně sfoukla všechny svíce, až na tu, která stála na nočním stolku vedle postele. „Jsem dost unavená, takže dobrou noc a uvidíme se ráno. Hodlám vám připravit pořádnou snídani, takže se máte na co těšit.“

O tom nepochybuju, pomyslel si Tom, když ji pohledem vyprovázel ke dveřím. Jsi přesně taková, jakou jsem si tě vysnil... Jenom doufám, má lásko, že v sobě najdu tolik síly, aby se mi podařilo nezklamat tvé představy o mém džentlmenství.

DESÁTÁ KAPITOLA

Když se Tom příštího rána probudil, z kuchyně se k němu neslo Janeino melodické prozpěvování. Už skoro zapomněl, jaký má nádherný hlas, ale pak si náhle uvědomil, že lady Jane Beresfordová je ve všem poněkud výjimečná. Například v tom, jak statečně se dokázala vypořádat se svou nezáviděníhodnou situací. Byla to vskutku velmi pozoruhodná žena.

Nádherná vůně čerstvě upečeného chleba, která ho náhle udeřila do nosu, vykouzila na jeho tváři spokojený úsměv a probudila v něm pocit hladu. Potom si všiml svých šatů, které, vyžehlené a pečlivě složené, ležely na židli vedle postele. Věděl sice, že Elizabeth ovládala a často i vykonávala spoustu domácích prací, ale vždy ji mezi šlechtou považoval za čestnou výjimku. Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že by se mezi urozenými dámami, které měly neustále po ruce spoustu služebnictva, našla nějaká žena, která by se v tom jeho přítelkyni dokázala vyrovnat. Zdá se, že se toho mám o způsobech šlechty ještě hodně co dovědět, pomyslel si, když opatrně vstal z postele, aby se oblékl.

Dobře naolejované dveře se pod tlakem jeho ruky tichounce otevřely, a Tom vstoupil do příjemně vytopené kuchyně, kde spatřil Jane, jak se sklání nad plotnou. Někde se jí podařilo objevit zástěru, kterou teď měla na sobě. Rukávy šatů měla vyhrnuté až k loktům a její obnažená předloktí byla celá od mouky. Vypadalo to, jako by pro ni příprava snídaně byla naprostou samozřejmostí, až bylo skoro těžké uvěřit, že to není její

každodenní práce, ale výjimečná událost, která, jak usoudil podle jejího radostného zpěvu, jí nebyla nikterak proti mysli.

Náhle se otočila, jako by tušila, že ji od dveří někdo pozoruje, a vzápětí se jí tvář rozzářila okouzlejícím úsměvem.

„Samozřejmě jsem ráda, že je vám už lépe, ale opravdu si myslíte, že je rozumné takhle tu nohu namáhat a riskovat, že se rána znovu otevře?“

„Nemám v úmyslu se nějak přepínat, Jane. Ale pokud bych zůstal v posteli, jakkoliv je pohodlná, brzy bych byl rozmrzelý a nerudný jak nabručený medvěd.“

Její vnitřní rozverný hlásek jí nedovolil, aby to přešla jen tak bez povšimnutí, proto na něj upřela bezelstný pohled svých krásných očí a překvapeně poznamenala: „Jakže...? Myslíte tím ještě víc než obvykle?“

„Ty jedna uličnice!“ zamumlal dobromyslně a v duchu ocenil její smysl pro humor. „Cožpak jsem opravdu tak nesnesitelný mrzout?“

„Přesně to se o vás říká,“ odvětila s nelítostnou upřímností.

Obdivoval její otevřenost, i když to, co řekla, mu nesloužilo zrovna ke cti. Ano, byl jsem k ní mnohokrát nespravedlivý během naší krátké, ale rozhodně ne nudné známosti, přiznal si v duchu. Možná to byl nějaký obranný mechanismus, který se spustil ve chvíli, kdy díky svému instinktu vycítil, že ta žena může být pro jeho pohodlný, mládenecký život velkou hrozbou. A pokud to tak skutečně bylo, pak si musel přiznat, že ten štít byl proti náporu jejích hrozivých ženských zbraní žalostně

bezmocný, protože veškerá jeho obrana teď ležela rozdrčena a pošlapána v troskách.

Rozhodně by však nebylo správné, aby se jí s něčím takovým svěřoval. Byli teď ve velmi choulostivé situaci, když se spolu ocitli na tomto opuštěném místě, a prohlubovat její obavy tím, že by z jeho chování nabyla dojmu, že se před ním musí mít na pozoru, bylo opravdu tím posledním, co měl v úmyslu. Naléhavě teď potřebovala nějakou oporu a z toho, co řekla předchozí večer, bylo zřejmé, že mu bezmezně důvěřuje. On si však stále nebyl zdaleka jistý, jestli její očekávání dokáže naplnit. Koneckonců, byl jen z masa a krve, a ten rozkošný andílek byl tak neskutečně půvabný, dráždivě ženský a neskonale žádoucí.

Nicméně když pak usedla ke stolu a položila před něj výsledek své ranní práce, podařilo se mu – alespoň protentokrát – ovládnout naléhavé nutkání sevřít ji v náručí a dát pak průchod své mužné touze. Místo toho ji vybídl, aby mu vyprávěla o svém životě v rodinném sídle v Kentu.

Rozhovor byl sice tím posledním, na co měl v tu chvíli pomyšlení, záhy se však přistihl, že se zájmem naslouchá jejímu poutavému vyprávění. Přirozeně předpokládal, že urozená žena, jako byla ona, musela prožít šťastné a bezstarostné dětství, a jeho předpoklad byl do značné míry správný. Když se však potom rozhovořila o své minulosti, postupně nabyl dojmu, že se mnohokrát cítila velmi osaměle a často hledala společnost mezi služebnictvem. To také do jisté míry vysvětlovalo její schopnost bavit se s kýmkoliv bez ohledu na jeho společenské postavení. Sám byl nejednou

svědkem, jak srdečně rozmlouvala s někým ze služebnictva jako se sobě rovným.

„A vaše hojné návštěvy kuchyně se rozhodně vyplatily,“ poznamenal, zatímco si s chutí přidával smažená vejce, ke kterým si vzal už třetí výtečný rohlík.

Ta poklona jí na tváři vykouzlila spokojený úsměv. „Teď máme bohužel francouzského kuchaře, který se o své panství nerad s někým dělí. Ale před lety to byla paní Blagdonová, kdo skvěle vládl naší kuchyni. Byla to ohromně laskavá duše, která se mnou měla spoustu trpělivosti a naučila mě mnoha věcem z kuchařského umění. Byla to pro mě ohromná úleva, když se mi podařilo uprchnout mé vychovatelce k ní do kuchyně.“

„Soudím, že jste mnohem mladší než váš bratr a sestry, je to tak?“ zeptal se, když se na okamžik odmlčela.

„Ano. Matka porodila čtyři děti v rozpětí mnoha let, a teprve po dalších deseti letech jsem se narodila já, jako nejmladší dítě. Nejbližší věkem je mi má sestra Clarissa.“ Její úsměv vystřídalo mírné zamračení. „Všechny je mám moc ráda, ale...“

„Ale nelíbí se vám, že s vámi stále jednají jako s dítětem,“ dokončil její myšlenku s pozoruhodnou jasnozřivostí. „Chápu, že vám to musí lézt dost na nervy. Mně by se to taky nelíbilo.“

„Ano, máte pravdu,“ doznala upřímně a zároveň si vroucně přála, aby nepodlehla onomu mylnému dojmu, že ji k tomu nerozvážnému činu dohnala přehnaná starostlivost její rodiny. Jediný, koho mohla vinit za své současné potíže, byla ona sama.

Nedalo se však říct, že by jí situace, v níž se právě nalézala, příliš vadila. To, že se skrývali v opuštěném domku uprostřed lesa, a ona se musela o všechno starat, pro ni byla příjemná změna, a pokud by měla být upřímná, pak by musela přiznat, že si to dobrodružství doslova užívá; zároveň však pociťovala bolestné výčitky svědomí, že do celé té věci zatáhla Torna. Nejen že byla zodpovědná za to, že ho postřelili, ale navíc ho nevědomky přinutila, aby se ujal role jejího ochránce. Ačkoliv, když by si měla přiznat pravdu, najednou si na tom místě nedokázala představit nikoho jiného.

To zjištění na ni dopadlo jako rána a na klidu jí rozhodně nepřidalo ani to, že si ji teď prohlížel pronikavým pohledem svých bystrých šedých očí, které zdánlivě dokázaly dohlédnout až na dno její duše a přechytit tam každíčkou její myšlenku.

„Tak, to by stačilo,“ poznamenala ve statečné snaze uspořádat své rozvířené myšlenky. „Teď je řada na vás.“ A ačkoliv ji ochotně uposlechl, nedokázala se zbavit dojmu, že moc dobře ví, proč tak náhle změnila téma.

Něco se o něm pochopitelně dověděla už od své sestřenice. Věděla například, že v útlém věku přišel o oba rodiče a že se ho tehdy ujala Elizabethina babička, žena, které si Tom nesmírně vážil. On jí pak sdělil také to, že jeho otec byl lékárníkem a jeho matka, jež pocházela z jakéhosi starého zemanského rodu, přinesla do manželství věno, za které si její mladý manžel mohl koupit dům v centru Bristolu, kde si pak zařídil vlastní lékárnu.

Když jeho matka zemřela, Tom i nadále navštěvoval zbytek její rodiny, a dokonce i teď se vídal se svými

tetami a strýci z matčiny strany. Zato o rodině otce se při svém vyprávění ani slůvkem nezmínil. Jane to připadalo dost podivné, takže se ho zeptala, jestli byl jeho otec jedináček.

„Ano, byl. A jeho rodiče zemřeli ještě před tím, než jsem se narodil.“

„A byl váš dědeček také magistrem?“

„Ne, byl knězem. Nějaký čas žil na jednom bohatém dvoře v Norfolku, než se usadil na mnohem skromnějším místě v Gloucestershiru.“ Věnoval jí zamyšlený pohled.

„Myslel jsem, že vám to Elizabeth řekla.“

„A co?“

„To o mých prarodičích z otcovy strany.“

Podle upřímného překvapení, jež se zračilo v jejích očích, bylo zřejmé, že neměla potuchy, o čem to mluví. Vlastně ho ani nepřekvapilo, že toho o minulosti jeho rodiny příliš nevěděla. Elizabeth rozhodně nebyla žádná drbna a Jane zas nebyla nemístně zvědavá a nezajímala se o pomlavy. Pravdou bylo, že život jeho prarodičů, stejně jako život jeho otce, mohl být úplně jiný, nebýt nesmyslné zatvrzelosti jeho praděda. Bylo to něco, o čem mluvil jen velmi zřídka, ale z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu teď prahl po tom, aby mu právě Jane řekla, co si o té více než půl století staré záležitosti myslí.

„Můj dědeček, Percival Carrington, byl inteligentní muž, který se rozhodl zasvětit svůj život církvi. Ale jak už jsem se zmínil, časem se dostal na jeden bohatý dvůr v Norfolku, tam se zamiloval do dcery svého chleboďárce a později se s ní proti vůli jejího otce oženil. Ten ji za to vydědil a zašel ve své pomstě dokonce tak daleko, že mého pradědečka vyhnal ze svého panství. Má

prababička se od té doby už s nikým ze své rodiny nikdy nesetkala. Zemřela brzy po narození mého otce v podmínkách, které jí, jako ženě z vyšších společenských kruhů přivyklé na přepych a bohatství, musely připadat jako velmi nuzné.“

Jane tiše naslouchala tomu smutnému příběhu, zatímco se snažila rozpomenout na všechny své známé, kterým náleželo nějaké větší panství v Norfolku. „A jak se jmenovala vaše prababička za svobodna?“

Jeho bělostné zuby se zaleskly v neveselém úsměvu. „Davenhamová.“

Jedno z Janeiných půvabně zaoblených obočí se překvapeně pozdvihlo. „No tohle! Vůbec se vám nedivím, že to držíte v tajnosti. Já být na vašem místě, taky bych o sobě nerozhlašovala, že jsem spřízněná s nyníjším markýzem z Fenchamu. Je to ten nejdomyšlivější odporný červ, jaký kdy žil, a jeho žena není o nic lepší. Navíc bych řekla, že to nemá v hlavě úplně v pořádku. Můžete se spolehnout, Tome, že se o vašem vzdáleném příbuzenském vztahu k téhle rodině nikomu nezmíním.“

Její přesvědčení, že to byl on, kdo se nechtěl znát ke svým urozeným příbuzným, ho na okamžik zcela ochromilo, a když se z toho pak vzpamatoval, zvrátil hlavu dozadu a burácivě se rozesmál. Pokud někdy pocítil určitou hořkost nad tím, že pro své zámožné příbuzné nikdy nic neznamenal, teď ho to nadobro přešlo.

„Občas mě pořádně překvapíte!“ řekl jí, když se trochu uklidnil.

„Je mi líto, jestli to znělo hrubě, Tome,“ odvětila naprosto upřímně, „ale já mám o té rodině opravdu velmi nízké mínění.“

„Neomlouvejte se, drahá. Jste jako závan čerstvého vzduchu v mém životě.“ Pak, když si uvědomil, že je na nejlepší cestě pozbýt svého železného sebeovládání a že by ji nejradši popadl do náruče, následoval jejího příkladu a raději změnil téma. První, co mu padlo do oka, bylo zařízení jejich současného útočiště.

„Řekl bych, že na dům obyčejného dřevorubce je to tu dost přepychově zařízené. Neznám moc lidí z nižších vrstev, kteří by si mohli dovolit například tak moderní plotnu. A veškerý nábytek – i když to není zrovna Hepplewhite – vypadá velmi propracovaně a elegantně.“

„Ach ano! Zrovna jsem vám to chtěla říct,“ odvětila Jane, když se natáhla pro konvici s kávou a nalila mu další šálek. „Když jsem ráno vyhnala slepice a kachny ven, trochu jsem se tu porozhlédla. Hned za kurníkem je taková velká kůlna, která je plná různých věcí: od kolébek přes hračky až po stoličky, židle a stoly. Máte pravdu, zdejší domácí není dřevorubec, ale řezbář. A k tomu velmi zručný, pokud to mohu posoudit. Ale kde teď asi vězí?“

Tom jen pokrčil širokými rameny. Ne snad proto, že by mu osud zdejších obyvatel byl lhostejný, ale proto, že právě teď měl spoustu jiných starostí, než se zajímat o zatoulaného truhláře. „Dříve nebo později se tu určitě objeví.“

„Doufám, že máte pravdu. Dnes ráno jsem se procházela po lese, abych zjistila, jestli...“

„Co... že... jste dělala?“ zahřímal mocným hlasem a upřel na ni nevěřící pohled. „Ze všech vašich bláznivých nápadů je tenhle ten nejpotřeštěnější! Můžete mi laskavě prozradit, co byste dělala, kdybyste narazila na toho darebáka Fairfaxe?“

Jane na sobě nedala znát, že by se jí jeho urážlivá slova jakkoliv dotkla. Místo toho jen nevzrušeně upila kávu ze svého šálku a poznamenala na svou obranu: „Nejsem tak pošetilá, abych šla ven neozbrojená.“

Potom ukázala prstem na velšský příborník, na kterém ležela nablýskaná dragounská pistole. „Předpokládám, že je to památka z války. Bůhví, od koho to náš dobrodinec asi má. Každopádně je ale v bezvadném stavu. Večer jsem tuhle pistoli i tu pušku tamhle v rohu trochu vyčistila a nabila.“

Jeho výraz se rázem změnil a v jeho očích se teď objevila směsice úžasu a zdráhavé úcty. „Chcete mi tím snad naznačit, že dokážete zacházet se zbraněmi?“

„Zajisté,“ odvětila s jistou hrdostí v hlase. „Zřejmě jste pozapomněl, že jsem v mládí dělala samé nepřístojnosti. Můj bratr mě často brávil s sebou, když si šel zastřílet – a občas mě vezme i teď. A můj otec byl nakonec hrdý na to, že se aspoň jedna z jeho dcer naučila zacházet se střelnými zbraněmi.“

Je mi líto, jestli jsem vás tím zaskočila, doktore Carrington,“ pokračovala poté, co se posilnila dalším douškem kávy. „Chápu, že vaším posláním je spíše životy zachraňovat. A věřte mi, že ani já bych nechtěla nikoho zastřelit, dokonce ani toho lumpa Fairfaxe. Ale kdybych na něj dnes ráno narazila, nerozpakovala bych se vzít si ho na mušku. Přišlo mi však dost

nepravděpodobné, že bych ho mohla někde potkat. Možná je to odporný a podlý ničema, ale rozhodně to není žádný hlupák.“ Potrásla hlavou. „Ne ne, ten už je dávno pryč – i s mými penězi, šaty a šperky. Což mi připomíná...”

Zalovila v kapse vypůjčené zástěry a vzápětí z ní vytáhla malou brož – jemný kroužek z perel zasazený do stříbra –, kterou pak položila na stůl. „Našla jsem to dnes ráno vedle sedačky, když jsem zametala. Řekla bych, že je to celkem staré a nepochybně to má dost velkou cenu. Další důkaz, že naši hostitelé nejsou zrovna nejchudší.“

„Ta brož je moje,“ překvapil ji doznáním. „Patřila mé babičce, vlastně to byla taková upomínka na její dřívější život v přepychu. Postupně musela prodat všechny své šperky, ale s tímhle se z nějakého důvodu nedokázala rozloučit. Občas to nosím na vázance.“ Rty se mu zkřivily v rozpustilém úsměvu. „Včera jsem tou parádou chtěl oslnit sira Williama Denta.“

Tahle zmínka o zamýšleném cíli jeho včerejší cesty přinutila Jane k úvahám, jak z téhle nepříjemné situace co nejrychleji ven. Ačkoliv Tom dokázal vstát z postele, nedalo se předpokládat, že by se sám mohl někam vypravit. Jenom by tím riskoval, že se mu včerejší rána znovu otevře, takže bylo na ní, aby vyhledala nejbližšího kováře, nechala u něj okovat Tomova koně a na něm pak odjela do nejbližšího města, kde by se jí snad podařilo sehnat nějaký kočár.

Tomovi se ten nápad sice ani trochu nezamlouval, ale nakonec se jí ho přece jen podařilo přesvědčit, že nemají příliš na vybranou, pokud v tomhle liduprázdném domě nechtějí strávit další noc.

Ze začátku šlo všechno hladce. Hřejivé paprsky jarního slunce jí vesele pohrávaly ve vlasech, když kráčela s Tomovým hřebcem na uzdě po úzké lesní pěšině, která ji po chvilce dovedla na jakousi širší cestu. Na ní pak potkala jednoho muže, který jí ochotně sdělil, že nejbližšího kováře najde ve vesnici vzdálené necelé dvě míle. Ale pak se k ní štěstí otočilo zády: když totiž konečně dorazila do vesnice, zjistila, že kovář není doma a před polednem se zřejmě nevrátí.

Jane ten malý nezdar přijala s naprostým klidem, nechala hřebce v kovářské dílně a vyrazila na prohlídku vesnice. Cestou se zastavila na kus řeči s několika místními lidmi a prohlédla si i zdejší kostel. Do kovárny se vrátila přesně v jednu, ale ukázalo se, že kovář dosud nedorazil. Jeho dobrosrdečná žena se však nad hezkou mladou cizinkou slitovala a pozvala ji dál, aby na něj počkala v pohodlí jejich domu.

Jane se nenechala dlouho přemlouvat. A nevzepřela se ani laskavé nabídce své dobrotivé hostitelky, která ji pozvala ke stolu, a zatímco si pochutnávala na sýru a křupavém domácím chlebu, po němž následoval jablkový koláč, kovářova žena ji s radostí zasvětila do života téhle malé wiltshirské vesnice.

Z jejího vyprávění vyplynulo, že kovářka žila ve vesnici už od narození. Znala se téměř s každým z širokého okolí a měla tu v kraji spoustu příbuzných.

„Tak to budete určitě znát ty lidi, co žijí v tom rozkošném domku s doškovou střechou asi dvě míle odtud,“ prohodila Jane, která se okamžitě chopila

příležitosti, jež se jí naskytla, aby zjistila, komu vlastně vděčí za poskytnuté přístřeší.

„Aha, vy máte asi na mysli dům Percyho a Alice Priceových v Benchamském lese!“ prohlásila kovářka po chvilce přemýšlení. „Ano, samozřejmě, že je znám. Starý Percy je vyučený truhlář. Moc šikovný. To se musí uznat. Jo, mají to tam hezký, ale já bych nechtěla bydlet na takový samotě. Ale jim tam asi nic neschází, protože tam spokojeně žijou už spoustu let.“

„Divné ale je, že dneska ráno, když jsem se tam zastavila, tak nikdo nebyl doma, co si o tom myslíte?“ Pohled, jaký se jí za tu poznámku dostal, byl téměř podezíravý, proto ne zrovna popravdě chvatně dodala: „Jsem tu na návštěvě u jedněch známých, kteří bydlí pár mil odtud. A dnes ráno bylo tak nádherně, že jsem vyrazila na projížďku. Můj kůň v lese ztratil podkovu, a já se v tom domě chtěla zeptat, kde je tu nejbližší kovář. Ale, jak už jsem řekla, nikdo nebyl doma.“

Zdálo se, že takové vysvětlení tu laskavou ženu plně uspokojilo. „Tak to byli nejspíš někde v lese. Alice tam často chodí se svým mužem, aby mu pomohla vybrat vhodné stromy k pokácení. Občas také jezdívají do Devizes na trh nebo na návštěvu ke své dceři, která má farmu kousek odtud, ale sotvakdy se vypraví někam dál.“

Tohle zjištění ještě umocnilo Janeinu obavu, že se Priceovým něco stalo. Takže její rozhodování co udělat teď bylo o to těžší. Rozhodně však nechtěla zburcovat celou vesnici jenom proto, aby se pak ukázalo, že se zatoulaný pár zdržel na návštěvě u své dcery.

Pohlédla na staré hodiny v rohu místnosti, které neúprosně odměřovaly ubíhající čas. Teď už měla být

dávno v Devizes a shánět tam nějaký kočár. Takhle jí však nezbývalo než čekat, dokud se kovář nevrátí. Doufala jen, že už se ho brzo dočká, jinak si Tom nebude dělat starosti jenom o Priceovy, ale také o ni.

Tom, který právě ukojil hlad z hojných zásob ve spíži, se zatím příliš nestrachoval. Nechtěl sice, aby Jane jela sama, ale pak musel uznat, že jim nic jiného nezbývá. On sám jet nemohl a rozhodně se nedalo počítat s tím, že se mu zraněná noha do zítřka uzdraví. Nicméně, pokud by se Jane dnes nepodařilo sehnat nějaký kočár, což se rozhodně nedalo vyloučit, protože v tuhle roční dobu lidé začínali opět cestovat, byl v tom případě odhodlán bez ohledu na své zranění vyrazit hned ráno do Devizes.

Každou další hodinou strávenou v jeho společnosti jenom ohrožovala svoji pověst. A pokud si to neuvědomovala, pak on rozhodně ano. Nezachránil ji ze spárů toho mizery Fairfaxe jenom proto, aby si pak proti své vůli musela vzít právě jeho. Čím dříve se tedy Jane dostane do bezpečí domu své tety v Bathu, tím lépe, i kdyby ve své cestě musela pokračovat veřejným dostavníkem.

Myšlenka, že se s Jane bude muset brzy rozloučit, ho však vůbec netěšila. Do jisté míry se mu na to podařilo zapomenout, když se vydal na krátkou obchůzku kolem domu, ale jeho zraněná noha se záhy ozvala, takže mu nakonec nezbylo, než se vrátit zpět dovnitř a nadále čekat, až se Jane vrátí.

Každou chvilku se díval na hodinky, ale teprve když se odpoledne začalo chýlit ke konci a Jane se stále

nevracela, začal se vážně strachovat, jestli se jí něco nestalo. Od západu se přihnaly temné mraky a s padajícím soumrakem se spustil prudký liják, který ještě umocnil jeho obavy. Zrovna se rozhodl, i když to bylo nerozumné, že už nebude déle čekat a vypraví se za ní, když vtom k němu zvenčí dolehl dusot koňských kopyt.

O několik minut později se ve dveřích objevila na kost promočená Jane a Tom si mohl konečně vydechnout. Přitom jí ovšem neopomněl řádně vyhubovat, že byla pryč takovou dobu.

Jane se nepamatovala, že by jí někdy někdo takhle vynadal, a za normálních okolností by ji přival jeho slov nejspíš zcela ochromil, jenže teď byla přinejmenším stejně nabroušená jako on. „A kde si, kčertu, myslíte, že jsem byla, vy chytráku?“ odsekla zprudka. „Celý den jsem čekala na tu zatracenou podkovu a do Devizes jsem se vůbec nedostala. A jak se vůbec opovažujete takhle se mnou mluvit?“

„Zasloužila byste přehnout přes koleno,“ opáčil Tom zostra a jeho oči se při tom hrozivě zaleskly, ale Jane se nenechala zastrašit.

„Jestli řeknete ještě slovo, Thomasi Carrington, tak... tak po vás něco hodím!“

Zdálo se, že to myslí naprosto vážně, což ho navzdory všemu pobavilo a jeho hněv se najednou rozplynul. Teprve teď si ji pořádně prohlédl. Kapičky vody, jež stékaly záhyby starého vypůjčeného pláště k jejím nohám, už kolem ní stačily vytvořit řádnou louži. Celá se chvěla, ačkoliv nebylo zcela jasné, jestli to měl na svědomí chlad nebo její vztek.

„Pojďte se ohřát,“ řekl smířlivě a jeho přívětivý tón se neminul účinkem. Jane totiž vzápětí poslušně vykročila k teplem sálající peci a zanechávala při tom za sebou mokré šlápoty. Podařilo se mu ji přesvědčit, aby odložila plášť a zula si promáčené boty, ale když ji pak vyzval, aby si svlékla i šaty, pohlédla na něj, jako by ho podezírala, že přišel o rozum.

„Nebudu tu přeci před vámi stát jen tak ve spodniče, doktore Carrington!“

„To rozhodně ne, má drahá. Dáte mi úplně všechno. A, prosím, bez odmlouvání!“ dodal chvatně, zrovna když se chystala něco namítnout. „Jste promočená až na kost a já myslím, že máme už tak dost starostí, abychom si mohli dovolit ještě riskovat, že vás sklátí horečka.“

Jeho hlas sice zněl celkem klidně, ale v očích se mu přitom zračilo jasné odhodlání, a ona si náhle uvědomila, že by jí byl schopen vlastnoručně vysvléct, kdyby se mu snad odvážila vzdorovat. Počkala tedy, dokud nezmizel v ložnici, a pak se kvapně začala potýkat se zapínáním na nit promočených šatů. Sotva se jí je podařilo stáhnout, už se ve dveřích objevil Tom s přikrývkou v ruce.

„Jakže? Vy ještě nejste hotová?“ poznamenal nevzrušeně bez ohledu na její zjevné rozpaky. „Chcete s tím pomoci?“

„Ne, nechci!“ odsekla zostra a zápolila přitom se silným nutkáním uštědřit mu řádný políček. „A vy budete jistě tak laskav a na chvílku se otočíte. Jistě chápete, že se tu před vámi nehodlám svlékat.“

Tom jí věnoval netrpělivý pohled, ale přesto jí vyhověl. „Mohu vám připomenout, že jsem lékař, a

pohled na svlečené ženy pro mě rozhodně není ničím neobvyklým?“

„O tom nepochybuji,“ odvětila, když si chvatně stáhla spodničku a rychle se zahalila do přikrývky, kterou Tom předtím položil na lavici vedle ní. Usadila se co nejbliže ke kamnům a upozornila ho: „Ale můj lékař nejste. Dobrá, teď už se můžete otočit.“

S úsměvem na rtech nad tím rozkošným panenským studem Tom sesbíral její svršky, které teď ležely rozházené na podlaze. Když je pak rozvěsil u kamen, opatrně si kleknul před ní na podlahu, tak, aby přitom příliš nenamáhal poraněnou nohu, a bez ohledu na Janeiny hlasité protesty si položil její útlá chodidla na své koleno a začal jí krouživými pohyby masírovat prochládlé nohy, aby se co nejdříve opět prokrvily.

Jane se neodvážila jakkoliv se mu vzepřít, jelikož nechtěla riskovat, že by přitom upustila deku, kterou měla omotanou kolem sebe. Pouze se tedy ze všech sil snažila nevnímat dotek jeho teplých dlaní, které teď třely její nohy od stehů až k drobným kotníkům s takovou důkladností, jako by se jí snažil sedřít kůži s těla, ale i přesto se v ní po chvíli probudilo jakési nevíтанé napětí.

„Už je to dobré,“ prohlásil nakonec, načež ji bodře plácnul po stehně a opatrně vstal. „Teď nám půjdu připravit něco k snědku a vy se zatím od těch kamen ani nehnete, je to jasné?“

Příjemné teplo, jež sálalo od kamen, jí rychle pozdvihlo náladu, takže jí dokonce přestal vadit i Tomův panovačný tón. A pak už se dokázala usmát i nad myšlenkou, že takhle si oslavu dnešních narozenin rozhodně nepředstavovala, a zmínila se o tom i Tomovi.

„Vy máte dnes narozeniny? Ach ano! Ted' si vzpomínám, že se o tom mluvilo u Knightleyových. Proč jste mi to proboha nepřipomněla?“

„Možná je to divné, ale já sama na to úplně zapomněla a uvědomila jsem si to až na zpáteční cestě, když už jsem byla úplně promočená, a najednou mi to přišlo hrozně líto,“ přiznala, když jí podával chleba se sýrem, který od něj bez námitek přijala, aniž by se zmínila o tom, že zrovna tohle měla i k obědu. Bylo by to od ní velmi nevďěčné. A ona tomuhle muži vděčila za mnohé, přiznala si v duchu, zatímco ho sledovala, jak prohledává dobře zásobenou špižírnu, až z ní nakonec vylovil jakousi láhev vína.

Nebylo to zrovna burgundské, ale Jane si na tom domácím vínu i tak skvěle pochutnala, a do jisté míry jí pomohlo i v tom, aby dokázala unést jeho další šlechetné gesto, které si hodlala navždy uchovat ve svém srdci.

Když dopili víno, Tom zašátral v kapse u kalhot, vytáhl tu nádhernou, perlami posázenou brož a vtiskl ji Jane do ruky. „Všechno nejlepší,“ řekl prostě.

Chvilku jí trvalo, než dokázala polknout, aby mu mohla odpovědět: „To od vás nemohu přijmout, Tome. Vždyť je to vaše jediná památka na babičku.“

„Nikdy jsem ji nepoznal, Jane, takže mi ten šperk vlastně ani nemá koho připomínat. Navíc většinou leží zapomenutý někde v šuplíku. Jsem si jistý, že by babička měla velkou radost, kdyby tu brož viděla tam, kde se vyjímá nejlépe – na šatech krásné ženy.

No, máte za sebou dlouhý den, takže by bylo asi nejrozumnější, kdybyste si šla už lehnout,“ dodal vzápětí, ted' už opět tím nesmlouvavým tónem. „Zítřka musíme

vyrazit hodně brzo, pokud se chceme dostat do Devizes tak, abychom měli nějakou šanci sehnat pro vás kočár, který by vás odvezl do Bathu. Dnes v noci je postel vaše. Já se uvelebím tady v křesle a pod nohy si dám tamhleto stoličku.“

Jane se nezmohla na jedinou námitku. Cítila se velmi unaveně, a navíc se ještě úplně nevzpamatovala z jeho velkorysého daru. Bez protestů tedy sebrala svíčku a křesadlo a odešla do ložnice. Sotva však stačila ulehnout do pohodlné postele, když do pokoje vešel Tom – aniž by se obtěžoval zaklepat –, aby se jí zeptal, jestli nepotřebuje nějakou noční košili.

Byl to jen další příklad toho, jak dokázal být pozorný, když chtěl. „Myslím, že mi nebude chladno, ale děkuji.“ Mírně se pousmála. „A kromě toho bych řekla, že jsme si toho tady vypůjčili až až. Takže k tomu už žádnou noční košili paní Priceové raději nebudeme přidávat.“

„Priceovi...? Tak takhle se jmenují naši zachránci?“

„Zřejmě ano. Řekla mi to kovářka, a ta tu v okolí zná snad každou živou duši.“ Janein zamračený výraz prozrazoval její narůstající obavy. „Kromě příležitostných návštěv Devizes a jejich dcery prý nikam nejedí – a to není zrovna uklidňující. Myslím, že bychom to zítra měli nahlásit úřadům, co říkáte?“

„To bychom možná měli. Rozhodně by to bylo to nejmenší, co bychom pro ně mohli udělat, po tom, co jsme bez dovolení vtrhli do jejich domu, ale –, pokrčil rameny, „– zatím nemůžu říct, že by mě jejich zmizení nějak zvlášť zneklidňovalo.“

Jeho odpověď ji mírně zaskočila. „Jak to? Máte k tomu snad nějaký důvod?“

„Když jste byla pryč, trochu jsem se tu porozhlédl,“ řekl na vysvětlenou a bezděky přitom usedl na okraj postele. „Před stájí jsem objevil jasné stopy kol – nejspíš od jejich povozu. A všude kolem je dostatek důkazů o tom, že mají aspoň jednoho koně. Včera byl v Devizes trh, a tak předpokládám, že to je přesně ten důvod, proč se tu naši dobrodinci dosud neobjevili. Ačkoliv připouštím, že to jejich zdržení začíná být přece jen trochu podezřelé.“

Jane na to nic neřekla, a Tom, který si doposud prohlížel jeden z bohatě vyřezávaných sloupků v rohu postele a přemýšlel přitom, jestli i to je výsledek práce očividně zručného pána domu, pak náhle obrátil svoji pozornost zpět ke své půvabné společnosti.

Na okamžik se zahleděl do těch nádherných šedozelených očí orámovaných dlouhými řasami a pak se jeho pohled přesunul ke světle hnědým kadeřím, které měla dosud mírně provlhlé z té strastiplné zpáteční cesty. Několik neposlušných pramínků laskalo její půvabné čelo, zatímco zbytek vlasů padal volně dolů na její útlá bílá ramena, která nesměle vykukovala pod přikrývkou. Jako by se mu podařilo vycítit onen rytmický tep, jenž neklidně pulzoval ve štíhlém sloupku jejího krku, neboť hned potom zaměřil pozornost na něžnou křivku její brady a konečně na její dokonale tvarované, přesladké rty.

Náhle ucítil, jak se jeho lékařský odstup i jeho urputné sebeovládání zvolna rozplývají a namísto nich se nezadržitelně dere na povrch ona prudká, ničující touha, kterou už nedokázal déle potlačovat. Sklonil k ní hlavu a jeho ústa pak obemkla její; nejdříve něžně a potom, když

se mu od ní dostalo patřičné odezvy, s narůstající vášní, po níž konečně mohl dát průchod své stále sílící touze, která pro něj byla něčím úplně novým, protože ji tentokrát neprobudil chtíč, ale ten nádherný cit – láska.

Jane vůbec nepomyslela na nějaký odpor. Její rty se instinktivně pootevřely, a ona už nedokázala déle pomíjet ono úpěnlivé volání svého srdce, které se během posledních dnů marně snažila umlčet. Byla až po uši zamilovaná. A její srdce, mysl i tělo teď byly v dokonalém souznění. Když se pak jeho rty vzdálily od jejích a zvolna se přesunuly k citlivým vrcholům jejích vzednutých prsou, zatímco jeho neskonalé něžné prsty začaly zvolna laskat tu nejjemnější kůži na vnitřní straně jejích stehen, nepociťovala žádný strach, ale pouze čistou touhu, která v ní stále narůstala, a naléhavé nutkání dotýkat se jeho těla stejně tak, jako se on dotýkal jí.

Když se pak její nezkušené prsty nesměle zabořily do jeho kabátu v zoufalé snaze stáhnout mu ho dolů, Tom se mírně nadzdvihl, lehce setřásl kabát z ramen a vzápětí ho odhodil na podlahu. Vázanka a košile přišly na řadu hned vzápětí, takže se jí pak naskytl ničím nerušený pohled na jeho úchvatná ramena a širokou, hezky tvarovanou hrud', jež byla z části pokrytá jemnými tmavými chloupky.

Nemohla se už dočkat, až ucítí jeho svalnaté tělo pod svými prsty, takže k němu dychtivě natáhla ruku, která však záhy skončila v zajetí ocelového stisku jeho dlaně. Jeho oči, které ještě před chvilkou náruživě hltaly její nahé tělo, se teď neurčitě upíraly k prádelníku, který stál vedle postele. Jelikož byl od ní mírně odvrácený, nedokázala už z hlubin jeho šedých očí vyčíst, co se mu honí hlavou, přesto však vycítila, že se něco stalo.

Potom, jako by ho její dotek pálil v dlani, odstrčil její ruku stranou a zvolna vstal z postele. Rychle pak sesbíral všechny své rozházené svršky a třemi dlouhými kroky dorazil ke dveřím. „Neopovažuj se vycházet dnes v noci z ložnice!“ procedil skrz zuby, načež za sebou prudce zabouchl dveře a zanechal zdrcenou Jane jejím zoufalým úvahám, že v něm svou láskyplnou dychtivostí dokázala probudit pouze odpor.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Jane probudily první paprsky ranního slunce, které pronikly do ložnice štěrbinou mezi závěsy. Jak jen si přála, aby ty hřejivé sluneční šípky dokázaly rozpustit bolest, jež jí svírala srdce, a rozmotat ten spletenec chmurných myšlenek, které se jí honily hlavou! Pak by snad dokázala pochopit, co bylo příčinou té prudké změny v chování toho muže, kterého tolik milovala a který se během několika okamžiků proměnil z citlivého a láskyplného milence v bezcitného surovce, jemuž bylo najednou zatěžko jenom se na ni podívat, nemluvě o tom, že by se jí snad chtěl dotknout.

Celé jí to teď připadalo jako nějaký krutý, neskutečný sen, což v ní probudilo myšlenku, jestli je vůbec ještě schopna rozeznat skutečnost od svých představ. Určitě si jeho včerejší náznaky vyložila správně? Pravda, ani slůvkem se nezmínil o tom, že by k ní něco cítil – jeho

oči to však pověděly za něj, zračilo se v nich tolik lásky, až jí to téměř vzalo dech.

Nechápavě potřásla hlavou. Nevěděla, co si o tom všem má myslet, ale rozhodně nemohla opominout velmi pravděpodobnou možnost, že ať už k ní cítil cokoliv, nebylo to natolik silné, aby se dokázal oprostit od svých zábran a dovedl jejich vzájemnou vášeň do konce; a zřejmě to nebylo ani natolik upřímné, aby ho to přimělo k tomu, požádat ji o ruku... Koneckonců, jak jinak se jeho chování dalo vysvětlit?

Hořké slzy, které tiše vyplakala po jeho odchodu, jí nijak nepomohly zmírnit ten tíživý pocit ponižujícího odmítnutí, a ona rozhodně neměla v úmyslu dovolit té ženské slabosti, aby ji ještě někdy přemohla. A spánek, který se nakonec přece jen dostavil, jí naštěstí pomohl obnovit aspoň špetku sebevědomí. Byla přece lady Beresfordová, dcera hraběte z Eastbury, které od dětství vštěpovali, že projevovat jakékoliv silnější pocity je v podstatě vulgární, a ona měla snad poprvé v životě možnost, aby právě tuhle stránku své výchovy náležitě ocenila. Věděla, že se mu chtě nechtě bude muset postavit tváří v tvář, a jakkoliv pro ni tato představa byla skličující, hodlala to provést důstojně a s hlavou hrdě vztyčenou.

Bez dalšího otálení tedy spustila nohy na zem, a teprve v tu chvíli si všimla svých šatů, které byly úhledně složené na židli vedle postele. Musel tedy, stejně tak jako předchozí noc ona, nepozorovaně vklouznout do ložnice, aby je tam pro ni připravil. Netušila, kdy se tam objevil, ale o to mu zřejmě šlo. Nemohlo být pochyb, že se na

jejich příští setkání těšil se stejně malým nadšením jako ona.

Když potom o několik minut později vešla do kuchyně, seděl už Tom za stolem. Jídlo na jeho talíři vypadalo nedotčeně, což ji přimělo k úvahám, jestli se teprve chystá posnídat, anebo jestli ho opustila chuť k jídlu. Vypadalo to, jako by jeho ramena byla nějak pokleslá, a kdyby včera nedostala krutou lekci v tom, jak je pošetilé spoléhat na to, co vyčte z výrazu druhých, troufla by si snad tvrdit, že se v jeho šedých očích zračí naprostá sklíčenost. Jenže ona už teď byla mnohem moudřejší.

Zřejmě se tak tvářil kvůli tomu, že se v tom křesle příliš nevyspal, utvrzovala se v duchu, když usedala ke stolu naproti němu. Jistě neprobděl noc proto, že by ho trápily výčitky svědomí. Ne, tohle k němu není spravedlivé, ozval se její vnitřní hlas. On přece není lhotejný ani bezcitný, a od ní by bylo nanejvýš nespravedlivé, kdyby ho za takového považovala. Jistěže litoval toho, k čemu mezi nimi včera došlo, určitě si vyčítal vlastní slabost, která způsobila, že na chvíli podlehl své touze. Jane se však nehodlala oddávat bláhové naději, že jeho skleslost souvisela s něčím hlubším než bylo právě tohle.

„Á! Zase chleba se sýrem,“ poznamenala s nucenou veselostí v hlase, zatímco Tom na ni jen mlčky zíral přes stůl, aniž by se pokusil navázat jakoukoliv konverzaci. „Myslím, že až odtud odjedeme, právě tohle jídlo si nechám nějaký čas s radostí ujit.“

Její slova vnesla do jeho zachmuřené tváře nepatrný úsměv.

„Máte pravdu, časem se to skutečně přejí, ale já jsem nechtěl zbytečně marnit čas vařením. Bude lépe, když vyrazíme co nejdřív.“

Což je v podstatě totéž, jako by mně oznámil, že se už nemůže dočkat, až se mě konečně zbaví, pomyslela si zdrceně. Nejen že mě vrazil nůž do srdce, ale ještě jím v té ráně bezcitně otáčí!

Opět jí přispěchala na pomoc její hrdost, kterou zdělila po svých vznešených předcích a která jí nedovolila dát mu najevo, jak hluboce ji ranil. Takže když pak promluvila, v jejím hlase nezazněl ani náznak lítosti: „Plně s vámi souhlasím, doktore Carrington. Musím se dostat do Bathu ještě dnes. Bůhví, co si má teta asi mysli! Chudáček, jistě si o mě dělá vážné starosti.“

Věnoval jí dlouhý uhrančivý pohled. „Janie, pokud jde o tu včerejší noc –“

„Byla bych radši, kdybychom o tom, k čemu mezi námi došlo, raději nehovořili,“ skočila mu do řeči a natáhla se pro konvici s kávou. S hrůzou však zjistila, že se jí třese ruka. „To, co se stalo, bylo nanejvýš politováníhodné, a bude lépe, když na to oba raději rychle zapomeneme.“

„Snad máte pravdu... Ale –“

„Ne, Tome!“ přerušila ho ještě ostřeji než předtím a zoufale se přitom snažila potlačit narůstající rozpaky. Proč ji jen musí takhle mučit? Ach bože! Cožpak je opravdu tak bezcitný, že si neuvědomuje, jak moc ji ranil a ponížil? Snad si o ní teď proboha nemyslí, že má ve zvyku vyspat se s každým, kdo se jí namane!

V tu chvíli by nejraději někam utekla a málem to skutečně udělala, kdyby k ní zvenčí nedolehl jakýsi hluk. Ani Tomovi to zjevně neušlo, protože okamžitě vstal.

„Vypadá to, že se naši nedobrovolní hostitelé konečně vrací,“ poznamenal od okna, právě když před domem zastavil rozkodrcaný povoz, z něhož seskočila jakási žena ve středních letech.

Jane si v tu chvíli přála, aby se pod ní rozevřela zem a pohltila ji. Původně si totiž myslela, že by se tomu, pro ni velmi nepříjemnému vysvětlování mohla vyhnout, ale teď to vypadalo, že bude muset i přes své nesmírné rozpaky celou tu věc nějak objasnit majitelům tohoto domu, do něhož společně s Tomem bez pozvání vtrhli. Život občas dokázal být pěkně krutý!

Tom v jejích krásných očích vyčetl to tiché volání o pomoc a beze slova se odbelhal před dům. Jane po chvilce zaslechla, jak říká: „Prosím, paní, hlavně se nelekejte.“ Potom se jí rychle představil a zbytek toho, co říkal, se k jejím uším doneslo pouze jako směsice tlumených slov.

Připadalo jí to jako celá věčnost, než se dveře opět otevřely, a při pohledu na tu baculatou ženu ve středních letech, jež kolébavým krokem vzápětí vešla do kuchyně, se velká část její nervozity rázem vytratila.

„Ach, slečno Carringtonová, chuděrko moje! Ještě štěstí, že se vám z toho podařilo vyváznout! Muselo to být hrozné, když vás napadli ti ničemové, a dokonce zranili vašeho drahého bratra!“

Nejenže ta žena, o níž mlčky předpokládala, že to musí být paní Priceová, byla zjevně velmi laskavá, ale také byla neobyčejně vstřícná. Když totiž Jane vstala od

stolu, okamžitě se ocitla v zajetí jejích kyprých paží, což jí poskytlo právě tolik času, aby se mohla vyrovnat se svou novou totožností. Co ještě jí asi můj vynalézavý *bratr* napovídal? blesklo Jane hlavou. Zároveň však byla ráda, že alespoň on si v dané situaci dokázal uchovat svoji duchapřítomnost.

„To ano, paní. Bylo to hrozné! A já bych vám chtěla poděkovat, že jste náš vpád do vašeho okouzlujícího domu přijala s takovým pochopením. Obávám se, že jsme v dané chvíli neměli příliš na vybranou.“

„S tím si vůbec nelamte hlavu, děvenko. Já jsem moc ráda, že jsem v tom zmatku zapoměla zamknout, když jsme to ráno odjížděli na trh do Devizes.“

Jane vrhla letmý pohled ke dveřím a vroucně si při tom přála, aby se doktor Carrington konečně vrátil a naznačil jí, jaký příběh si to vlastně vymyslel. „Napadlo nás, že byste mohli být v Devizes,“ poznamenala vzápětí, čímž získala trochu pevné půdy pod nohama a rozhodla se tedy toto bezpečné téma neopouštět. „Byla jsem u kováře v jedné malé vesnici kousek odtud. Potřebovala jsem okovat koně. A jeho žena mi o vás hodně vyprávěla. Jste paní Priceová, nemám pravdu?“

„Přesně tak, má drahá.“ Její hostitelka pak obrátila oči v sloup. „Kovářka ví hned o všem, co se kde šustne. Určitě vás svými řečmi zdržovala celý den.“

Jane se neubránila úsměvu. Kovářova žena tu byla pro svou proříznutou pusou zřejmě dobře známá. „To ano, i když se nedá říct, že by mě přímo zdržovala, protože jsem stejně musela čekat, až se její manžel vrátí. Doufala jsem, že se mi ještě podaří dojet do Devizes a pronajmout si tam nějaký kočár. Ale nakonec jsem to stejně nestihla.“

Paní Priceová dobrosrdečně poklepala Jane po rameni. „Tak s tím si nelamte svou hezskou hlavičku. Můj manžel vás i vašeho bratra s radostí odveze, pokud se spokojíte s naším obyčejným povozem.“

„No řekni, Jane, sestřičko, není to od nich velmi milé?“ poznamenal Tom, který se v tu chvíli konečně objevil ve dveřích. Jejich pohledy se na okamžik střetly – a zatímco v Janeiných očích se objevilo předstírané zděšení, Tomovy oči zářily rozpustilostí. A v tu chvíli se mezi nimi na okamžik obnovilo to zázračné kouzlo, které je ještě před nedávnem podvědomě spojovalo.

„Zrovna jsem vyprávěl tady panu Priceovi,“ pokračoval Tom, přičemž pokynul směrem k muži, který byl stejně hubený, jako byla jeho žena baculatá, „jak jsme při tom útoku přišli o jednoho koně, ale nakonec se nám přece jen podařilo dojet až sem na mém hřebci.“

Jane se místo odpovědi pouze usmála. Považovala totiž za bezpečnější, když ponechá veškeré vysvětlování na očividně bujně fantazii svého výřečného *bratra*. Podle něj měli zřejmě i druhého koně... Ale proč? uvažovala v duchu. Brzy se to však dověděla.

„Doprovázel jsem sestru do Bathu k naší tetě.“ Tom se teď obrátil k paní Priceové, která na něj pohlížela se zjevnou důvěrou. „Strávili jsme noc v Devizes a mě pak najednou napadlo, že bychom mohli navštívit jednoho mého známého, sira Williama Denta, ale, jak už jsem říkal venku, naneštěstí jsme cestou narazili na nějaké lotry, kteří nás chtěli zřejmě oloupit, a k siru Williamovi jsme se už nedostali.“

Jane si uvědomila, že jeho zmínka o siru Williamu Dentovi byla dobře promyšlená. Zřejmě totiž

předpokládal, že ačkoliv ho Priceovi osobně neznají, jistě o tom věhlasném chirurgovi alespoň něco zaslechli. Ta hra se mu zřejmě vyplatila, protože Priceovi už pak nevyžadovali žádná další vysvětlení a důkazy o čestnosti onoho mladého páru, který našli ve svém domě.

„Rád bych vám teď uhradil to, co jsme ujedli z vašich štědrých zásob, zatímco jste byli pryč.“

„Pcha!“ Hospodyně to odbyla mávnutím své baculaté ruky. „Tů trochu jídla? To přece nestojí za řeč. Kromě toho, nebyli jste to snad vy, kdo na noc zavřel slepice do kurníku? Dala bych krk na to, že kdybyste to neudělali, tak by jich většinu roztrhala liška. To bylo to jediné, o co jsem si dělala starosti, když jsme byli pryč. Ale co jsem měla dělat, když naše jediná dcera měla každou chvíli poprvé porodit?“

Se svou poslední poznámkou se obrátila k Jane, protože předpokládala, že u ní jako u ženy najde pro své dilema lepší pochopení, a nemýlila se. Jenže Tom, který se obával, že by se ten rozhovor o radostných starostech s vnoučaty mohl řádně protáhnout, se vůbec nerozpakoval skočit jim do řeči a připomenout své *sestře*, že by už opravdu měli vyrazit.

Zanedlouho potom už paní Priceová stála před domem a s širokým úsměvem na rtech jim mávala na rozloučenou. Ale když se později vrátila ke svým obvyklým domácím povinnostem, tak se na její dobrotivé tváři postupně usadil starostlivý výraz. Nemohla se dočkat, až se její manžel vrátí z města, a když pak těsně před polednem konečně dorazil, hned se zajímala, jestli ten mladý pár už odjel do Bathu.

„Když jsme dorazili k Labuti, zaslechl sem, jak se vyptává po nějakým kočáru. Určitě tam byl ubytovánej, protože ho hostinská hned poznala. Divný ale je...“ podrbal se ve své mírně prošedivělé kšticí, „že nepoznala tu mladou milostslečnu.“

„Já to věděla!“ Paní Priceová vítězně tleskla svými drobnými dlaněmi. „Tušila jsem to hned od první chvíle, co jsem je uviděla!“

Její manžel se znepokojeně rozhlédl po místnosti. „Neříkej mi, že to byli opravdu zloději, Alice! Dobrý bože! Co tu vzali?“

„Nic, ty starý blázne,“ odvětila žena láskyplně. „Nebyli to žádní zloději... Ale rozhodně to nebyli ani žádní sourozenci, pokud se nemýlím. Řekla bych, že ti dva byli na útěku!“

Tahle možnost se panu Priceovi nezamlouvala o nic víc než to, že mohl být okraden. „To je teda pěkný. A zrovna v našem domě!“

„Ale no tak, Percy, já bych neřekla, že se tu dělo něco nepřístojného. Vlastně jsem o tom přesvědčená. Když jsem vedle převlíkala postel, všimla jsem si, že se v ní spalo jenom z jedny strany. A tamhle na sedačce ležela složená přikrývka, takže si myslím, že ten mladý doktor spal tady v kuchyni.“

Percy jí věnoval popuzený pohled. „Tak o čem tu teda, kčertu, mluvíš, ženská?“

Paní Priceová si z manželova podrážděného tónu zjevně vůbec nic nedělala. Skoro to vypadalo, jako by jeho netrpělivou otázku přeslechla. Chvilku totiž zůstala mlčky sedět a zamyšleně hleděla kamsi do neurčitá, až konečně řekla: „Vypadalo to, jako by se snažili skrývat

své pocity... dokonce i mezi sebou.“ Její oči se náhle radostně rozzářily. „Ale na mě si nepřijdou. Ani na chvílku jsem jim to nespokkla! Člověk by musel být slepý anebo úplný hlupák, aby si nevšiml, že ti dva jsou do sebe až po uši zamilovaní!“

Zub času se možná podepsal na tváři lady Augusty Templehurstové, ale rozhodně ne na jejím intelektu. Její uvažování bylo stejně bryskní jako za mlada. A proto, když Jane konečně dorazila do jejího domu, netrvalo jí dlouho, než došla k závěru, že vysvětlení jejího značného zdržení poněkud pokulhává za pravdou. A ani na okamžik neuvěřila, že zádumčivost její neteře způsobilo to, že byla okradena svou zrádnou komornou. Moudře se však rozhodla nadále nevyzvídat, protože doufala, že jí Jane časem sama prozradí celou pravdu o její nepochybně nadmíru rušné cestě do Bathu.

Několik příštích dnů se lady Templehurstová soustředila na doplňování Janeina šatníku, jenž byl díky Latimeře nenávratně pryč. S radostí doprovázela Jane po různých obchodech s oblečením a ochotně jí obstarala i novou služku, jejíž šikovné ruce a veselá povaha byly zárukou Janeiny spokojenosti.

Byla moc ráda, že k ní její nejmilejší neteř zavítala na návštěvu, a dokázala by si ještě lépe vychutnat jejich společné návštěvy lázní, bálů a soukromých večírků, kdyby její radost nebyla zkalena vědomím, že Jane stále něco trápí.

Pověst lady Augusty coby obávané dámy nebyla zdaleka nezasloužená. Její přímá povaha a jazyk ostrý jako břitva – pro většinu lidí hrůzyplná kombinace –

nepozbyly během let nic ze své ráznosti. Pokaždé dokázala případného opovážlivce bleskurychle usadit, ale na druhou stranu o ní nikdo nemohl prohlásit, že by byla snad pomstychtivá nebo krutá. Nicméně, ona sama si moc dobře uvědomovala, že trpělivost není zrovna její nejsilnější stránkou, a po dvou týdnech se svou neteří, kdy musela snášet její střídavé nálady předstíraného veselí a opravdové sklíčenosti, byla její trpělivost už téměř u konce.

Poslední kapkou pak bylo to, co se stalo jednoho rána při snídani. Lady Templehurstová tehdy zrovna dočetla dopis, který dostala od syna svého bratra, načež vzhlédla ke své neteři, která byla právě ponořená do jedné ze svých stále častějších zasmušilých nálad a nepřítomně hleděla ven z okna jídelny.

„Nu?“ otázala se lady Augusta.

„Ano, jsem ráda, že se Georgeovi vede dobře,“ odvětila Jane neurčitě. „Doufám, že Matilda je také v pořádku.“

Lady Templehurstová zvrátila oči v sloup. „Já věděla, že mě vůbec neposloucháš!“

Její netrpělivý tón se neminul účinkem, protože Jane okamžitě zpozorněla. „Dopis od tvého bratra ti zřejmě přišel stejně nezáživný jako mně, má drahá, proto ti ho nebudu nutit k přečtení, pouze se tě znovu pokusím seznámit s jeho obsahem.“

Poté odložila dopis vedle talíře a vrhla na svou neteř, která seděla naproti ní, pronikavý pohled, aby zjistila, jestli ji teď opravdu vnímá. „Můj synovec se svou obvyklou domýšlivostí opět rozhodl něco za tebe a žádá tě, abys přijela na jakousi rodinnou oslavu do Paříže.

Tvůj otec, jenž se tentokrát rozhodl odjet z Itálie mnohem dříve než obvykle, se totiž nejspíše rozhodl, že s tvou matkou pro změnu stráví nějaký čas ve Francii.

A George mi tady drze oznamuje, že pro tebe příští týden pošle otcův kočár. Za normálních okolností bych kočího tvého drahého otce s radostí poslala zpět do Kentu, ale vzhledem k tvé současné nevysvětlitelné apatii je zřejmě celkem jedno, jestli se budeš užírat v Bathu nebo v Paříži, nebo kdekoliv jinde.“

Jane byla jednou z mála, koho jadrné prošlavy její obávané příbuzné nikdy nepohoršily. A v tomto případě musela navíc uznat, že tetina kousavá ironie byla plně oprávněná. Celou dobu se ze všech sil snažila předstírat radost z téhle návštěvy, kterou by si za normálních okolností nepochybně opravdu užila. Teď se však musela smířit s tím, že přetvářka zřejmě nebude její nejsilnější stránkou. Její povaha byla příliš otevřená a přímá, a veškeré její úsilí tedy přišlo vniveč. Nikdy se jí nikoho nepodařilo obalamutit, tím méně pak mazanou lady Templehurstovou.

Vrhla na svou drahou tetu kající pohled. „Asi jsem příšerný host, vid’?“

„To tedy ano, drahoušku,“ zazněla drasticky přímá odpověď tety Augusty.

„Je mi to tak líto...“

„O tom vůbec nepochybuju, zlatíčko. Bohužel, pouhá omluva tvé současné rozpoložení nijak nezlepší.“ Její oči se teď vpíjely do neteřiny půvabné tváře. „Ale pravdivé vylíčení toho, co se ti přihodilo během tvé cesty z Hampshiru, ti možná uleví.“

Jane pohlédla na svou tetu se směsicí obdivu a lásky. Měla tušit, že vysvětlení jejího opožděného příjezdu do Bathu se setká s jistou nedůvěrou.

„Co jsem ti předtím řekla, nebyly jen samé lži, teto Augusto. Má bývalá služebná skutečně předstírala nevolnost, ale v žádném hostinci jsme přes noc nezůstaly, a není tedy pravda, že by z něj Latimera potají zmizela i s mými věcmi. A příští den jsem rozhodně nestrávila tím, že bych informovala úřady o tom, co se mi přihodilo,“ doznala Jane otevřeně předtím, než se pustila do pravdivého vyprávění o tom, jak se to vlastně všechno seběhlo.

„Prokázalas velkou duchapřítomnost, Jane,“ poznamenala lady Templehurstová uznale, když její neteř na okamžik přerušila své barvitě vyprávění.

„Zdaleka by to nebylo tak snadné, teto, kdyby Latimera nenechala odemčeno. A já jsem přesvědčená, že to udělala schválně.“

„Alespoň to jí slouží ke cti, a v tom případě zcela chápu, proč jsi neinformovala úřady, že se na celé té věci podílela. Na druhé straně však musím přiznat, že mě velmi rmoutí, že z toho Simon Fairfax vyklouzne s čistým štítem. Jaký otec, takový syn. Nikdy jsem lorda Fairfaxe neměla ráda.“

„Bohužel, lady Fairfaxová se přátelí s mou matkou, takže jistě chápeš mé dilema.“

„Tvá matka by se měla zodpovídat ze spousty věcí, nejenom z příšerné volby svých přítelkyň,“ poznamenala lady Templehurstová vyčítavě. „Ale teď, prosím, pokračuj, drahoušku. Došly jsme až k tomu, jak se ti podařilo uprchnout z toho domu. A co se stalo pak?“

Náhle lady Augusta vycítila, že se v její neteři cosi změnilo. Najednou jako by zesmutněla a v jejích očích se zase objevil ten bezútěšný pohled, který ji od jejího příjezdu do Bathu téměř neopouštěl; přesto však odhodlaně pokračovala ve svém vyprávění.

„A co ten přítel Knightleyových, ten doktor Carrington – neprozradí, že jsi s ním strávila dvě noci v opuštěném domě?“ otázala se lady Templehurstová nakonec, když Jane umlkla.

Odpověď, které se jí dostalo, byla strohá ale rozhodná. „Ne.“

„Zdá se, že jsi o tom naprosto přesvědčená, Jane.“

„To taky jsem. Doktor Thomas Carrington je opravdový džentlmen.“

Rty lady Templehurstové se sešpulily do mírného úsměvu. „To je tedy mezi muži výjimkou.“ Potom se významně odmlčela. „Ale když o tom tak přemýšlím, jedině výjimečný muž by si dokázal získat tvé vzácné srdce, nemám pravdu, má drahá Jane?“

Janeino pevné odhodlání se rázem zhroutilo a lady Templehurstová k ní přispěchala s pozoruhodnou rychlostí na dámu tak pokročilého věku. Potom sevřela svou neteř v náručí a nechala ji, aby se na jejím mateřském rameni vyplakala ze svého trápení.

A když pak Janeiny vzlyky začaly zvolna umlkat, lady Templehurstová zpříma prohlásila: „Vyhrazuji si právo vyslovit o tom tvém rytíři svůj názor, ale ne dříve, než se s ním osobně setkám. Nicméně, nehodlám urážet tvou inteligenci předstíráním, že jsem tvou volbou bůhvíjak nadšená, i když společenské postavení toho muže rozhodně není zavrženíhodné. V každém případě si

však můžeš být jistá, mé dítě, že pokud se mi bude líbit a pokud nabydu dojmu, že se k sobě hodíte, pak si budeš moct svého mladého doktora vzít s mým plným požehnáním.“ Lady Templehurstová se zvolna dostávala do ráže. „A běda tomu, kdo by se potom opovážil vašemu sňatku zabránit!“

Jane pohlédla na svou drahou tetu s vděčností v očích. „Vůbec nepochybuji o tom, že bych v tobě našla toho nejvěrnějšího spojence, ale nic takového nebude třeba.“ Rty se jí opět nezadržitelně roztráslly, ale slzy se jí protentokrát podařilo zadržet. „To, že si doktora Carringtona nikdy nevezmu, nesouvisí s tím, že by s tím sňatkem nesouhlasila má rodina, tady jde prostě o to, že Tomovi na mně dostatečně nezáleží, jinak by mě totiž už dávno požádal o ruku...“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Tom uchopil pero, aby si udělal poznámku do svého zápisníku, že musí příští den navštívit rektorovu ženu. Poslední dobou byl nějak zapomnětlivý. Důležité věci, které by předtím nikdy neopomněl, jako by se mu teď nezadržitelně vytrácely z hlavy.

Dopsal a už už se chystal zápisník zavřít, když vtom mu náhle padlo do oka předtištěné datum v horním rohu stránky, a on pocítil, jak se v něm opět začíná probouzet ta bolest, která ho ve skutečnosti nikdy úplně nepřešla.

Opravdu od jeho návratu z Wiltshiru uběhly pouhé tři týdny? Dobrý bože! Jemu připadalo, jako by to byly nejméně tři roky.

Ze rtů mu unikl bolestný povzdech.

Celou tu dobu se ze všech sil snažil zapomenout na to, co se stalo, a smířit se s osudem, ale veškerá jeho snaha vyšla naprázdno. Dokonce ani jeho práce, do níž se teď vrhl se zvýšeným úsilím, nedokázala vyléčit jeho churavou mysl, do níž se mu teď často vkrádal obraz té půvabné mladé aristokratky, jejíž nezkrotný duch a živý smysl pro humor si postupně získaly celé jeho srdce.

Vrznutí dveří přerušilo jeho mučivě sladké vzpomínky, a když pak vzhlédl od svého diáře, uviděl svou hospodyní, která právě vešla do ordinace. „Máte tady návštěvu, doktore Carringtone,“ oznámila, a o chvíli později už před ním stála lady Knightleyová.

Dokonce ani přítomnost jeho drahé přítelkyně mu nedokázala pozvednout náladu, přesto se však přinutil aspoň k nepatrnému úsměvu, když ji vybídl, aby se posadila. „Vzhledem k tvé zdravé barvě předpokládám, že jsi nepřišla pro mou odbornou pomoc.“

„To tedy rozhodně ne,“ odvětila s jistým ostřím ve svém jinak příjemném hlase. „Kromě toho mám pocit, že bych musela být nejmíň na smrtelné posteli, aby ses obtěžoval navštívit náš dům. Nebyls u nás od té doby, co ses vrátil z Wiltshiru.“

Tom uhnul pohledem, aby se nemusel dívat do očí, které mu tak bolestně připomínaly oči někoho jiného, a pod záminkou uschování diáře do horní zásuvky svého stolu se od ní na okamžik úplně odvrátil. Elizabeth ho znala lépe než kdokoliv jiný, a navíc to byla velmi

vnímavá žena. Jistě by se tedy nespokojila s nějakým povrchním vysvětlením toho, čím se poslední dobou tolik trápil. Proto se rozhodl, že jí o tom raději vůbec nic neřekne.

„Jistě chápeš, že jsem měl spoustu práce. Můj mladý lékárník si během mé nepřítomnosti dokázal poradit s většinou případů, ale určité věci přece jen zůstaly na mně.“

„Vím, že máš spoustu práce, Tome. Ale občas si musíš taky trochu odpočinout. Stává se z tebe stále větší samotář. A já rozhodně nejsem jediná, kdo si toho všiml.“

„Nepochybuju o tom, že místním klepnám neušlo, že jsem se ve společnosti ukázal jen minulý pátek na svatbě Margaretě a Sama.“

Elizabeth už už otevírala pus, aby k tomu něco poznamenala, ale pak si to rozmyslela a pouze ho mlčky sledovala, jak vstal ze židle a začal si urovnávat papíry na svém stole.

„Víc času pro sebe zaneprázdněný lékař bohužel nemá. Takže, pokud nemáš na srdci nic jiného, tak bych tě poprosil, abys mě teď omluvila.“

Elizabeth přijala jeho zdvořilý vyhazov bez mrknutí oka, uvnitř ji však jeho zjevný nezájem o její společnost pochopitelně ranil. Věděla sice, že Tom občas dokáže být pěkně nepříjemný a jeho jazyk bývá v takových chvílích ostrý jako břitva, ale nevzpomínala si, že by se někdy choval takhle hrubě, alespoň ne k ní. To nebylo samo sebou, něco ho muselo velmi trápit.

Se svými obavami se pak svěřila i svému manželovi, když o několik minut později usedla do jeho kočáru.

„Už když jsem ho potkala minulý týden, tak mi připadal nějaký přešlý,“ pokračovala pak ve svých úvahách. „Tehdy jsem si myslela, že to nejspíš nějak souvisí se svatbou Margaret Ryanové, ale teď už si tím nejsem zdaleka tak jistá.“

Když potom zachytila manželův naoko nechápavý pohled, neubránila se úsměvu. „Ale no tak, Richard! Přece si o mně nemyslíš, že jsem natolik naivní, abych uvěřila, že Tom žije jako nějaký mnich? On a Margareta Ryanová byli celá ta léta mnohem víc než jen pouhými přáteli. Nepochybuju o tom, že ho ztráta tak půvabné milenky poněkud zamrzela, ale neřekla bych, že zrovna tohle je hlavní důvod jeho současné skleslosti.“

„Dáma tvého společenského postavení by o takových věcech neměla mít ani potuchy, natož aby o nich mluvila.“ Richard chvilku předstíral pohoršení, než ho rozesmál výhrůžný pohled jeho manželky, kterým ho obdařila za jeho upjatou poznámku. „Máš pravdu, i já jsem si všiml, že se s Tomem poslední dobou něco děje,“ připustil, teď už vážně. „Ale já se v žádném případě nehodlám míchat do jeho osobních záležitostí, pokud ses mi právě tohle chystala navrhnout.“

Elizabeth byla natolik vnímavá, aby bezpečně poznala, kdy se svým manželem nepohne. Richard byl ochotný diskutovat o spoustě věcí, ale v některých otázkách byl neoblomný. A právě zasahování do záležitostí druhých patřilo mezi ty věci, do kterých se nikdy za žádných okolností nepouštěl. Bylo to jistě správné, ale nijak to nezmírňovalo Elizabethiny obavy o osud jejího přítele.

Stále ještě bádala nad tím, co mohlo zapříčinit ono nezvyklé chování jejího starého přítele, když Richard s jistotou projel mezi dvěma masivními kamennými sloupy a zamířil k jejich domu, kde – jak o několik minut později zjistili – už stál jakýsi starobyly vyhlížející kočár.

„Dobré nebe! Komu proboha patří tahle starožitnost? Nepozvals, doufám, někoho, o kom by ses mi zapomněl zmínit, Richarde?“

„Přesně na totéž jsem se chtěl zeptat já tebe.“ Richard zastavil kočár hned za tím starobylým povozem a chvilku mlčky sledoval dva ze svých sluhů, kteří zrovna odnášeli jakási zavazadla do domu. „Vystup si. Budu natolik šlechetný, že ti dopřeju, abys ukojila svou zvědavost jako první.“

Elizabeth se nenechala dvakrát pobízet, a zatímco Richard odjel s kočárem ke stájím, ona chvatně vstoupila do haly, kde objevila spoustu různých zavazadel a svého jinak velmi zdatného mladého majordoma, který se nad tou spouští tvářil tak trochu nešťastně.

„Omlouvám se za ten zmatek, má paní, ale před chvilkou dorazil váš host, a jelikož jste mě zřejmě zapomněla informovat o jejím příjezdu, tak jsem byl trochu na rozpacích, který pokoj jí mám připravit.“

Elizabeth si z toho proslovu vybrala to nejdůležitější. „Jí, Medwayi?“

„Paní Auguste Templehurstové, má paní. Zatím jsem ji uvedl do přijímacího pokoje.“

I když na sobě Elizabeth nedala znát sebemenší překvapení, přirozeně ji to zjištění ohromilo. Poté, co dohlédla, aby byla zavazadla její tety přemístěna do zelené ložnice, vyrazila rovnou do přijímacího pokoje,

kde našla svou příbuznou, kterou neviděla už dobrých deset let, pohodlně uvelebenou v křesle poblíž krbu.

„To je ale milé překvapení, madam!“

Místo odpovědi se jí dostalo potměšilého uchichtnutí.

„Chtělaš říct spíš šok, ne? A také nevídaná drzost, takhle tě přepadnout. Nemusíš mi nic nalhávat, jsem si toho plně vědoma. Pojď blíž, děvenko, ať si tě můžu prohlédnout.“

Ačkoliv Elizabeth byla ve svém domě rozhodně svou paní, přesto tetu bezděky uposlechla, a aby ji ujistila, že se jí to nijak nedotklo, cudně ji políbila na saténově hebkou tvář.

„Ano,“ poznamenala lady Templehurstová spokojeně, když si svou neteř důkladně prohlédla. „Ty a Jane jste nejkrásnější ženy v rodině. Ženy v naší rodině vždycky bývaly buď výjimečně krásné, anebo vyloženě šeredné – z čehož je ti doufám jasné, co si myslím o zevnějšku tvých ostatních sestřenic a tet.“

Elizabeth se při té kousavé poznámce neubránila úsměvu a rázem poznala, že Jane nikterak nepřeháněla, když jí vyprávěla o tetině proslulé přímočarosti. Okamžitě k té starší dámě pocítila silné sympatie a náhle nedokázala pochopit, proč z ní jako dítě měla takový strach.

„Jistě ti vrtá hlavou, co mě sem asi přivedlo,“ poznamenala lady Templehurstová, když její neteř usedla naproti ní. „Neviděla jsem tě od pohřbu tvého drahého otce, a tak jsem měla tu drzost pozvat se k tobě na návštěvu. Jediné, co můj čin snad trochu omlouvá, je to, že jsem s tebou celou tu dobu zůstávala v kontaktu skrze mé dopisy.“

„Prosím vás, madam, přestaňte se zaobírat myšlenkou, že u nás – jakkoliv byl váš příjezd nečekaný – nejste vítána. Jsem moc ráda, že jste se nás rozhodla navštívit.“

V tu chvíli vešel do místnosti Richard a Elizabeth ho neváhala požádat, aby jí pomohl tetu Augustu ujistit, že její příjezd je pro ně opravdu milým překvapením.

Ochotně jí vyhověl: „Skutečně, madam, Jane nám o vás tolikrát vyprávěla, a vždycky s úctou. Opravdu mě těší, že vás konečně poznávám.“

„Krásně řečeno, můj drahý chlapče.“ Lady Templehurstové se okouzlující baronet zjevně zamlouval. „Zнала jsem tvého otce. Hodně se mu podobáš. Byl to také takový pohledný rošťák! Máš to ale štěstí, Elizabeth!“ dodala vzápětí, načež upřela na svou neteř pronikavý pohled. „Kéž by Jane mohla být také tak šťastná!“

Richardovi ten upřený pohled lady Templehurstové v žádném případě neunikl a okamžitě mu bylo jasné, že Elizabethina příbuzná měla ke své návštěvě zřejmě velmi dobrý důvod. Přesto se však, poté, co jí nalil sklenku madeiry, pouze zeptal, jak dlouho budou mít to potěšení hostit ji ve svém domě.

„Dva dny. Nejvýše tři,“ odvětila poté, co ochutnala výtečné víno. „Nechci vás příliš dlouho obtěžovat svou přítomností.“

„Můžeš u nás zůstat tak dlouho, jak jen budeš chtít, tetičko.“

„To je od tebe velmi milé, Elizabeth, ale já se opravdu dlouho nezdržím. Do konce týdne musím dorazit do Kentu. Chci totiž navštívit naši drahou Jane.“ Opět se

posilnila madeirou, načež odložila svou sklenku na stolek vedle křesla. „Můj synovec George, ten nestoudný uličník, měl tu drzost dožadovat se brzkého odjezdu své nejmladší sestry z Bathu, aby ho mohla doprovodit do Paříže. A Jane, coby vnímavá mladá žena obdařená nadprůměrnou dávkou zdravého rozumu, nebyla zrovna nadšená představou, že by měla několik příštích týdnů strávit se svými rodiči, bratrem, sestrami a jejich váženými protějšky v Paříži. A kdo by jí to taky mohl mít za zlé?“

Elizabeth se lehce zamračila. „Ale proč tedy nezůstala u vás v Bathu, madam?“

„To kvůli mně, má drahá. Já jsem totiž stará sobecká ženská. Jakž takž se ještě snesu se svým bratrem, ačkoliv tvého otce jsem měla vždycky radši. Tím jsem se nikdy netajila. Deset minut v hraběnině přítomnosti je víc, než dokáže kdokoliv snést, a s výjimkou mé drahé Jane se nemusím vídat ani s bratrovými potomky. Proto jsem si řekla, že využiju téhle příležitosti, kdy bude celá rodina pryč, a navštívím naše rodinné sídlo.“

Na okamžik se odmlčela a zamyšleně pozdvihla svou sklenku s vínem. „Ale když ode mě Jane odjela, tak mě napadlo, že bych ji mohla vzít s sebou do Londýna. Celou dobu, co byla u mě, vypadala nějak sklesle, takže jsem si myslela, že by ji pár týdnů v Londýně snad dokázalo trochu rozveselit.“

Richardův soustředěný pohled neprozrazoval sebemenší překvapení, ale Elizabeth při tom zjištění nijak neskrývala svůj upřímný údiv. „Ale když byla u nás, tak se zdála být ve skvělé náladě, madam. Zajímalo by mě, co se jí mohlo přihodit. Ačkoliv –“, obrátila se ke svému

manželovi, „– pokud si vzpomínám, už tehdy ji trápily jisté obavy o mladého lorda Pentecosta.“

„Ano, o tom mi vyprávěla.“ Stejně tak jako sir Richard, ani lady Templehurstová na sobě nedávala nic znát. Uvnitř však byla navýsost spokojena, protože Elizabeth jí nevědomky vyradila to, co sem přijela zjistit: Knightleyovi zjevně neměli ani potuchy, co se na té Janeině strastiplné cestě do Bathu vlastně událo.

„Lady Pentecostovou jsem neměla nikdy příliš v lásce,“ přiznala bez váhání. „Taková protivná ženská! A to je další důvod, proč bychom měly zajet do Londýna. Znáám tam totiž někoho, kdo by nám v té záležitosti s Perrym mohl být velmi prospěšný. Jméno Bartholomew Rudge ti určitě něco říká, Richarde, nemám pravdu?“

„Jistě, madam. Párkrát jsem se s ním setkal. Velmi významný a vážený muž.“

„Možná, ale i tak to vždycky býval pěkný hlupák,“ poznamenala lady Templehurstová se svou obvyklou přímočarostí. „A léty se na tom nic nezměnilo. Ale pokud člověk potřebuje něco zjistit, pak udělá nejlépe, když se obrátí právě na něj. On totiž ví snad o všem, co se kde šustne.“

Lady Templehurstová pak dopila své víno a požádala Elizabeth, aby ji zavedla do jejího pokoje, kde by se mohla ještě před večeří převléknout. „Co kdybychom se cestou zastavily v dětském pokoji?“ navrhla, když už společně stoupaly do schodů. „Nemůžu se dočkat, až konečně uvidím tvé potomstvo.“

Nic by Elizabeth nepotěšilo víc, než právě tohle. A lady Templehurstová to ještě vylepšila tím, že jí řekla všechny ty věci, které si každá pyšná matka přeje o svých

dětech slyšet. A později při večeři prokázala, že dokáže být i velmi zábavnou společnicí, když si k Richardovu očividnému veselí nepřestávala utahovat z jednotlivých členů jejich rozvětvené rodiny.

Po jídle se společně přesunuli do salónku na partičku karet a celý zbytek večera pak ubíhal ve velmi příjemném duchu, dokud lady Templehurstová náhle neprohlásila, že se necítí dobře. Zpočátku nechtěla o žádném doktorovi ani slyšet a tvrdila, že to samo přejde, ale nakonec se přece jen podvolila naléhání svých laskavých hostitelů a nechala se uložit do postele, kde potom poslušně vyčkala na Tomův příchod.

Dalo se těžko odhadnout, kdo z těch dvou si svůj protějšek prohlížel s větší obezřetností. Tomův pohled byl jako vždy nanejvýš ostražitý a lady Templehurstová ho od chvíle, kdy svým typickým krokem vešel do jejího pokoje, ani na okamžik nespustila z očí.

Nevzpomínala si, že by její neteř někdy mluvila o nějakém muži s takovým rozechvěním, přesto si však celou tu dobu musela lámat hlavu, jestli Jane nepropadla jen nějakému přechodnému poblouznění. A kdyby se ukázalo, že ten doktor Carrington je jedním z těch povrchních, ač pohledných, elegantů, pak by její podezření ještě zesílilo. Ale teď, když ho konečně uviděla, okamžitě pochopila, že je to vážné. Jane byla až po uši zamilovaná, a příčinou byl tenhle mladý muž s drsnou, ale přitažlivou tváří, jehož husté, světle hnědé vlasy byly mírně přerostlé a jehož oděv by se snad s přimhouřením oka dal považovat za projev nedbalé elegance.

„Co vás trápí, madam?“ otázal se a lady Templehurstová si s jistým překvapením uvědomila, jak ji ten hluboký zastřený hlas dokázal rázem okouzlit.

„Mám takový divný pocit kolem žaludku. Nejspíš jen špatné zažívání. Já na to totiž trpím. Ale Elizabeth stejně trvala na tom, že vás raději zavolá.“

Tom beze slova usedl na okraj postele a vytáhl ze své brašny dřevěný, asi dvacet centimetrů dlouhý cylindr.

„Co je proboha tohle?“ zajímala se lady Templehurstová.

„Stetoskop, madam.“ Širší konec onoho nástroje pak přiložil na její hrud' a na chvíli se pozorně zaposlouchal do tlukotu jejího srdce. „Byl vynalezen francouzským lékařem, Reném Laënnecem. Říká se, že ho jednou navštívila jakási mladá žena, u níž se projevovaly příznaky srdeční choroby. Ta mladá dáma byla v jistém směru, abych tak řekl, nadmíru vyvinutá a vzhledem k této skutečnosti, jakož i k jejímu věku, si ten doktor usmyslil, že by bylo poněkud nevhodné vyšetřovat ji obvyklou metodou, tedy přiložením ucha na její hrud'.“

Lady Templehurstová se halasně rozesmála. „V mém věku bych byla rozhodně velmi polichocená, kdyby se nějaký mladý džentlmen rozhodl přiložit svou tvář na mou scvrklou hrud'!“

To rozdmýchalo veselé plamínky v jeho uhrančivých šedých očích. „Vzpomínám si, že se mi vaše neteř zmínila, že jste tak trochu šibalka, madam.“

Lady Templehurstové se rázem navrátila veškerá její bujarost. „Předpokládám, že teď mluvíte o Jane. Pochybuju, že by Elizabeth byla takhle prostořeká.“ Vycítila, jak celý ztuhl, a záblesk toho hlubokého citu,

který se v jednom nestřeženém okamžiku objevil v jeho očích, jí prozradil přesně to, co potřebovala vědět.

„Smím využít téhle příležitosti, doktore Carrington, abych vám poděkovala za to, jak jste se o mou neteř nedávno postaral? Ano,“ dodala vzápětí, čímž odpověděla na jeho nevyslovenou otázku, jež se mu zračila v očích. „Vyprávěla mi o té povedené cestě do Bathu úplně všechno.“

„Není zač děkovat, madam,“ řekl odmítavě.

„Každopádně ale moc rád slyším, že k vám dorazila v pořádku.“

Tom pak mlčky dokončil své vyšetření, načež zamyšleně vstal z postele. „Vaše srdce je v naprostém pořádku, madam, takže vám tu nechám jen něco na usnutí. A zítra vám pošlu kapky, které by měly zmírnit vaše zažívací potíže.“

Poté, co odešel z jejího pokoje, lady Templehurstová se pohroužila do svých myšlenek, dokud je nepřerušilo tiché zaklepání na dveře. Její komorná je vzápětí otevřela a uvedla dovnitř Elizabeth.

„Díky bohu! Tom mi právě řekl, že to naštěstí není nic vážného. Jak se cítíte, madam?“

Lady Templehurstová pokynula komorné, aby je nechala o samotě, a pak dlaní poklepala na okraj své postele. „Pojď sem, holčičko. Chci si s tebou o něčem promluvit.“ A když si k ní pak Elizabeth poslušně přisedla, tiše doznala: „Přijela jsem kvůli jisté záležitosti, která se týká mé drahé Jane.“

„Vzpomínám si, že ses nám předtím zmínila, že ji něco trápí. Doufám ale, že to není nic vážného.“

„Obávám se, že je, má drahá... Zamilovala se. Jenže je pevně přesvědčena, že ten džentlmen, který si získal její mladé ale rozhodně ne lehkomyšlné srdce, její cit neopětuje. A v tom se právě mylí! Teď, když jsem se s ním setkala, už nemám nejmenší pochybnosti, že je do ní zamilovaný stejně tak jako ona do něj.“

Netrvalo to dlouho a Elizabeth to rázem celé došlo. „Tom!“ zvolala ohromeně. „Mluvíte přece o Thomasi Carringtonovi, nemám pravdu? Já věděla, že se s ním něco děje, ale za nic na světě jsem nedokázala přijít na to, co ho vlastně trápí. Přitom bylo jasné, že se od svého návratu z Wiltshiru něčím užívá.“

„To je pro mě ovšem další důkaz, že to nikomu neprozradil, což mu rozhodně slouží ke cti. Ale teď je, myslím, ta správná chvíle, aby ses dozvěděla, co všechno se mé Jane na její cestě do Bathu vlastně přihodilo.“

Elizabeth občas přerušila tetino vyprávění o sestřenčině strastiplné cestě nějakým horlivým dotazem, a nakonec s úlevou poznamenala: „Teď už chápu, proč o tom nechtěl nikomu nic prozradit. Kdyby se tohle rozkřiklo, Janeina pověst by byla nadobro zničená.“

„Jane mě ujistila, že k ničemu nedošlo.“ V příštích slovech lady Templehurstové se pak opět projevil její ryzí smysl pro humor. „Mě by se to ovšem velmi dotklo, kdybych strávila dvě noci úplně o samotě s takovým přitažlivým mladým mužem, a on by se mě ani nepokusil svést!“ Potom však zvažněla. „Ne, nesmím to zlehčovat. Je to ode mě nepěkné, když uvážím, jak ti dva zamilovaní teď trpí. Pořád mi ale vrtá hlavou, proč vlastně...? Proč, když ji tak miluje, o čemž jsem pevně přesvědčená, ji za celou tu dobu nepožádal o ruku?“

Elizabeth pak dlouho, mlčky seděla se zamyšleným výrazem na tváři, než konečně poznamenala: „Možná si myslí, že pro ni není dost dobrý.“

„V tom případě ho z toho omylu musíme co nejrychleji vyvést.“

„Obávám se, teto Augusto, že s Thomasem Carringtonem to nebude zdaleka tak snadné.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Lady Templehurstová svého výletu do Londýna rozhodně nelitovala. Koneckonců, Jane se tady mohla zaobírat svými myšlenkami stejně dobře jako doma v Kentu. Nelitovala ani toho, že přijala velkorysou nabídku sira Richarda, že mohou během své návštěvy hlavního města bydlet v jeho domě. Jistěže se mohly ubytovat i v rodinném sídle Beresfordových poblíž Grosvenorského náměstí. Její bratr, Janein otec, byl též velmi šlechetný a nenamítal nic proti tomu, aby jeho nejbližší příbuzní využívali při svém pobytu v Londýně jeho rezidenci, ale, jak lady Templehurstová správně předpokládala, v domě se už usídlila jedna z Janeiných drahých sester i se svým manželem.

Ne že by Jane chtěla připravit o společnost její sestry – to v žádném případě. Jenže Lavinia se naneštěstí velmi podobala hraběnce, nedokázala se obejít bez společnosti, a Jane ještě nebyla příliš připravená na to, aby se opět

vrhla do rušného společenského života, v jakém si většina členů jejich rozvětvené rodiny zjevně tolik libovala.

Lady Templehurstová na okamžik odtrhla pohled od vyšívání a zahleděla se na svou milovanou neteř, která stála u okna na opačném konci pokoje a nepřítomně zírala dolů na ulici. Nemělo smysl si nalhávat, že by tahle návštěva Londýna dokázala rázem všechno napravit, ale lady Templehurstová byla ráda, že se tu Jane aspoň občas vrátila její veselá nálada. Na těch několika večírcích, které společně navštívily, se zjevně bavila, a ve společnosti lorda Pentecosta a slečny Dilbeyové pokaždé neobyčejně ožila. Lady Templehurstová však přesto nemohla být úplně spokojená, protože její neteř se stále odmítala ze své bolesti vypovídat. A od jejich příjezdu do Londýna se o tom mladém doktorovi ani slůvkem nezmínila, což také nebylo zrovna nejlepším znamením.

„Jsi dnes nějak zamlklá, drahoušku,“ poznamenala lady Templehurstová, čímž upoutala Janeinu pozornost. „Na co myslíš?“

„Zrovna jsem uvažovala o tom, teto Augusto, jestli se Hetta s Perrym skutečně vezmou.“

„Řekla bych, že tomu všechno nasvědčuje, holčičko. A já osobně bych jim to velmi přála. Z toho, cos mi řekla, jsem vyrozuměla, že po návštěvě toho londýnského lékaře je mladý lord Pentecost mnohem sebevědomější. Ačkoliv se dá předpokládat, že stejně jako jeho otec, i on se bude občas uchýlovat do ústraní, a já věřím, že slečna Dilbeyová si to plně uvědomuje. Ona není jen výjimečně půvabná, ale je i velmi bystrá a citlivá, proto bych si dovolila předpokládat, že mu bude skvělou manželkou.“

Na okamžik pak obrátila svou pozornost zpět k vyšívání. „Jeho včerejší oznámení považuji za nanejvýš zajímavé. To, že navštívil svého advokáta, aby si znovu pročetl otcovu závěť, přece jasně dokazuje, že se opět začíná zajímat o dění kolem sebe, nemám pravdu? Není divu, že se po smrti svého otce stáhl do sebe,“ poznamenala chápavě, čímž odhalila laskavější stránku své povahy, o níž většina lidí neměla ani potuchy. „Nejenže truchlil nad jeho ztrátou, ale navíc se uvnitř potýkal s obavou, jestli se u něj jednou neprojeví stejná zákeřná duševní nemoc, jakou údajně trpěl jeho strýc. A právě o tom si dnes chci promluvit se svým starým přítelem, sirem Bartholomewem Rudgem, kterého jsem k nám pozvala na návštěvu, aby nám tu záhadu pomohl trochu vyjasnit.“

Jane to však nijak nenadchlo. Vlastně toho obtloustlého baroneta ani příliš neznala – setkala se s ním jen párkrát a pokaždé pouze letmo, ale nikdy jí nepřipadal jako příliš důvěryhodná osoba.

„Sir Bartholomew se možná občas chová jako podivín,“ poznamenala lady Templehurstová, jako by četla její myšlenky, „ale tím se nesmíš nechat zmást. Ten člověk má skvělou paměť. Dokáže si vybavit spoustu věcí z dávné minulosti, a to do nejmenších detailů. Navíc je o něm známo, že mu nic neunikne, a říká se, že to, o čem neví, nestojí za řeč.“

Jane se opět zahleděla na ulici, kde přímo pod jejich oknem právě zastavil jakýsi elegantní kočár. „Myslím, že už brzo zjistíme, jestli je tvá důvěra v toho muže oprávněná, teto Augusto, tvůj starý přítel totiž právě dorazil.“

Během několika minut se otevřely dveře a do prosluněného pokoje vešel zavalitý muž s květinou v knoflíkové dírcce módního saka. Jeho kulatá tvář přímo zářila spokojeností, když pak beze slova přistoupil k lady Templehurstové a s přehnanou náruživostí ji políbil na růžové tváře.

„Gussie, nemohl jsem tomu uvěřit, když jsem dostal tvůj vzkaz! Myslel jsem, že tě z toho tvýho příšernýho města nic nedostane. Bath se mi nikdy moc nezamlouval. Ale ty vypadáš pořád skvěle!“

„Což se o tobě, bohužel, říct nedá, Barte,“ odvětila s upřímností, kterou jí dovolovalo jejich dlouholeté přátelství. „Prosím, posad' se a ulev svým nohám od té příšerné váhy.“

Aniž by dal najevo, že se ho to nějak dotklo, uposlechl její výzvy, ale okamžitě začal opět vstávat, když si všiml Jane, která seděla v křesle na druhém konci místnosti. „Promiňte, má drahá. Neviděl jsem vás.“

„Prosím, nevstávejte, pane,“ poznamenala Jane naléhavě, protože si uvědomovala, jak je pro něj taková věc asi namáhavá. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Ne, děkuju, má drahá. Před polednem nikdy nepiju.“ Potom upřel svou pozornost zpět k lady Templehurstové. „Ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím. Ale co kčertu děláš v domě sira Richarda Knightleye?“

„Při mé nedávné návštěvě v jeho sídle na venkově mi sir Richard laskavě nabídl, že tu po dobu svého pobytu v Londýně mohu zůstat. A musím přiznat, že mi to tu přijde mnohem útulnější než v té londýnské rezidenci Beresfordových, ale na tom teď nesejde.“ Lady Templehurstová se rozhodla přejít rovnou k věci.

„Požádala jsem tě, abys nás tu dnes navštívil, Barte, protože vím, že jste s bývalým lordem Pentecostem bývali dobří přátelé.“

„To je pravda,“ přisvědčil sir Bartholomew bez váhání. „Byli jsme dobří přátelé, přestože jsme byli každý úplně jiný. Studovali jsme spolu v Etonu a pak i v Oxfordu. Ale potom se mi úplně vytratil z očí. Stal se z něj tak trochu samotář. Ale kdo by se mu divil, když se oženil s takovou čarodějnící? Určitě by se ale nenechal takhle hloupě polapit nebýt smrti jeho bratra.“

Lady Templehurstová mu věnovala zkoumavý pohled. „Mezi lidmi se říká, že jeho bratr to neměl v hlavě v pořádku. Je to pravda?“

„Cože...?“ Zdálo se, že sira Bartholomewa ta zpráva naprosto zaskočila. „Takový nesmysl! Nechápu, odkud se tyhle pomluvy berou. Byl to tichý, snad trochu uzavřený mladík, který miloval rychlou jízdu na koni. Rozhodně se však nedá říct, že by s ním bylo něco v nepořádku, až do té nehody... Ta ho úplně změnila, pokud se dobře pamatuju.“

„A co to bylo za nehodu?“ ozvala se lady Templehurstová, když její přítel umkl.

„Byla to velmi smutná záležitost. Stalo se to v Oxfordu, v posledním ročníku jeho studií.“ Mírně potřásl hlavou. „Pamatuju se na to, jako by to bylo včera. Lord Pentecost byl tehdy v Londýně. Zrovna jsme spolu byli u Whiteových, když se to dověděl. Nevím, jak se to přesně seběhlo, ale jeho bratr tehdy spadl ze schodů. Několik dní pak zůstal v bezvědomí, a i když se z toho nakonec probral, nikdy už nebyl jako předtím. Občas propadal záchvatům slabomyslnosti, které se střídaly se stavy

hluboké deprese. Nejspíš to pro něj bylo lepší, že zemřel krátce poté, když při projíždce spadl z koně.“

„Neznáte náhodou i nynějšího lorda Pentecosta?“ otázala se Jane, když si ty velmi zajímavé poznatky trochu urovnala v hlavě.

„Párkrát jsem ho potkal. Zvláštní je, že mi připomíná právě mladého Cedrica – stejné rysy, stejné držení těla. Všiml jsem si toho, hned jak jsem ho poprvé uviděl. Jako by zdědil i strýcovo jezdecké umění. Škoda, že chudák Arthur měl jen jednoho syna. Tolik děti miloval.“

„To je možné,“ poznamenala lady Templehurstová, když si vybavila Perryho včerejší slova, „ale ta závěť, kterou sepsal, nestaví jeho jediného potomka do právě nejvýhodnější pozice. Podle ní totiž Peregrine zřejmě nedostane ani penny z otcových peněz, dokud nedosáhne třiceti let, anebo dokud se neožení. Problém je v tom, že s volbou jeho nevěsty musí souhlasit jeho matka; pokud by se totiž oženil bez jejího souhlasu, pak by peníze zůstaly v jejím opatrovnictví.“

„Hm. To je opravdu poněkud zapeklitá situace,“ připustil sir Bartholomew. „Myslím, že Arthur tím chtěl zřejmě svého syna ochránit před hrabivými nevěstami.“

„Jsem přesvědčená, že mladý lord Pentecost je natolik rozumný, že by nikdy nenaletěl na falešné úsměvy půvabných žen. Zato se však už stačil sblížit s jednou mladou citlivou dívkou, kterou mu ale jeho nesnesitelná matka zaručeně neschválí,“ prohlásila lady Templehurstová bez zaváhání, protože věděla, že si to její starý dobrý přítel nechá pro sebe.

Ten tázavě pozdvihl prošedivělé obočí. „Není jí snad dost dobrá?“

„Nic takového! Ta dívka je z řádné rodiny. Dokonce je spřízněná s Dilbeyovými z Devonshiru. Není sice zrovna bohatá – jediné, v co může doufat, je nějaké to dědictví po strýci. Ale jinak by se k Perrymu skvěle hodila. Je to citlivá mladá žena a zjevně ho má velmi ráda.“

„Jestli je to děvče opravdu takové, jak říkáš, pak nevidím důvod, proč by se Sophie Pentecostová měla pokoušet tomu sňatku zabránit.“

„Jde o to,“ poznamenala Jane, a tím na sebe opět upoutala baronetovu pozornost, „že by se pak musela vzdát svého výsadního postavení v jejich domě. Proto se domnívám, že by jí nebyla po chuti žádná žena, se kterou by se chtěl Perry oženit.“

„Nu, každý problém má obvykle nějaké řešení,“ prohlásil po chvilce usilovného přemýšlení sir Bartholomew. „Musíme se jí prostě dostat na kobytku.“

„A jak si to, prosím tě, představuješ?“ otázala se lady Templehurstová nejistě.

„No to mě podrž, Gussie, ta léta v Bathu ti nejspíš úplně zatemnila mozek!“ Vzápětí se musel pousmát nad jejím výhrůžným pohledem, jakého se mu za jeho nemístnou poznámku dostalo, až se jeho objemné břicho mírně otřásl. Pro tuhle ženu měl vždycky tak trochu slabost. Kdysi do ní byl tajně zamilovaný, ale i když se pak rozhodla pro lorda Templehursta, nijak kvůli tomu nezahořkl a s radostí si pak užíval volnosti svého staromládeneckého života.

„Ve společnosti jsi pořád velmi známá a uznávaná, Augusto,“ poznamenal vážně. „Určitě ještě dokážeš zapůsobit na své vlivné přátele, nemám pravdu? Musíš je

nějak přesvědčit, aby ten sňatek podpořili. Potom se Sophia Pentecostová jistě neodváží nic podniknout. A já ti s tím s radostí pomůžu. Nikdy jsem tu semetrikou neměl příliš v lásce.“

Lady Templehurstová se rozzářila jako dítě nad novou hračkou. „Teda Barte! Ty v té své hlavě přece jen něco máš!“

Jane si byla naprosto jistá, že tohle je to nejlepší řešení. Proto se také nijak nerozpakovala povědět o té poučné návštěvě onoho stárnoucího světáka Hettě, kterou následující den potkala v parku.

„Musela to být jejich vzájemná podoba, co přimělo lorda Pentecosta k té poznámce, že se Perry tolik podobá Cedricovi. Oba byli navíc vášnivými jezdci, a on se tedy možná obával, aby se Perrymu nepříhodovalo něco podobného jako jeho strýci, který se smrtelně zranil při pádu z koně. Teď je však zcela jasné, že i kdyby Cedric skončil v ústavu pro duševně choré, rozhodně by to nebylo kvůli nějaké vrozené poruše.“

Hetta, jež byla nesmírně ráda, že se to nakonec přece jen vyjasnilo, souhlasně přikývla a právě se své přítelkyni chystala vyjevit jednu důležitou věc, když si všimla, že Jane náhle celá ztuhla. Za několik okamžiků pak kolem nich projel lehký dvoukolový kočár, jehož kočí jim zvesela mával na pozdrav, Hettě však neušlo, s jakou odměřeností mu Jane odpověděla nepatrným kývnutím hlavy.

„Podle toho, jak ses tvářila, soudím, že ti ctihodný Simon Fairfax není zrovna po chuti. Musím přiznat, že ani na mě neudělal zrovna nejlepší dojem, když byl u nás

na návštěvě. Mezi lidmi se říká, že se po svém návratu z Paříže začal dvořit dceři jednoho bohatého měšťana.“

„V tom případě jí přeju hodně štěstí, protože, jak jsi správně poznamenala, mě ten muž ani trochu nezajímá.“ Ani v nejmenším se jí nechtělo vysvětlovat, proč tomu tak je, takže raději změnila téma a zeptala se, co jí to Hetta předtím chtěla říct a velmi ji potěšilo, když se dozvěděla, že se lord Pentecost konečně vyjádřil.

„Perry by si přál, abychom se vzali už tohle léto,“ pokračovala Hetta s notnou dávkou skepse, „ale já si myslím, že bychom měli přece jen trochu počkat.“

Jane jí věnovala nechápavý pohled. „Proč? Máš snad nějaké pochybnosti?“

„O nás dvou rozhodně ne. Jsem si jistá, že bychom si spolu skvěle rozuměli. Jsem sice poněkud společenštější než drahý Perry, ale i já mám ráda klidné chvíle strávené v nejužším rodinném kruhu, a rozhodně neprahnu po každodenních večírcích a oslavách. Jde o to... že jeho matka bude určitě proti.“

Jane jí věnovala shovívavý pohled. „Ty i já přece víme, že vdova Pentecostová by byla proti kterékoliv Perryho nevěště.“

„Snad máš pravdu. Ale nebylo by přece jen rozumnější počkat? Ve třiceti se už Perry na její souhlas nebude muset vůbec ohlížet. A pak už ho o to dědictví ani nebude moct připravit.“

„A vy opravdu chcete čekat ještě celých šest let?“

„Perry si to nepřeje a popravdě řečeno, ani já bych tím nebyla zrovna nadšená. Říká, že dává přednost štěstí před bohatstvím, a já nepochybuju o tom, že to myslí upřímně. A pokud jde o mě... Já moc dobře vím, jaké to

je žít skromně, bez majetku, a mně by to rozhodně nevadilo.“ Nepatrný povzdech, jenž jí unikl ze rtů, prozradil její neutuchající obavy, dokonce ještě před tím, než dodala: „Jenom bych nechtěla, aby mu kvůli mně bylo odepřeno to, na co má plné právo. Nicméně, Perry hodlá náš záměr sdělit své matce, hned jak dorazí do Londýna, což by mělo být někdy ke konci tohoto týdne.“

„To by ovšem byla velká chyba.“

„Takže si také myslíš, že bychom měli raději počkat?“

„S odhalením vašeho plánu tvé budoucí tchyni? To rozhodně!“ Jane si náhle představila tvář vdovy Pentecostové, až se to dozví, a to pomyšlení ji zahřálo u srdce. „Myslím, že byste si ty a Perry měli promluvit s lady Templehurstovou. Co kdybyste k nám zítra přišli na návštěvu? Stejně se nikam nechystáme.“

Byla to pravda, i když lady Templehurstová byla mezitím nucena udělat jisté změny vzhledem k nečekanému příjezdu lady Knightleyové do města. Přesto však neviděla důvod, proč by Jane kvůli tomu měla rušit svůj večerní program, takže ji vybídla, aby se té domluvené večeře u své sestry Lavinie rozhodně zúčastnila.

To koneckonců vyhovovalo i samotné Elizabeth, protože, i když si přála strávit s Jane co nejvíce času, zároveň se nemohla dočkat, až se od lady Templehurstové dozví, jak se teď její sestřenici vlastně vede. Proto se také nijak nerozpakovala jít rovnou k věci, hned jak Jane vytáhla paty z domu.

„Z té procházky v Hyde Parku se vrátila v mimořádně dobré náladě. Já se ale obávám, že to souviselo jenom s tou radostnou zprávou, kterou jí sdělila Hetta.“

„Přesně tak, má drahá Elizabeth. Jane je šťastná kvůli Hettě a Perrymu, ale tím se nesmíme nechat zmást. Kromě toho byla pochopitelně velmi potěšena, že ses tu objevila už takhle brzo.“

„Popravdě řečeno, už jsem to nemohla déle vydržet. Víím, že o děti bude dobře postaráno. Mají tu nejlaskavější chuť, jakou jsem kdy poznala – mou bývalou komornou, Agathu Stigwellovou.“

Elizabeth na okamžik pozvedla oči od vyšívání a tázavě pohlédla na svou tetu. „Má snad Jane nějaké podezření, že jste se mně a Richardovi s celou tou záležitostí svěřila?“

„Podezření?“ Lady Templehurstová se rozpustile uchichtla. „Ona to ví, i když jsem jí to přímo neřekla – pochopila to hned, jak jsem se před ní zmínila o mé dvoudenní návštěvě u vás. Možná je teď trochu rozrušená, ale její uvažování je v naprostém pořádku. Mluv před ní o tvém příteli doktoru Carringtonovi, jak jen to půjde, protože ona sama se zdráhá třeba jen vyslovit jeho jméno. A já mám takový pocit, že by pro ni bylo lepší, kdyby někomu vylila své srdce, místo toho, aby v sobě to trápení takhle dusila.“

Elizabeth s tím naprosto souhlasila, i když se obávala, že svou sestřenku příliš nepotěší. Tom byl poslední dobou velmi uzavřený a všech se stranil. A kdyby nebylo jeho práce, tak by zřejmě vůbec nevycházel ze svého domu.

A jistě by ji tedy velmi překvapilo, kdyby jen tušila, že právě v tuhle chvíli sedí její dobrý přítel v knihovně jejích domu a hraje s Richardem šachy.

Richard před nějakým časem došel k závěru, že se jejich přítel v žádném případě nenechá přinutit, aby jim otevřeně sdělil, co ho trápí. Zároveň také vycítil, že by se Tom mohl zdráhat otevřít své srdce právě v přítomnosti Elizabeth. A v tom se také zřejmě nemýlil. Hned, jak Elizabeth vyrazila do Londýna, poslal doktoru Carringtonovi vzkaz, ve kterém ho zval na večeři ve svém domě, a obratem pak obdržel Tomovu kladnou odpověď.

Při večeři se Tom s úspěchem snažil udržovat nenucený hovor, takže to navenek vypadalo, jako by ho vůbec nic netrápilo. Stejně tak jako pro Jane, i pro něj byla předstíraná nenucenost brzo nad jeho síly, takže se pak záhy opět pohroužil do své obvyklé zasmušilosti a úvah o tom, na co by jinak nejradši zapomněl.

„Zdá se, že se na hru nějak nemůžeš soustředit,“ poznamenal Richard, když jeho věž sebrala dalšího soupeřova pěšce.

Pohledy obou mužů se střetly. „Ty to víš, vid’?“ Bylo to spíš konstatování než otázka. „Předpokládám, že od lady Templehurstové.“

Richard neviděl jediný důvod, proč by měl zapírat. „Ano, svěřila se s tím mně a Elizabeth, když byla teď u nás na návštěvě. Ale já jsem si už předtím všiml, že jsi do Jane zamilovaný, ještě než ses vydal na tu rušnou cestu do Wiltshiru.“

Tohle doznání přimělo Torna k nepatrnému úsměvu. „Netušil jsem, že jsem tak průhledný, Richarde.“

„Zapomínáš, že jsem sám prošel něčím podobným, i když mé utrpení zřejmě nebylo tak silné, jako je to tvoje.“

Richard teď nadobro upustil od hry, uvelebil se v křesle a upil ze sklenice vína. Nespouštěl při tom oči ze svého přítele, který naráz vyprázdnil sklenku a opět se natáhl pro láhev. Tom ten večer popíjel víc, než bylo zdrávo, a Richard se obával, že to u něj poslední dobou není nic výjimečného. Jeho obličej byl značně pobledlý a pod pohaslýma očima se mu začínaly rýsovat temné kruhy. Stejně tak nedostatečná péče, kterou obvykle věnoval svému zevnějšku, teď byla ještě zřetelnější. Jeho hnědé vlnité vlasy, které vždy nosil o něco delší, než bylo zvykem, mu teď padaly hluboko přes límec notně pomačkaného kabátu, a to, co kdysi bývala vázanka, teď připomínalo spíš kus jakéhosi zmuchlaného hadru, který měl nedbale uvázaný kolem krku.

„Takhle to dál nejde,“ poznamenal Richard, když sledoval, s jakou rychlostí se jeho přítel vypořádal s další sklenkou vína.

Tom se vůbec nesnažil předstírat, že nechápe. „Ano, já vím. Snažím se utopit svůj žal, ale je to k ničemu.“ Odložil prázdnou sklenici na stůl a tentokrát si ji už nedolil. „Dostal jsem dopis od sira Williama Denta, ve kterém mě zve k sobě do Londýna na několik přednášek, které by mě prý mohly zajímat.“

„Na tvém místě bych to pozvání přijal,“ povzbudil ho Richard. „Změna prostředí ti může jenom prospět. I já se chystám příští týden do Londýna, takže pokud chceš, můžeš jet se mnou.“

„A proč ne?“ Tom se nečekaně usmál. „Udělal bych cokoliv, jen aby se mi podařilo zapomenout.“

„A opravdu chceš právě tohle – zapomenout?“

Odpověď, jíž se mu nakonec dostalo, byla jen o málo hlasitější než šepot. „Ne... Ale copak mám nějakou jinou možnost, když ona je tím, čím je, a já...? Ach bože, Richarde! Proč jsem se musel zamilovat právě do ní?“

Možná proto, že jste si souzení, odvětil Richard pouze v duchu.

Od začátku mu bylo jasné, že se Tom musel zachovat jako pravý džentlmen, když byl tehdy s Jane o samotě, protože se zjevně necítil být nijak zavázán požádat ji o ruku. A to, že té situace nevyužil, bylo zajisté neklamným důkazem hloubky jeho citu.

Ale co Jane? Velmi záleželo na tom, jak se na to dívala právě ona. Pokud ho milovala, a podle lady Templehurstové tomu tak skutečně bylo, pak ještě nemuselo být všechno úplně ztraceno. Určitě by se našli lidé, kteří by se proti jejich sňatku postavili, ale Jane by se tím rozhodně nenechala odradit. Pokud ovšem to, co k Tomovi cítila, bylo dostatečně silné. Richard je měl oba velmi rád a věřil, že by z nich byl ideální pár. Rozhodl se však, že si tenhle svůj závěr nechá ještě nějaký čas pro sebe.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Richard by se vůbec nedivil, kdyby dostal od svého přítele vzkaz, že se nakonec rozhodl svoji návštěvu Londýna zrušit. Ukázalo se však, že mu velmi křivdil, když ho napadlo, že by díky svému nešťastnému rozpoložení mohl od svého rozhodnutí ustoupit.

Avšak právě tahle Tomova zarputilost – dalo by se říct, zatvrzelá neústupnost ze svých zásad –, bylo zároveň to, čeho se Richard nejvíce obával. Právě tohle se totiž mohlo stát hlavní příčinou Tomovy zkázy. Jedině že by ho někdo, nejlépe sama Jane, dokázal přesvědčit, jak moc se mylí, když nevidí sebemenší možnost šťastného rozuzlení nynější složité situace.

Nicméně když jeho přítel dorazil do jeho domu, Richard musel uznat, že Tom rozhodně vykročil správným směrem. Jeho zevnějšek doznal značných změn k lepšímu a vlasy měl sestříhané do poněkud přijatelnější délky, než když ho viděl naposledy.

Nijak se svým odjezdem neotáleli. Dopoledne bylo slunečné a teplé – ideální na cestování v otevřeném kočáře. Zastavili se pouze na výměnu koní a na lehký oběd v příjemném zájezdním hostinci, takže na okraj Londýna dorazili ve skvělém čase. Tam však Richard musel trochu přibrzdit kvůli houstnoucímu provozu metropole.

„Už jsem skoro zapomněl, jak je Londýn přelidněný,“ prohodil Tom a pohlížel na okolní hustý provoz se zjevnou nevolí. „Kdyby nešlo o mou práci, nic by mě nepřinutilo, abych tady zůstal.“

„Já ti rozumím. Přestože sem s Elizabeth jezdíme každé jaro, pokaždé se už nemůžeme dočkat, až tenhle hluk a shon necháme konečně za sebou a vrátíme se zpět domů do Hampshiru.“

Tom se zamračil, jako by ho náhle něco napadlo. „Když o tom teď přemýšlím, letos jste sem přijeli nějak brzo. Obvykle do Londýna jezdíváte až ke konci jara.“

„Á, já ti to neřekl?“ Richard se zatvářil naoko překvapeně. „Nabídl jsem lady Templehurstové, aby po dobu své návštěvy hlavního města bydlela v mém domě, a jelikož má drahá Elizabeth se v posledních letech se svou tetou příliš nevidala, rozhodla se, že s ní teď stráví alespoň několik dní.“

Následovalo napjaté, naštěstí však ne příliš dlouhé ticho, než Tom dodal: „Je tam s nimi i Jane?“

„Ale jistě!“ Pohled, jakého se Richardovi dostalo za jeho přímou odpověď, by nějakému méně odvážnému muži nepochybně nahnal strach. „Podívej, Tome, rozhodně jsem neměl v úmyslu tě nějak oklamat, ale sám jistě uznáš, že jsme se v posledních týdnech příliš nevidali, a abych byl úplně upřímný, až do této chvíle jsem na to vůbec nepomyslel. Přesto jsem ale doufal, že se mnou nejdřív zajdeš do mého domu, ale pokud se rozhodneš, že chceš jet rovnou k siru Williamovi, tak to samozřejmě pochopím.“

Tom na to neřekl ani slovo.

„Nemůžeš se jí přece navždy vyhybat, kamaráde,“ dodal Richard ve snaze prolomit rozpačité ticho. „Rádi bychom ji s Elizabeth pozvali na léto k nám do Hampshiru, ale těžko můžeme počítat s tím, že uspějeme,

pokud to nešťastné děvče nabude dojmu, že se kvůli ní budeš stranit našeho domu.“

O téhle možnosti Tom dosud neuvažoval, takže ho to rádně zaskočilo. „Proboha! To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal otevřeně. „Nechci, aby se Jane kvůli mně cítila nějak nepříjemně. A, samozřejmě, máš pravdu. Nejdřív se stavíme u tebe.“

Nebylo to snadné rozhodnutí. Srdce mu tlouklo jako zvon, protože si uvědomoval, že na toto setkání není vůbec připraven a nedokázal tedy odhadnout, co to udělá s jeho rozjitřenými pocity. Zároveň však nedokázal snést pomyšlení, že by se s ní už nikdy nemusel setkat.

Nedalo se však vyloučit, že ona o jejich setkání vůbec nestojí – tahle možnost mu sice rvala srdce, ale bylo lépe s ní předem počítat. Koneckonců, dosud neměl možnost v klidu si s ní promluvit o tom, co se mezi nimi stalo, protože do Devizes cestovali povozem pana Pricea a Jane pak bez meškání vyrazila v pronajatém kočáře do Bathu. Cožpak se tehdy mohl pouštět do nějakého obšírného vysvětlování svých pohnutek, když jim byl stále někdo nablízku a hrozilo, že by mohl něco zaslechnout?

Jeho srdce mu napovídalo, že se rozhodl správně, když tehdy přerušil jejich milování hned v počátku – že rozhodně nepochybil, když nevyužil té ne zrovna čestné příležitosti, která se mu naskytla; zároveň však nebylo chvilky, kdy by přestal litovat, že u ní té nezapomenutelné noci nezůstal.

Právě uprostřed tohoto nanejvýš rozpačitého rozpoložení, kdy si nedokázal ujasnit, co měl v tu noc vlastně udělat, vystoupil z Richardova kočáru, který před chvilkou zastavil před elegantním domem

Knightleyových, a s hlavou hrdě vztyčenou vešel za svým přítelem dovnitř. Když potom společně vešli do salonu, ihned se k nim obrátily dva páry očí, v nichž se zračilo zjevné překvapení. Torna však zaujala až ta třetí nádherná žena, od které nedokázal odtrhnout zrak.

Několik okamžiků se nikdo nepohnul, nikdo nepromluvil. Až Jane s vrozenou zdvořilostí a s grácií – které, jak se lady Templehurstová se slzami v očích později svěřila Knightleyovým, v ní probudily nesmírnou pýchu, že je její tetou – zvolna vstala a s napřaženou rukou vykročila Tomovi vstříc.

„Moc ráda vás zase vidím, doktore Carrington. Netušila jsem, že máte přijet společně s Richardem.“

Podržel její něžnou ručku ve své dlani tak dlouho, jak jen to bylo možné. „Popravdě řečeno, rozhodoval jsem se tak trochu na poslední chvíli.“ Proč se jen chová tak formálně? Ze stejného důvodu jako on? „Vlastně jsem tu na pozvání sira Williama Denta, navrhl mi, abych s ním navštívil několik zajímavých přednášek o jistých chorobách.“

„Pořád jen samá práce, doktore Carrington!“ ozvala se lady Templehurstová, když se konečně trochu vzpamatovala ze svého překvapení. „Copak vy opravdu nikdy neodpočíváte? Doufám, že si uděláte čas aspoň na náš malý čtvrtetní večírek.“

„Obávám se, že vám zatím nemohu nic slíbit, madam. Nevím totiž, co má v úmyslu sir William.“ Rozhodně nemohl riskovat, že by byl nucen strávit celý večer v blízkosti Jane. I teď by ji nejradši sevřel v náručí, a to, že nemohl, mu přinášelo neskutečná muka. Jak jen byla nádherná!

„Doufám, že můj lék vám tehdy zabral,“ dodal chvatně, aby se ho snad někdo z přítomných nepokoušel k účasti na tom večírku přemlouvat.

Jane se teď zahleděla na svou tetu a v jejích nádherných očích se přitom objevilo nevyřčené odhalení: *Tys přerušila svou cestu do Kentu jenom proto, aby sis ho mohla prohlédnout.*

„Ano,“ odvětila lady Templehurstová, jakoby v odpověď na tiché obvinění své neteře. Pak ale opět pohlédla do Tomovy sympatické tváře. „Dokázalo to úplné divy, doktore Carringtone. Od té doby, co váš lék užívám, už nemám se zažíváním žádná potíže. Chtěla jsem vás požádat, abyste mi ještě trochu opatřil, ráda bych si ho vzala s sebou do Bathu.“

Elizabeth pak nabídla oběma mužům tolik zasloužené občerstvení. Richard však nechtěl prodlužovat utrpení minimálně dvou přítomných, kteří se sice ze všech sil snažili udržovat přátelský hovor, ale jejich vnitřní muka byla přitom téměř hmatatelná, a raději tedy Toma odvezl do domu sira Williama.

Když se pak vrátil do svého domu, všechny tři ženy dosud seděly v salonu a zaníceně spřádaly plány na nadcházející slavnost.

„Teď jste mi připomněly ty tři čarodějnice v *Macbethovi*. Co to tady vlastně kujete?“

„Nevím, jestli ti to vůbec prozradíme, po tom, jak jsi nás právě nazval,“ opáčila jeho žena s předstíraným dotčením.

I v Janeiných očích se objevil náznak úsměvu, což bylo dobrým znamením, protože nikomu zřejmě neunikl její špatně utajovaný smutek, který se jí usadil ve tváři

poté, co se s ní Tom rozloučil odměřeným kývnutím hlavy. „Nechápu, jak bys z toho Richarda chtěla vynechat, drahá sestřenko, když jsme ho vybraly, aby to oznámil.“

„A smím se zeptat, co bych měl podle vás oznámit?“ zajímal se Richard se silným podezřením člověka, který tuší, že bude přemlouván, aby udělal něco, čemu by se v každém případě raději vyhnul.

„No přece tu nejbáječnější novinku!“ zvolala Elizabeth radostně. „Perry totiž požádal Henriettu Dilbeyovou o ruku a ona souhlasila!“

„Mám takový nejasný pocit,“ poznamenal Richard, který si je stále prohlížel se zjevnou nedůvěrou, „že v tom bude nějaký háček... Takže očekávám, že mi to vysvětlíte.“

Tom vstal brzo ráno, jak bylo jeho zvykem. Toho dne se nekonalý žádné přednášky a sir William byl na návštěvě u svých známých, takže Tom mohl strávit dopoledne zcela podle svých představ. Zrovna se chystal vyrazit na procházku po pamětihodnostech starého Londýna, když se u něj znenadání objevil sir Richard.

„Domluvili jsme si na dnešek schůzku?“ Toma by vůbec nepřekvapilo, kdyby tomu tak skutečně bylo. Poslední dobou byl velmi roztržitý. „Pokud ano, tak jsem ti zcela k službám. Stejně jsem neplánoval nic určitého.“

„V tom případě bys mě mohl doprovodit k mému krejčímu, co říkáš?“

„Proboha, Richarde! Copak už nemáš dost šatů?“

„Mám, zato ty ne,“ zazněla jeho kousavá odpověď, ale Toma to nijak nepohoršilo.

„Asi máš pravdu,“ připustil s trpkým úsměvem na rtech a významně pozdvihl levý rukáv svého pohodlného, ale nepříliš elegantního kabátu. „Pár nových věcí by se mi nejspíš sešlo.“

Richard na to měl však poněkud jiný názor. Když později opustili krejčovský salón, Tom se mohl pochlubit půl tuctem nových elegantních kabátů, několika páry kalhot, mnoha košilemi a nepřebornou spoustou kravat, což ho přimělo k hlasitým úvahám, jestli se ho Richard náhodou nesnaží zruinovat.

„Ale Tome, nedělej ze sebe chudáka,“ zazněla Richardova veselá odpověď. „Přesně tenhle tmavý oblek by sis mohl vzít na zítřejší večírek.“

„To bych mohl, pokud bych tam ovšem chtěl přijít, a to já nechci. A tobě jistě nemusím vysvětlovat proč asi.“

Richard s odstupem času začal tento okamžik považovat za nejdůležitější chvíli, když ne ve svém životě, pak rozhodně v životě svého přítele. Kdyby mu v té chvíli prozradil, že to, co bylo původně plánováno jako malý neformální večírek o třiceti hostech, se během několika dnů změnilo v ohromný zasnubní ples lorda Pentecosta a Henrietty Dilbeyové, a naléhal by na něj, aby se té honosné události stůj co stůj zúčastnil, všechno mohlo dopadnout úplně jinak. On se však z nějakého nevysvětlitelného důvodu rozhodl dát věcem volný průběh a pouze ho tehdy pozval do svého oblíbeného klubu na skleničku.

Londýnská smetánka se obvykla veselila do pozdních nočních hodin, takže u Whiteových teď bylo doslova vyliďněno. Posadili se tedy k jednomu z mnoha prázdných stolů, a právě když sir Richard objednával u

číšníka láhev a dvě sklenky, ve dveřích se objevil jeho dobrý přítel, vikomt Dartwood.

Vikomt a jeho žena nejdnou navštívili Knightleyovy v jejich venkovském sídle, takže přirozeně znali i doktora Carringtona. Oba starší přátelé si toho měli od svého posledního setkání hodně co vyprávět, a jelikož komtesa i Elizabeth nedávno šťastně porodily, konverzace se záhy stočila k otcovským radostem, což nebylo zrovna téma, které by Toma příliš zaujalo, takže si začal o to více všimnat svého okolí. Proto také jako první zahlédl onoho pohledného, plavovlasého muže, který se náhle objevil ve dveřích, a když si Richard konečně všiml žhnoucího pohledu přítelových očí, bylo už příliš pozdě.

Tom byl vmžiku na nohou a jeho pěst vzápětí nezadržitelně dopadla do tváře toho muže dřív, než tomu Richard nebo vikomt stačili zabránit. Richardovi se však přece jen podařilo Toma zadržet, aby ve svém útoku nemohl pokračovat. Bleskurychle ho uchopil za jeho hrozivě napřažené předloktí.

„To stačí, Tome! Poslals ho k zemi. Spokoj se s tím.“ Richard se pak vůbec nerozpakoval požádat vikomta, z jehož očí vyzařoval zjevný obdiv nad tou skvělou ránou, aby mu pomohl dostat jejich společného přítele ven z místnosti. Poté se vrátil dovnitř uklidnit číšníka, který se mezi tím přihnál k jejich stolu, aby zjistil, co je to tam za rozruch.

„To nic. Pan Fairfax jenom klopýtl o stůl a upadl. Přineste trochu brandy!“

„Kčertu, Knightleyi! Nemyslete si, že tím vašeho přítele zachráníte. Za tohle ho nechám předvést! To si

pište!“ zvolal Simon Farifax výhružně, když se zahanbeně zvedal ze země.

„A já měl takový pocit, že jste to spíš vy, koho se tu snažím zachránit,“ odvětil Richard se svým pověstným klidem. „Nemyslíte?“

Potom posunul stůl zpět na své místo a letmo pohlédl do rohu místnosti, kde vysloužilý plukovník Fitzpatrick dosud podřimoval na své židli. „Podívejte, já o tom pomlčím, a vy byste na to měl taky raději zapomenout.“ Na chvílku se odmlčel, aby si mohl šňupnout tabáku, který mezitím vytáhl z kapsy. „Vůbec by vám neprospělo, kdyby se mezi lidmi rozneslo, co za tou malou výměnou názorů doopravdy vězí.“

Simona Fairfaxe to zjištění zjevně ani v nejmenším nezaskočilo. „Tak vy to víte? Pak vám ovšem musí být jasné, že by vyjádření celé té záležitosti neprospělo ani dotyčné dámě.“

„To máte jistě pravdu. Ale věřte mi, že mnohem hůř by to postihlo právě vás... o to bych se už postaral. Proto vám radím, abyste si pozorně vyslechl, co vám teď řeknu.“

Richardovi pak netrvalo dlouho přesvědčit Simona, že by nemělo smysl celou záležitost rozmazávat. Poté odešel do vestibulu, kde na něj však čekal pouze vikomt.

„Co to, kčertu, mělo znamenat, Richarde? Netvrdím, že bych měl Fairfaxe zrovna v lásce, to ale neznamená, že schvaluju pěstní potyčky v pánském klubu. Pokud Tom hodlá takhle pokračovat, tak si zabouchne dveře ještě předtím, než ho tu stačí přijmout za člena.“

„On měl pro to, co udělal, moc dobrý důvod,“ poznamenal Richard, „ale vzhledem k tomu, že v sázce je

pověst jedné dámy, raději bych to nerozváděl.“ Potom se rozhlédl po ulici. „Kampak vůbec zmizel náš výtržník?“

„Poslal jsem ho do Hyde Parku, aby si tam trochu zchladil hlavu.“

Proboha! záupěl Richard v duchu. Všechno se stále více zamotávalo. Tam měla totiž namířeno i Jane s Perrym, kteří ráno vyrazili společně na projížďku, a Richardovi tedy nezbývalo než doufat, že se s Tomem nepotkají, protože jeho současné rozpoložení rozhodně nevěstilo nic dobrého.

Byla to marná naděje. Park nebyl v tuhle denní dobu zrovna přelidněný, protože většina šlechty dosud vyspávala, a to byl také důvod, proč Jane ráda vyrážela na projížďky tak brzo. Jedině touhle dobou se totiž mohla plně věnovat své oblíbené činnosti a nemusela se obávat, že ji bude každou chvíli zastavovat některý z jejích početných známých, aby si s ní poklábosil.

Zrovna sdělovala Perrymu, který už dříve poskytl svůj plný souhlas k oznámení svých zasnub na slavnosti u Knightleyových, že všechno jde jako po drátkách, když vtom zahlédla Toma, který zamračeně kráčel napříč trávníkem. Kdyby to záleželo jenom na ní, tak by se v žádném případě nesnažila upoutat jeho pozornost, protože i na tu dálku bylo patrné, že doktor Carrington není v nejlepší náladě. Perry však její obavy ani v nejmenším nesdílel.

„Podívejme, doktor Carrington!“ zvolal radostně a pokynul svému novému lékaři na pozdrav.

Tom zůstal stát jako přikovaný. Teď už nemohl jen tak projít kolem, i když by to, především kvůli té půvabné ženě vedle lorda Pentecosta, nejradši udělal.

„Jakže, vy jste dosud ve městě?“ prohodil k Perrymu, když k němu společně s Jane dorazili. „Myslel jsem, že se vám londýnský život příliš nezamlouvá, lorde Pentecoste.“

„Ale tahle návštěva Londýna je tak trochu výjimečná, a já si ji, i díky vám, doktore Carrington, mohu plně vychutnat. Byl jsem u toho lékaře, kterého jste mi doporučil, a on měl na tu nešťastnou záležitost stejný názor jako vy. A později se dokonce ukázalo – což bych ovšem bez Janie a její tety nikdy nezjistil –, že duševní porucha mého zesnulého strýce byla přímým důsledkem nehody.“

„Jsem opravdu rád, že se ta záhada vysvětlila,“ odvětil Tom a ze všech sil se přitom snažil zabránit svému pohledu, aby se nesvezl k Jane, ačkoliv cítil, že ona si ho velmi pozorně prohlíží. „Jak dlouho se tu chystáte zdržet?“ otázal se, aniž by ho to nějak zvlášť zajímalo. Byla to od něj jen zoufalá snaha bavit se pouze s Perrym.

„Moc dlouho ne. Nanejvýš jeden týden. Dnes přijela do města má matka...“

Jane jako by zaslechla Tomovu nevyslovenou poznámku: *V tom případě mě vůbec nepřekvapuje, že vy odtud odjíždíte* a rychle se odvrátila stranou, aby stačila přeměnit svůj smích v hlasité zakašlání, kterým konečně upoutala jeho pozornost. Jejich pohledy se na okamžik střetly, ale ona se neodvažovala uvěřit tomu tichému poselství, které vyzařovalo z hlubiny jeho šedých očí. Moc ráda by sice uvěřila, že ji miluje, k tomu by však potřebovala pár jasných odpovědí na několik důležitých otázek.

Následovalo rozpačité ticho a Jane v sobě právě začala sbírat odvalu, aby se ho zeptala, jestli budou mít tu čest přivítat ho na plese u Knightleyových, když její pozornost upoutal lehký sportovní kočár, který se právě vynořil ze zatáčky. Nebylo pochyb, či urozená ruka pevně svírá otěže, a Jane právě napadlo, jestli měl Tom někdy možnost vidět budoucího krále takhle zblízka, když vtom dráhu rachotícího kočáru náhle zkřížil světle červený míč, následovaný jeho mladým majitelem, který se bezhlavě hnál za svou oblíbenou hračkou.

Její vlastní vystrašené vyjeknutí přehlušil zděšený výkřik nešťastné matky chlapce, a Jane se zmohla pouze na to, aby se zatajeným dechem sledovala, jak se regent pokouší strhnout kočár doleva, aby se dítěti vyhnul. Tom se mu však v příštím okamžiku bleskurychle vrhnul do cesty, právě včas, aby ještě stačil uchopit chlapce do náručí. Jane nechápala, jak se jim podařilo vyváznout zpod kopyt pádících koní, ale oba nakonec bezpečně přistáli na trávníku vedle cesty. Chlapec sice vypadal trochu vystrašeně, ale jinak mu zjevně nic nebylo.

Perry seskočil z koně a přispěchal k Tomovi, aby mu pomohl na nohy. Matka sevřela malého synka v náručí a plačky děkovala doktoru Carringtonovi za jeho záchranu, zatímco regent, jemuž se podařilo zastavit splašené spřežení o kousek dál, předal otěže svému kočímu a rychle zamířil k ostatním.

„Páni, doktore Carringtone!“ zvolal Perry obdivně. „To byla skvělá práce!“

„To tedy byla, pane! To tedy ano!“ souhlasil budoucí král, zatímco si hedvábným kapesníkem stíral z čela kapičky studeného potu.

Jane si povšimla, že Tom není ani trochu nadšený tou přemírou pozornosti, které se mu právě dostávalo, a rozhodla se přispěchat mu na pomoc. Lадně tedy sesedla z koně a proklestila si cestu narůstajícím hloučkem zvědavců, kteří se snažili zjistit, co se stalo.

„Lady Jane Beresfordová, sire,“ připomenula regentovi své jméno, přestože se spolu už nejdnou setkali. „Dcera hraběte z Eastbury.“

„Zajisté! Moc dobře se na vás pamatuji, má drahá!“

Jane o tom sice velmi pochybovala, ale nijak mu tu malou lež nezazlívala. Vzhledem k ohromnému počtu lidí, kteří mu byli každým rokem představeni, se dalo stěží předpokládat, že by si každého z nich dokázal zapamatovat. Potom obrátila svou pozornost k rozrušené matce dítěte a jemně ji vybídla, aby odnesla svého syna domů, načež regentovi představila Perryho a Toma.

„Jsem velmi rád, že vás poznávám, doktore Carrington,“ řekl regent, zatímco mu vřele potřásal pravicí. „To, co jste udělal, bylo nesmírně statečné! Do smrti bych si musel vyčítat, kdyby se tomu chlapci něco stalo!“ Potom se obrátil zpátky k Jane. „Dobře že jste tu matku poslala pryč, má drahá. Sem by se děti neměly vůbec vodit. Pro ně je lepší Green Park. To je mnohem klidnější místo.“

„Řekl bych, sire, že i vy byste teď potřeboval trochu klidu a odpočinku,“ poznamenal Tom poté, co věnoval budoucímu vladaři zkoumavý pohled. „Ta politováníhodná událost vás přirozeně velmi rozrušila. Proto se domnívám, že by vám menší odpočinek jenom prospěl.“

„Máte pravdu, doktore Carringtone,“ přisvědčil regent, který pak ještě naposledy Tomovi poděkoval a vyrazil na zpáteční cestu.

Po jeho odjezdu se hlouček zvědavců rychle rozplynul a Jane, která vycítila, že ani Tom se tu nechce příliš zdržovat, se také začala chystat k odchodu. Perry jí v tom však náhle zabránil svou přímou otázkou namířenou na doktora Carringtona: „Přijdete zítra večer ke Knightleyovým, že ano? Byli bychom moc rádi, kdybyste s námi oslavil tu radostnou událost.“

„Obávám se že ne. Na zítřek už něco mám,“ odvětil Tom vyhýbavě, načež se s nimi chvatně rozloučil a vzápětí už rychlým krokem mizel v ohybu cesty.

„Škoda, že zítra nemůže přijít,“ poznamenal Perry, když odtrhl oči od doktorovy vzdalující se postavy. „Nebýt jeho – a tebe, samozřejmě – nikdy bych nebyl tím šťastným mužem, jakým jsem dnes.“

Perry pak věnoval Jane neobvykle pronikavý pohled. „Jistě ti neušlo, stejně tak jako mně, že matka musela od začátku vědět, jak to se strýcem Cedricem tehdy doopravdy bylo. To, že to přede mnou tajila, od ní bylo obzvlášť kruté, mě to však příliš nepřekvapuje – koneckonců, nikdy se ke mně nechovala zrovna vlídně. Já ale v žádném případě nepřipustím, aby ubližovala i Hettě. A proto jsem také přistoupil na návrh tvé tety, že o tom matce zatím neřekneme. Až bude zasnoubení oficiálně oznámeno, tak už s tím nic nenadělá.“ Na okamžik se odmlčel. „Jsem tak rád, že tam budeš a oslavíš se mnou tu šťastnou chvíli, Jane... Jen bych si přál, aby tam byl i Thomas Carrington. Moc si toho muže vážím.“

Pozdvihl oči právě ve chvíli, kdy doktor definitivně zmizel za zatačkou, a vtom ho něco napadlo. „Nemyslíš, že jsem ho nějak urazil, Janie, že ne? Nehněvá se snad kvůli tomu, že jsem se rozhodl navštívit toho londýnského lékaře, potom co mi řekl, že se nemám čeho obávat?“

„Ne, Perry, to si opravdu nemyslím,“ odvětila tiše a musela se při tom hodně přemáhat, aby jí z očí nevytryskly slzy. „Myslím, že jeho rozhodnutí nejít na zítřejší ples souvisí především se mnou.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Jane nelitovala, že odešla z večíрку dříve, ale teď, když se vrátila do Richardova domu, uvědomila si, že ani vyhlídka na spánek ji příliš neláká. Ve skutečnosti nebyla vůbec unavená, zato srdce jí přetévalo žalem, a jak lady Templehurstová, tak Elizabeth pro to měly plné pochopení. Ani jedna se ji nepokusila přesvědčit, aby se na tom rušném večíрку lady Cossingtonové zdržela o něco déle, a Jane jim za to byla velmi vděčná.

Lady Jane podala svůj sametový plášť pohlednému majordomovi, prošla halou, ale u schodiště na okamžik zaváhala. Bylo velmi nepravděpodobné, že by ve svém současném duševním rozpoložení dokázala rychle usnout, proto se rozhodla, že se pokusí něčím zabavit.

Richardova knihovna byla plná skvělého čtení a Jane nepochybovala o tom, že si tam pro sebe něco najde. Zároveň však neočekávala, že tam objeví i samotného pána domu, a nijak se své překvapení ani nepokoušela ukrýt.

„Jakže, Richarde, ty jsi doma? Já myslela, že se dnes večer chystáš do svého klubu.“

„Ano, původně jsem se tam chtěl zajít podívat, ale nakonec jsem dal přednost klidnému večeru doma. Musím se ale přiznat, že už mám té samoty dost, takže bych byl velmi rád, kdybys tu se mnou mohla chvíli zůstat. Co ty na to?“

Jane se nenechala nijak přemlouvat a mlčky usedla do pohodlného křesla naproti krbu, zatímco šarmantní manžel její sestřenice jí pohotově nalil sklenku vína.

„Vzhledem k tvému brzkému návratu soudím, že ses na tom večírku příliš nebavila,“ poznamenal.

„Máš pravdu,“ přiznala upřímně, protože neviděla důvod, proč by to měla zastírat. Přestože se Richard o její strastiplné cestě do Bathu nikdy nezmínil, Jane nepochybovala, že jsou mu všechny podstatné skutečnosti kolem téhle záležitosti dobře známé.

„Popravdě řečeno, kdyby na mě lady Templehurstová tolik nenaléhala, abych s ní odjela do Londýna, tak bych bývala určitě zůstala doma v Kentu. Přesto se ale z pochopitelných důvodů na ten zítřejší ples těším. Moc mi záleží na tom, aby byl Perry šťastný, a nevím, jak mám tobě a Elizabeth poděkovat, že jste mé tetě dovolili, aby u vás uspořádala tak velkou oslavu.“

„Víš, že jsi pěkně vykutálená?“ řekl jí Richard s předstíranou příkroostí v hlase. Podal jí sklenici s vínem a

opět usedl do svého křesla. „Copak tě kvůli té lsti, kterou jste přichystaly na lady Pentecostovou, opravdu ani trochu netrápí svědomí?“

„Pokud mám být upřímná, tak ne,“ odvětila Jane opět zcela podle pravdy. „Nemyslím, že by si lady Pentecostová zasloužila nějaké ohledy.“ Upila ze sklenky vína a její mysl pak zalétla daleko do minulosti. „Nikdy nezapomenu, jak se k Perrymu chovala, když byl ještě malý. Ať dělal, co dělal, nikdy se jí ničím nezavděčil. Není divu, že z něj pak vyrostl mladý muž bez špetky sebevědomí, ačkoliv teď už je na tom mnohem lépe. Ona pro něj nikdy nehnula ani prstem, Richarde. A já nehodlám jen tak nečinně přihlížet, jak se mu snaží otrávit i zbytek života, když vím, že tomu můžu zabránit.“

Na jeho hezké tváři se objevil uznalý výraz. „Opět jsi mě přesvědčila, že jsi velmi rozhodná žena.“

„Ano, dokážu být taková, když v něco pevně věřím. A teď zrovna upřímně věřím v to, že Perry bude s Hettou velmi šťastný.“

„Musím přiznat, že i já si to myslím,“ prohodil Richard a zahleděl se jí zpřímá do očí. „Jen málokterí z nás v životě potkají toho pravého, Jane, a ti, kterým se to povede, by si neměli své štěstí nechat jen tak proklouznout mezi prsty.“ Všiml si, jak se její něžné ruce mírně zachvěly. „On tě miluje.“

„Opravdu, Richarde?“ Neviděla důvod, proč by se měla snažit něco zastírat, a výmluvně odhalila své pocity hlubokým povzdechem. „Kéž bych si tím mohla být jistá!“

Ten nepatrný záchvěv jejího něžného hlasu ho chytl za srdce. „A proč o tom stále pochybuješ?“

„Od té cesty do Bathu mi nenapsal ani řádku, nemluvě o tom, že by se snad se mnou pokusil někdy setkat. A teď, když se mu ta příležitost sama nabídla, tak se raději drží v ústraní.“ Nejraději by teď ze sebe vyplakala všechnu tu bolest, která se v ní během těch několika posledních týdnů nashromačovala, ale zdálo se, že už v sobě nedokáže nalézt více slz. „Vždyť on dokonce nechce přijít ani na tu zítřejší zasnubní slavnost.“

„Já vím. Dnes ráno jsem s ním mluvil.“ Na jeho rtech se objevil mírně provinilý úsměv. „A udělal jsem tu chybu, že jsem ho vzal s sebou k Whiteovým. A kdo si myslíš, že se tam v tu dobu zrovna objevil...? Nikdo jiný než samotný Simon Fairfax.“

Tohle zjištění zcela změnilo směr Janeiných myšlenek. „Vím, že je ten mizera ve městě. Potkala jsem ho před několika dny, když jsem byla s Hettou na vycházce v parku.“

„Ten lump!“ zabručel Richard. „On měl tu drzost mi tvrdit, že ti nikdy nechtěl ani v nejmenším ublížit a že z toho nakonec neměl ani žádný prospěch. Když se tehdy vrátil do svého domu a zjistil, že jsi pryč, čekalo tam na něj ještě jedno nepříjemné překvapení – z domu zmizela i tvá bývalá komorná s tvými penězi a šperky. On se pak vypravil do Paříže v naději, že ji tam objeví, ale jako by se prý po ní slehla zem.“

„Skutečně? To je ale velmi zajímavé.“ Jane to zjištění zjevně potěšilo. „Zajímalo by mě, jestli se nakonec zařídila podle mé rady.“

Poté seznámila Richarda s přáním své bývalé komorné, stát se kloboučnicí. „Peníze, které dostane za ty šperky, které jsem tehdy měla s sebou – ačkoliv to nebyly zrovna mé nejlepší kousky –, by jí na zařízení menšího kloboučnického salonu měly stačit. Možná je to divné, ale já se na ni kvůli tomu ani nezlobím. Nebýt jí, tak by se mi nikdy nepodařilo tomu mizerovi utéct!“

„Nebýt jí,“ opáčil Richard, který přes své dalekosáhlé zkušenosti nikdy nedokázal zcela pochopit způsob ženského uvažování, „tak by ses do té nepříjemné situace nikdy nedostala. Jistou útěchou ti ale může být, že alespoň jeden z těch bídáků, kteří měli prsty v té ohavné lsti, se teď může pochlubit hezkým monoklem.“

„Ach, ano! I na večírku lady Cossingtonové se šušovalo o tom, že Simonu Fairfaxovi někdo uštědřil řádný políček.“ Uvědomila si, že ani tohle nelehké období, které právě prožívala, ji nedokázalo připravit o její smysl pro humor, a vzápětí se mírně usmála. „Komu za to mám poděkovat...? Tobě, Richarde?“

„Bohužel ne,“ připustil smutně. „Býval bych to pro tebe moc rád udělal, drahoušku, ale ne v pánském klubu. Nicméně Tom byl zřejmě jiného názoru.“

Chvilku mlčky sledoval, jak se její úsměv rychle vytrácí, a potom řekl: „Nechci nijak omlouvat jeho současné chování, ale měla bys vědět, že se obávám, že by pro tebe nebyl dost dobrý. A ty sama nemůžeš popřít, že by se váš případný sňatek setkal s tuhým odporem aspoň některých členů vaší rodiny.“

„Myslíš, že jsem o tom nikdy neuvažovala, Richarde? Samozřejmě, že by to v naší rodině způsobilo jistý rozruch, ale jsem si jistá, že otec by se s tím brzo smířil,

obzvlášť až by se přesvědčil, jaký je Tom inteligentní a pracovitý muž.“ Na tváři se jí objevil smutný výraz. „Není to ironie osudu, že jsem se vždycky obávala, že mým nápadníkům půjde jenom o mé peníze, a teď, když jsem konečně potkala muže, s kterým bych mohla šťastně strávit zbytek svého života, tak je to právě můj majetek, který je tomu překážkou?“

„Nemusí to tak být, Jane.“

„Nemělo by to tak být!“ V jejím tónu teď zaznělo odhodlání, jaké by od ní nečekal. „A věř mi, Richarde, že kdybych si byla jistá, že mě Tom opravdu miluje, tak bych udělala všechno pro to, abych ho přesvědčila, že nám nic nestojí v cestě. Ale jak si tím mám být jistá, když on se na mě ani nepodívá, natož aby si se mnou promluvil?“

Richard si tím na rozdíl od ní jistý byl, zároveň však dokázal pochopit její pochybnosti. Jelikož si uvědomoval, že by jeho další přesvědčování v tomto okamžiku nikam nevedlo, raději taktně změnil téma.

Když později Jane odešla do svého pokoje, Richard zůstal sedět ve svém křesle a zamyšleně hleděl do vyhaslého krbu, dokud se nevrátily zbylé dvě ženy a do místnosti nenahlédla Elizabeth.

„Bavila ses dnes večer dobře?“ zeptal se zdvořile, přestože tušil, co mu na to odpoví.

„Je těžké se bavit, drahý, když člověk ví, jak se Jane trápí. Chudáček, tolik se přitom snaží, aby na sobě nedala nic znát. Rozhodně jí nechybí kuráž.“

„Ne, to tedy rozhodně ne.“ Richard se opět zahleděl na vyhaslý krb. „Dnes večer jsem s ní o tom mluvil. Vůbec se nesnažila odbíhat od tématu a za celou dobu

neuronila ani jedinou slzu. Byla by Tomovi skvělou manželkou. A já jsem přesvědčen, že je do něj zamilovaná stejně silně jako on do ní.“

Elizabeth nedokázala napodobit sestřenčino obdivuhodné sebeovládání a rozechvěle sáhla pro kapesník.

„Ach Richarde, cožpak těm dvěma opravdu nemůžeme nijak pomoci?“

Její manžel se nadlouho odmlčel, aby ji pak ohromil svým nečekaným prohlášením: „To se dá, lásko, opravdu jen stěží odhadnout. Ale já jsem kvůli tomu připraven porušit své zlaté pravidlo – nemíchat se do záležitostí druhých –, protože se o to rozhodně chci alespoň pokusit.“

Po návštěvě první z řady přednášek, která se konala následující odpoledne, se Tom vrátil zpět do domu sira Williama. Jeho hostitel mu sice ráno nabídl, aby s ním později zašel k Whiteovým, ale Tom přece jen považoval za moudřejší – vzhledem k událostem z minulého dne – jeho pozvání s díky odmítnout.

Chvilku si pohrával s myšlenkou, že si čekání na sira Williama ukrátí procházkou, ale pak si to rozmyslel. Co kdyby přitom opět náhodou narazil na Jane? I tak měl její obraz téměř neustále před očima.

Nakonec se tedy rozhodl, že si projde své poznámky z přednášky, a právě když se uvelebil v předním pokoji, majordomus ohlásil příchod sira Richarda.

„No tohle! Tebe bych tu dnes rozhodně nečekal. Myslel jsem, že budeš příliš zaneprázdněn přípravami toho dnešního večírku, abys mohl odpoledne chodit po

návštěvách.“ Jeho tvář se pak rozzářila přívětivým úsměvem. „Jistě ti ale nemusím zdůrazňovat, jak jsem rád, že jsi přišel. Prosím, posad’ se. Můžu ti nalít sklenku vína, nebo snad něčeho ostřejšího?“

„Ne, díky, Tome. Jak jsi správně odhadl, mám spoustu práce, takže jsem přišel jen na chvílku. Elizabeth s Jane teď připravují květinovou výzdobu.“ Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Vím, že je to ode mě pošetilé, ale slíbil jsem, že se tě pokusím přemluvit, abys k nám dnes večer přece jen přišel.“

Tom si zhluboka povzdechl. „Ty přece víš, proč to nejde, Richarde.“

„Ano, vím to moc dobře. Ale právě Jane by si moc přála, aby ses s ní dnes přišel podělit o její radost. Mám to oznámit kolem jedenácté.“

„A co máš oznámit?“ otázal se Tom s mírnou netrpělivostí v hlase.

„Tedy, vlastně to oba chtěli udržet do poslední chvíle v tajnosti, ale jsem si jistý, že se na mě nebudou hněvat, když se dozvědí, že jsem ti to prozradil už teď.“ Na okamžik se odmlčel. „Dnes večer mám oznámit jejich zasnoubení. Jane je přirozeně velmi šťastná a rozumí se samo sebou, že Perry je štěstím bez sebe, že se mu podařilo získat sympatie tak půvabné a inteligentní mladé dámy.“

Ohromený výraz, jaký se vzápětí objevil na tváři jeho přítele, ho málem odzbrojil, ale vědomí toho, že úspěch jeho malé lsti závisí na tom, jak se teď zachová, mu nakonec přece jen pomohlo udržet vážnou tvář.

„TV si ze mě utahuješ!“ prohlásil Tom, když se konečně trochu vzpamatoval. Potom si však vzpomněl na

to setkání v Hyde Parku, při němž se mu Perry zmínil o jakési oslavě. „To přece nemůže být pravda,“ dodal už zdaleka ne tak přesvědčeně.

„Obávám se, že je, kamaráde. A musím přiznat, že Elizabeth i já se domníváme, že z nich bude rozkošný pár. Koneckonců, nedá se popřít, že se k sobě výborně hodí.“

„Výborně se k sobě hodí...? Richarde, to přece nemůžeš myslet vážně!“

Tom prudce vstal a začal nervózně přecházet po pokoji. Richardovi to připomnělo šelmu v kleci: uvězněnou, ale přesto stále nebezpečnou a budící respekt. Richard nikdy nepodceňoval Tomův důvtip. Ale Tom se teď naštěstí nechal zcela zaslepit svými pocity, což bylo v dané chvíli nepochybně ku prospěchu věci.

„Díky Jane teď Perryho vidím v úplně jiném světle. Je to inteligentní mladý muž, s kterým se dá mluvit o spoustě vážných věcí. V poslední době byl u nás několikrát na návštěvě, jistě chápeš... Je to zatraceně dobrý šachista. Párkrát mě málem porazil.“

„Šachy?“ Tom se na okamžik zastavil a povážlivě roztřesenou rukou si prohrábl husté vlasy. „Co to sem proboha taháš? Ona ho přece nemiluje... A ty to víš!“

„To není tak jisté.“ Richarda ta nečistá hra nijak netěšila, přesto se však stále zarputile držel své role. „A hlavně by sis měl uvědomit, že lidé z vyšších společenských kruhů se obvykle nežení z lásky. Většinou musí stačit vzájemná úcta. Existují sice výjimky, jako třeba já s Elizabethou, ale většina lidí se žení především kvůli šlechtickým titulům a majetku.“

Tom na to odpověděl pohledem plným opovržení a opět začal vztekle přecházet po místnosti, zatímco Richard se rozhodl, že raději rychle zmizí. Jinak totiž hrozilo, že ho udolá jeho špatné svědomí, a on pak svému příteli vyjeví celou pravdu.

„Už raději půjdu. Jak jsem říkal, mám ještě spoustu práce.“ Zvolna vykročil ke dveřím, ale přece jen se ještě otočil, aby dodal: „Mohu tedy tomu šťastnému páru alespoň vyřídit tvé upřímné gratulace?“

„To si piš, že nemůžeš!“ Tom teď sledoval svého přítele spalujícím pohledem. „Richarde, ty to nesmíš dopustit! Musíš tomu nějak zabránit! Musíš ji přinutit, aby se vzpamatovala, proboha!“

„Já...?“ Richard pozdvihl obočí v předstíraném údivu. „Co si kčertu myslíš, že s tím já můžu dělat?“ Statečně opětoval Tomův hněvivý pohled. „To ne, můj drahý příteli – já rozhodně nejsem ten, kdo by tomu mohl zabránit.“

„Ale já ano!“ prohlásil Tom s neochvějným odhodláním v hlase. „Přísahám, že si ho vezme jen přes mou mrtvolu!“

Zdá se, že na to přece jen skočil, pomyslel si Richard s ohromným uspokojením a rychle vyšel ven, zatímco Tom začal opět přecházet po místnosti jako rozzuřený tygr v kleci.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Sir Bartholomew Rudge se nemýlil, když tvrdil, že lady Augusta Templehurstová je v Londýně stále považována za významnou osobnost. A i když se před deseti lety přestěhovala do Bathu, čímž sešla londýnské společnosti zcela s očí, její popularita byla dosud taková, že pouhé její jméno na pozvánce dokázalo mnohé přimět k tomu, aby zrušili své dosavadní závazky a vypravili se na ples ke Knightleyovým.

I sir Richard s Elizabeth měli široký okruh přátel, z nichž většina s radostí přislíbila účast na jejich plese, takže do půl jedenácté se oba sousedící nádherně vyzdobené salony v horním patře, zcela zaplnily hosty.

Všechny tři hostitelky měly pochopitelně velkou radost, že jejich úsilí nevyšlo naprázdno. Nebylo právě snadné uspořádat ples takhle narychlo, ale pohled na očividně šťastnou Hettu, oděnou do nádherných světle modrých šatů, jak tančí se svým budoucím manželem, jim byl dostatečnou odměnou za jejich nemalé úsilí.

Od příjezdu vdovy Pentecostové do Londýna se Perry s Hettou záměrně příliš nestýkali, aby v ní zbytečně neprobudili podezření. Jejich taktika se zřejmě vyplatila, protože ačkoliv je teď lady Pentecostová sledovala, nezdálo se, že by ji to nějak zvlášť znepokojovalo. Nejspíš to považovala za pouhou zdvořilost, kterou její syn prokazoval dceři jejich blízkého souseda.

Což bylo jedině dobře vzhledem k tomu, co mělo přijít za necelou půlhodinu, pomyslela si Elizabeth a

odtrhla zrak od šťastného páru, aby přivítala dalšího opozdilce.

Do předního salonu totiž právě vstoupila vdova Fitzwarrenová, dáma nemalého významu, ale právě když se chtěla pozdravit se svými hostiteli, zezdola k nim dolehl jakýsi hluk. V příštím okamžiku se na schodech objevil vysoký mladý muž, jenž se překotně hnal nahoru, kde se protáhl kolem lady Fitzwarrenové tak prudce, až málem skončila v náručí sira Richarda.

„Kde kčertu je?“ otázal se nasupeně.

„Tamhle, vpravo dole, zrovna se baví se svou sestrou,“ odvětil Richard s naprostým klidem. Ten ovšem zjevně postrádali ti, kteří pozorovali, jak se ten neznámý muž přihnál k dotyčné mladé dámě, kterou pak bez vysvětlování popadl za útlé zápěstí a nemilosrdně ji vyvlekl ze sálu.

I lorda Peregrinea to na okamžik vyvedlo z míry. „Vidělas to, Hett?“ otázal se, když ji pak opět uchopil, aby mohli pokračovat v tanci.

„Ano. Myslím, že si toho všimli skoro všichni. Velmi podivné chování, nemyslíš?“

„Ne, ani ne,“ překvapil ji svou odpovědí.

„Myslel jsem si, že se něco děje. Já toho sice moc nenamluvím, Hett, ale rozhodně si všímám věcí kolem sebe. Věděl jsem, že tu něco nehraje – Jane byla od svého příjezdu do Londýna nějaká nespává. A včera, když jsme v parku potkali doktora Carringtona, tak jsem tomu konečně přišel na kloub... Ona je do něj zamilovaná, Hett. Na to dám krk. A podle toho, co jsem teď viděl, řekl bych, že on ji také miluje.“

Hettu to zjištění na okamžik zaskočilo, ale vzápětí věnovala svému budoucímu manželovi obdivný úsměv. „Jsi skvělý, Perry! Tohle mě vůbec nenapadlo. Ale teď, když ses o tom zmínil – ano, myslím, že máš pravdu. To jsou věci! Už vidím ty překvapené tváře, až to vyjde najevo.“

Lady Fitzwarrenová byla tím nekonvenčním chováním mírně vyvedená z míry a za pomoci svého lornonu nechápavě hleděla za mizejícím párem. „No tohle! Není to snad to Eastburyovo děvče...? Tvá neteř, Augusto?“

„Ano, je,“ odpověděla lady Templehurstová s potlačovanou radostí nad Tomovým nečekaným příchodem v hlase.

„A vy s tím nic neuděláte, Knightleyi?“ zajímala se lady Fitzwarrenová. „Ten muž se choval jako šílenec! Mohl by jí ublížit.“

„To si nemyslím, madam,“ odpověděl Richard, který byl stále v naprostém klidu. „Lady Jane Beresfordová je statečná mladá dáma, která si dokáže poradit v každé situaci.“

Možná by ale nebyl tak klidný, kdyby v tu chvíli stál ve své knihovně, kde Tom právě cloumal sestřenkou jeho ženy tak, že její propracovaný účes vzal málem za své.

„Jak se opovažujete?“ vyrazila ze sebe téměř bez dechu. „Jak se opovažujete vláčet se mnou jako s nějakou loutkou? To je neslýchané, pane!“

„Tenhle nafoukaný tón si schovej pro někoho jinýho, slečinko!“ procedil se zaťatými zuby a jen stěží se ovládl, aby s ní opět nezaťrásl. „Nedovolím ti, abys to udělala, rozumíš? Neprodělal jsem peklo sebezapření jenom kvůli

tomu, aby ses pak vrhla do náručí prvního chlapa, který tě požádá o ruku.“

Jane mlčky pohlédla do napjatých rysů jeho rozhněvané tváře. Stále byla velmi pohoršená jeho hrubým chováním, přesto však pozorně vnímala všechno, co jí říká, i když jí to zatím nedávalo žádný smysl.

„Co kdybys mě konečně pustil, Tome?“ řekla tiše, a on jí okamžitě vyhověl, i když pak sledoval každý její krok, kterým se blížila k jednomu z pohodlných křesel, jako šelma sledující kořist. „Myslím, že bys mi měl vysvětlit, co tě sem dnes večer přivedlo,“ dodala poté, co si povšimla hluboké bolesti, jež se zračila v jeho očích společně s neutuchajícím hněvem.

„Ty moc dobře víš, proč jsem tady.“ Jeho hlas teď zazněl spíš netrpělivě než rozzlobeně. „K tomu zasnoubení nesmí dojít!“

Jane překvapeně pozdvihla obočí. „A proč, proboha?“

„Jak si tam můžeš tak klidně sedět a zvesela se mě ptát – *proč*? Ach bože!“ Vykročil k ní a Jane na okamžik přepadl nepříjemný pocit, že se s ní opět chystá zatrást. Nakonec se však přece jen ovládl.

„No dobrá, možná bych tu vůbec neměl být. Možná nemám žádné právo do toho zasahovat. Jenom mi, prosím tě, řekni jedno... Miluješ ho?“

„A koho?“

„Pentecosta, samozřejmě!“ vyrazil ze sebe na pokraji sil a její následující slova ještě prohloubila jeho utrpení.

„Ne, Tome, já Perryho nemiluju... Já miluju tebe.“

„Probaha, Janie!“ Zdálo se, jako by mu každé slovo působilo nesmírnou bolest. „Copak nevidíš, že já jsem na tom úplně stejně? Copak nechápeš, že pouhé pomyšlení

na to, že si vezmeš Pentecosta – nebo kohokoliv jiného – mi rozdělá srdce?“

Tom byl očividně na pokraji zoufalství, ale Jane rozhodně ne. Jen stěží dokázala potlačit nesmírnou radost, jaká ji rázem zaplavila. Miluje ji. Teď už si tím byla jistá. A od nikoho, přísahala si v duchu, se už nenechají o své štěstí připravit!

„Ale já se nehodlám provdat za Perryho,“ oznámila mu hlasem průzračným jako křišťál.

Věnoval jí nedůvěřivý pohled. „Ale Richard mi tvrdil, že dnes to zasnoubení oznámí.“

Jane to začínalo všechno docházet. Uvědomila si totiž, jakou měl Richard skvělou náladu, když se dnes odpoledne vrátil z vycházky. Jestli to byl on, kdo vnukl Tomovi tuhle myšlenku, tak mu za tu rošťárnu bude do smrti vděčná.

„Ano, jedny zasnuby nás dnes opravdu čekají,“ odvětila Jane trochu rozechvěle. „Lord Peregrine Pentecost se dnes zasnoubí se slečnou Henriettou Dilbeyovou.“

Chvilku se zdálo, jako by ji přeslechl, potom k ní velmi zvolna obrátil hlavu a upřel na ni pronikavý pohled svých temně šedých očí. „Ale já měl dojem, že Richard říká...“ Jeho rysy náhle nabraly přesně ten divoký výraz, který předtím tolik znepokojil lady Fitzwarrenovou. „Zatraceně! Tak za tohle mu stáhnou kůži z těla!“

„Myslím že ne,“ poznamenala Jane s jistotou pána situace a poté ho pod vlivem svého pevného přesvědčení, že už je nic na světě nemůže rozdělit, zaskočila otázkou: „A kdy ses do mě zamiloval, Tome?“

Ta přímá otázka ho zastihla naprosto nepřipraveného. Předtím by udělal všechno na světě, jen aby to popřel, ale na to už teď bylo příliš pozdě – jeho činy ho prozradily.

„Nevím to přesně, Janie,“ odvětil tiše, přešel ke krbu a zamyšleně se zahleděl do vyhaslého ohniště. „Ale myslím, že naplno jsem si to uvědomil tehdy, když jsem tě prováděl po tom domě v Melchamu, pamatuješ?“ Chvilku čekal na odpověď, ale žádná nepřicházela. „Tehdy jsi zažertovala, že se mi ten dům nebude zdát tak velký, až si pořídím ženu a děti... Potíž byla ale v tom, že já si jako paní toho domu dokázal představit jediné tebe. Tolik ses tam hodila.“

Na rtech se jí objevil nepatrný úsměv. Pamatovala si ten den velmi dobře. „Tak tos to tedy zjistil mnohem dříve než já, Tome,“ přiznala po chvíli. „Já si to naplno uvědomila až té druhé noci v tom domě v lese, ale od té doby...“

Její úsměv se vytratil. Teď už ani v nejmenším nepochybovala o tom, že ji miluje, přesto tu však zůstávalo několik věcí, které si potřebovala ujasnit. „Proč ses ke mně tu noc zachoval tak bezcitně? Proč jsi mě tam nechal samotnou a opuštěnou, jako by ti na mně ani trochu nezáleželo? Proč ses mi od té doby ani jednou neozval? A proč jsi za mnou od svého příjezdu do Londýna ani jednou nepřišel?“

Dlouho zamyšleně hleděl do vyhaslého krbu, až nakonec zvolna pozdvihl ruku a nejasně pokynul k bohatě vyšívanému živůtku jejích večerních šatů. „Kvůli tomuhle.“

Jane rozpačitě pohlédla na svá pevná mladá ňadra, která se dmula v jejím odvážném výstrihu. „Chceš snad říct, že se ti něco nezdá na mé postavě?“

„Cože?“ Tom se zatvářil naprosto nechápavě. „Jistěže ne, ty bláhová!“ odsekl vzápětí, čímž se vrátil ke svému obvyklému lehce netrpělivému tónu. „Jsi dokonalá.“ Zhluboka si povzdechl. „A v tom je právě ta potíž.“

„O čem to proboha mluvíš?“ zajímala se, aniž by se nechala odradit jeho příkrým tónem.

„O té proklaté broži, kterou jsem ti dal.“ Rozmrzele pohlédl na jemný stříbrný kroužek posázený perlami, který teď zdobil živůtek jejích šatů a který byl bolestnou upomínkou té noci, kdy se to všechno seběhlo. „Tu noc jsi ji nechala ležet na prádelníku. A když jsem ji tam tehdy uviděl, všechno se mi to najednou znovu vybavilo, chápeš?“ Její rozpačitý výraz mu však byl dostatečným důkazem, že nechápe vůbec nic.

„Řekl jsem ti, že ten šperk kdysi patřil mé babičce,“ dodal na vysvětlenou. „Možná jsem se ti ale zapomněl zmínit o tom, že babička nebyla ve svém manželství příliš šťastná. Časem velmi zahořkla a zašla dokonce tak daleko, že začala obviňovat mého dědečka z toho, že jí zničil život.“

„Chápu,“ poznamenala Jane, která si teď konečně uvědomila, čeho se celou tu dobu obával. „A ty ses strachoval, že i já bych toho mohla jednou litovat, kdybys nezarazil naše milování hned v počátku, a museli bychom se pak vzít.“

Nečekala na jeho odpověď. S něžnou výčitkou v očích vstala z křesla a zvolna mu vykročila vstříc.

„Mnozí by to, cos udělal, zřejmě považovali za velmi šlechetné, Tome. Ale já to považuju za zatracenou hloupost, nemluvě o tom, že jaksi nechápu, odkud se v tobě vzalo přesvědčení, že se zachovám stejně jako tvá babička. Bylo to snad proto, že pocházíme ze stejné společenské vrstvy? A jak sis vůbec mohl myslet,“ pokračovala, aniž by mu dala možnost odpovědět, „že máš právo rozhodovat, co pro mě bude nejlepší? Musels přece moc dobře vědět, že život bez tebe pro mě nemá smysl.“

Natáhl k ní ruku a něžně ji pohladil po tváři. Potom ji uchopil do náručí. „Ty ses kvůli mně trápila, Janie?“

„Strašně,“ ujistila ho a všechna jeho šlechetná předsevzetí se rázem rozplynula díky lásce, která se zračila v těch rozkošných šedozelených očích. Mohl by bez ní žít, to ano, ale nikdy by nebyl šťastný.

Políbil ji. Nejříve něžně, téměř váhavě, a potom, když se v něm probudily všechny ty dlouho potlačované pocity, s vášní, která ji připravila

O dech a zároveň ji nenechala na pochybách, jak moc po ní touží.

„Miláčku, tohle je šílenství,“ zamumlal v chabém pokusu přivést sebe i ji k rozumu. Potom zabořil tvář do jejích vlasů a pevně se k ní přitiskl, jako by se obával, že mu najednou někam zmizí. „A co tvá rodina? Víš přece, že s tím nebudou souhlasit.“

Jen velmi nerada se vymanila z jeho láskyplného objetí. Zjevně však potřeboval její ujištění, že se ho za žádných okolností nevzdá, a pokud ho o tom měla skutečně přesvědčit, pak nestačilo, aby slyšel její slova, ale musel při tom vidět i její oči.

„Nebudu ti tady namlouvat, že to všichni přijmou s nadšením, Tome. Matka i sestry měly takovou pošetilou představu, že bych se jednou mohla stát vévodkyní nebo markýzou. Ale otec je mnohem rozumnější a já nepochybuji o tom, že si tě brzo oblíbí. A navíc už teď máš v rodině jednoho významného spojence – lady Templehurstovou.“

To ho trochu uklidnilo, přesto si však uvědomoval, že je nutné vzít v úvahu ještě spoustu dalších věcí – v první řadě pak značný rozdíl v jejich majetcích. Proto po chvílce poznamenal: „Já nejsem žádný chud'as, Jane, a dokážu tě zabezpečit, ale v žádném případě ti nemůžu slíbit, že ti zajistím životní styl, na jaký jsi byla až dosud zvyklá. Víím, že ty sama máš značný majetek, a pokud...“ jeho rty se zkrivily do odevzdaného úsměvu, „...pokud bychom se vzali, pak by mi všechny tvé peníze připadly. Já bych se jich ale nikdy ani nedotkl, Jane.“ Na okamžik se odmlčel. „Vždycky bych je považoval jenom za tvé, a ty bys s nimi nakládala, jak bys sama uznala za vhodné.“

Jane si nemyslela, že teď je zrovna nejvhodnější chvíle na probírání otázek spojených s jejím majetkem. Tom byl velmi hrdý muž, a přirozeně tedy chtěl mít pocit, že se o ni dokáže postarat sám. Jane však doufala, že se jí v budoucnu ještě naskytne příležitost, kdy se bude moci k tomuto tématu znovu vrátit, a snad se jí potom podaří svého manžela přesvědčit, že by se její peníze daly využít třeba na vzdělání jejich dětí nebo jako věno pro jejich dcery, pokud se jim nějaké narodí. Koneckonců, ne všichni muži byli tak tvrdohlaví a hrdí jako ten, s nímž se rozhodla strávit zbytek svého života.

„Já netoužím po životě v přepychu, Thomasi Carringtono,“ ujistila ho tiše, „chci jen žít po tvém boku. Takže už, prosím tě, přestaň hledat problémy tam, kde žádné nejsou, a místo toho se pokus ukázat své budoucí ženě, jakým jí budeš milujícím manželem.“

Tom před nimi, na rozdíl od ní, stále viděl neklidné vody, ale teď už alespoň nepochyboval, že se jim nakonec podaří zdolat všechny nebezpečné proudy a najít bezpečný přístav. Hned od začátku mu bylo jasné, že na té mladé ženě je něco zvláštního, a teď si konečně naplno uvědomil, že našel někoho, s kým by mohl ve štěstí prožít celý zbytek svého života. Jejich láska překonala veškeré společenské překážky a jistě byla dostatečně silná na to, aby dokázala překlenout i ostatní nástrahy, které na ně v životě čekaly.

Proto s radostí přistoupil k tomu, oč jej před chvilkou požádala, a začal jí dokazovat, že se opravdu nemýlila, když vložila své budoucí štěstí do jeho rukou, a moc rád by jí to dokazoval stále znovu, kdyby se ve dveřích náhle neobjevila vysoká postava jejich hostitele.

„Několik lidí tam nahoře má o tebe jisté obavy, má drahá Jane,“ poznamenal, když se k nim zvolna přiblížil. „Například tvá sestra je zcela pochopitelně rozrušena tvým nedobrovolným odchodem.“

Potom věnoval svému příteli naoko vyčítavý pohled. „Takhle to už opravdu nejde, Thomasi Carringtono... Potyčky u Whiteových, bezohledné unášení počestných panen ze sálu...“ Na okamžik se odmlčel, aby si šňupnul tabáku. „To mi připomíná, že ti občas musím uštědřit lekci slušného chování.“

„A mně to zase připomíná, že li musím uštědřit políček!“ zazněla Tomova výhrůžná odpověď. „Co to mělo kčertu znamenat, kdyžs mi tvrdil, že si Jane bude brát Pentecosta?“

Sir Richard překvapeně pozdvihl obočí. „Vím, že jsem o něco starší než ty, Tome, ale paměť mám dosud v naprostém pořádku, takže ti můžu s klidem odpřisáhnout, že jsem nikdy nic takového neřekl.“

Jane považovala za moudré zasáhnout, takže se uvolnila z něžného objetí budoucího manžela a přistoupila k Richardovi. „Já sice nevím, cos přesně řekl, ale ať už to bylo cokoliv, moc ti za to děkuju. Udělals ze mě tu nejšťastnější ženu na světě.“

Nemusela to říkat – dalo se to vyčíst z jejích očí. „V tom případě je všechno v pořádku,“ odvětil Richard. Potom se zahleděl na svého přítele, v jehož očích se zračil tentýž výraz. „Ted’ už by mě jenom zajímalo... Budu dnes ohlašovat jedny zásnuby... anebo dvoje?“

Tom se bouřlivě rozesmál. „Možná že jsi zatracený mizera, Knightleyi, ale důvtip ti tedy rozhodně nechybí... Co myslíš?“

Richard se neubráníl spokojenému úsměvu. „Mohu ti tedy jako první upřímně gratulovat? Podářilo se ti získat perlu mezi ženami, přáteli, a já doufám, že ji budeš hýčkat po celý zbytek svých dnů.“

„Přesně to mám v úmyslu,“ odvětil Tom tiše a něžně objal svou milovanou kolem ramen.

Richard je ještě chvílku se zalíbením sledoval, ale pak se náhle rozpomněl na své povinnosti. „Dělám to sice velice nerad, ale vzhledem k tomu, že jsem za tuto dámu

v nepřítomnosti jejího otce osobně zodpovědný, musím vás požádat, abyste mě doprovodili nahoru.“

Mnoho přítomných sledovalo jejich příchod, když je Richard prováděl zaplněným sálem. Lady Templehurstové stačil jediný pohled do Janeiny rozzářené tváře, aby jí bylo všechno jasné, a bez ostychu si pak dojatě vytáhla hedvábný kapesníček.

Richard pouze vyčkal, až dohrají sérii venkovských tanců, a pak se mu podařilo upoutat pozornost všech přítomných tím, že požádal kvarteto hudebníků, aby zahráli slavnostní fanfáru.

„Je mi opravdu velkou ctí,“ pronesl hlubokým, zvučným hlasem, jenž se rozléhal po celém sále, „že vám dnes večer mohu oznámit tuto radostnou událost – vlastně jsou to hned dvě radostné události najednou.“

Nečekaný rozruch u dveří ho donutil, aby se na okamžik odmlčel. V příští chvíli se sál zašuměl údivem a několik hostů, kteří se předtím shlukli u dveří, se uctivě rozestoupilo, aby uvolnili průchod dvěma honosně oděným džentlmenům, kteří zamířili rovnou k Richardovi.

„Mám pocit, že jsme zrovna do něčeho vpadli, Rudgi,“ poznamenal statnějši z obou džentlmenů s žoviálním úsměvem na rtech. „Řekněte, sire Richarde, jdeme nevhod?“

„Právě naopak, Vaše královská Výsosti,“ ujistil ho Richard a znovu pak s úspěchem pozdvihl hlas nad vzrušený šepot v sále. „Přišli jste v pravou chvíli. Právě jsem se totiž chystal oznámit zasnoubení lorda Peregrinea Pentecosta se slečnou Henriettou Dilbeyovou, jakož i

zasnoubení mého dobrého přítele doktora Thomase Carringtona s lady Jane Beresfordovou.“

Na několik okamžiků se v sále rozhostilo hrobové ticho, do něhož se pak ozvalo: „Říkal jste, doktor Carrington...? Nu ano, Carrington!“ Regentova buclatá tvář se rozzářila spokojeným úsměvem. „Ale toho já znám! Skvělý chlapík! To tedy ano!“

Osobně pak zahájil to, co se během několika okamžiků proměnilo v bouřlivý potlesk a hromadné blahopřání oběma mladým pářům. „Sňatky z lásky. Ne jako ten můj. To tedy ne,“ poznamenal budoucí král polohlasem k jakési mladé dámě, která ho sledovala s posvátnou úctou v očích, a pak se obrátil zpět ke svému společníkovi. „Kdepak jsou ti šťastní snoubenci, Barte? Musím jim osobně poblahopřát.“

Sir Bartholomew nechal budoucího krále, aby si proklestil cestu davem, a sám se vypravil za svou starou přítelkyní lady Templehurstovou, která překvapivě zůstala sedět na svém místě a nepřipojila se k řadě gratulantů, kteří se shlukovali na opačném konci sálu.

„Tak co, Gussie? Jakkak se tvářila vdova Pentecostová, když se to dozvěděla?“ otázal se, když se přes cvikr se zájmem zahleděl na početný zástup gratulantů. „Nějak ji tu nikde nevidím.“

„Ani nemůžeš. Omdlela, hned jak to Richard dořekl, takže ji museli odnést na vzduch.“ Rozpustile se uchichtla. „Ach, Barte, lépe jsi to nemohl načasovat! A ještě jsi s sebou přivedl i Jeho Výsost! Ty prostě nikdy nezklameš.“

„Říkal jsem ti přece, má drahá, že se na mě můžeš spolehnout. Ty druhé zasnuby jsem ale nečekal. Co je

vůbec ten Carrington zač? Nikdy jsem o něm neslyšel, ale Prinney ho zřejmě odněkud zná.“ Mlčky se pak zahleděl na slzy, které se jí zaleskly v očích. „Eastburyho dcera a nějaký doktor – to je tak trochu rána, nemám pravdu, děvče?“

„Já bych spíš řekla, nanejvýš příjemné překvapení,“ ohromila ho doznáním. „On je pro mou drahou Jane tím pravým. Moc ji miluje.“

„Ať už je to jak chce, stejně si myslím, že to způsobí pěkné pozdvižení.“

„Myslím, že pozdvižení už tu máme,“ zazněla její pohotová odpověď, doprovázená jejím typickým rozpustilým úsměvem. „Ale teď, když to zasnoubení – vlastně obě dvě – podpořil budoucí král, nenajde se živá duše, která by se proti tomu opovážila vzepřít! To je ale nádherný večer! Myslím, že ti nemohu dostatečně poděkovat za to, cos udělal, Barte. Skoro mám chuť vyjádřit ti své díky tím, že se za tebe provdám!“

„Ale no tak, Gussie. Nebuď tak hr,“ poznamenal sir Bartholomew a instinktivně si sáhl po kravatě, která jako by mu najednou byla nepříjemně těsná. „Mám tě moc rád a vůbec... Ale dvoje zasnuby v jeden večer - to, myslím, úplně stačí!“

ANNE ASHLEYOVÁ

se narodila v Leicesteru, kde také vychodila školu. Nějakou dobu žila ve Skotsku, avšak nyní bydlí v západní Anglii s dvěma kočkami, dvěma syny a s manželem, který má báječný smysl pro humor. Když není právě skloněná nad psacím strojem, ráda odpočívá při práci na zahradě, kde často pořádá dobročinné akce ve prospěch nadace místního kostela.